

சிச. யோகநாகுண்

rk

முன்றலுது
எபுண்

சு. சிச.

மூன்றாவது பெண்

(சிறுகதைகள்)

சி. யோகநாதன்

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்

184, பிராடவே : : சென்னை-600108

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1994

விலை ரூ. 25-00

அருமைத் தோழர் சி. மகேந்திரனுக்கு

- TITLE : 'MOONTRAVATHU PENN' —
(Third Woman)
A COLLECTION OF SHORT STORIES
- AUTHOR : Se. YOGANATHAN (C)
- PAGES : 160
- TYPES : 10 POINT
- BINDING: DUPLEX BOARD
- PRICE : 25/-
- PUBLISHERS : KUMARAN PUBLISHERS
27, Hind STREET
KUMARAN COLONY
VADAPALANI, MADRAS-6000 026.
- PRINTERS : KADALOSAI ACHAGAM
MADRAS-600 024.

காரணமும் காரியமும்...

சிறுகதைகள் எழுதப்பட்ட நாளிலிருந்தே அதன் வடிவம் பற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்கள் எழுப்பப்பட்டு வந்திருக்கின்றன; வாதப்பிரதிவாதங்கள் இன்னமும் தான் நிலவி வருகின்றன. ஆனால் உருவத்தைப் பற்றிய கவலை உள்ளடக்கத்தைப் பற்றியும் இருக்க வேண்டும். இது தான் முக்கியமானதுங்கூட.

எந்தச் சிறுகதையும் வாசகனின் சிந்தனையில் சிறு பொறியாகவேனும் கனல்விட வேண்டும். கனல் சிந்தனைக்கும் ஆற்றல் அதற்கு இருக்கிறது. அப்படியான கதை மரபு, உலகில் நமக்கு விரிந்து போய்க் கிடக்கின்றது.

நல்ல சிறுகதைகளுக்கு ஆதரவளிக்கின்ற சஞ்சிகைகளின் தொகை தமிழிலே மிகக் குறைந்து விட்டாலுங்கூட, இன்னமும் தமிழிலே சொல்லும் படியான சிறந்த கதைகள் வெளியாகிக்கொண்டு தான் இருக்கின்றன.

சமூகப் பொறுப்புள்ள படைப்புகளை எழுதும் எழுத்தாளர்கள் இன்றைக்கு பல்வேறு போராட்டங்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. பல்வேறு வகையான இழிந்துபோன வெகுஜன கலாச்சாரத் தொடர்பு வெளியீடுகளுக்கு எதிரான கலாச்சார அணியை இவர்கள்தான் ஒழுங்கமைக்க வேண்டியுள்ளது. வெகுவேகமாகப் பெருகிவரும்

அந்நிய கலாச்சார, பண்பாட்டுப் போக்குகளுக் கெதிராக குரல் கொடுப்பதும், செயல்படுவதும் இவர்களது பணிதான்.

அந்நிய கலாசாரமும் பண்பாடும் எவ்விதமெல் லாம் நம்மை உறிஞ்சி சக்கையாய் துப்பி எறிந் திருக்கின்றன...

நம்மிடம் தத்துவமும், கவிமரபும், அறிவியல் சிந்தனைகளும், மருத்துவ அறிவும், இசைத் திறனும் பிறருக்கெல்லாம் வழிகாட்டும் விதமாய் செல்வமாய்க் குவிந்து போயிருந்தன. இவற்றை பிறருக்கு தானமாகக் கொடுத்து நாம் ஏழைகள் ஆனோம்.

இவற்றை மீண்டும் நாம், அதை விட்ட இடத் திலிருந்து உயிர்ப்பூட்டித் தொடர வேண்டிய நிர்ப் பந்தம் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது சாதாரண நிர்ப்பந்தமல்ல, காலநிர்ப்பந்தம்.

பழைய மரபு என்பது பெருமை கொள்வதற்கு மட்டும் உரியதல்ல. அதன் உயிர்ப்புள்ள எல்லாமே இப்போதும் கைக்கொண்டு தொடர்ந்து நவீன அறிவியல் சிந்தனைகளோடு நம்மை முன்னெடுத் துச் செல்லும் ஆற்றலும் தகுதியும் பெற்றவை.

நமது தொன்மைக்கலைகள், வைத்திய முறை கள் என்பன உலகின் எந்தநாட்டுக் கலை களுக்கும், வைத்திய முறைக்கும் வழிகாட்டி நிற்கும் ஆற்றலைத் தரித்தவை.

இவற்றை எழுத்தாளராகிய நாம் மீண்டும் மீண்டும் நமது எழுத்து வன்மையால் பிரசாரம் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்.

நமது இனத்தின் தனித்துவமான தொன்மை அடையாளங்களின் சீர்மையையும், சிறப்பையும் நமது படைப்புக்களின் உள்ளடக்கமாக்க இது கனிந்து வந்த நேரம்.

வீழ்ந்து போயிருக்கிற இனத்தின் எழுச்சிக்கும் சிந்தனைக்கும் இந்த உள்ளடக்கம், உந்து சக்தி யாய் அமையும். ஆழ்ந்த அறிவின் நெறிப்படுத்த லூடே சாதாரண மனிதனையும் தன் பலமறிய வைக்கும் இந்த எழுத்து. ஏனைய கருத்தோட்டங் களோடு, இந்தக் கருத்தையும் சேர்த்து நமது படைப்புக்களின் உள்ளடக்கமாக மாற்றுவோம். இன்றைய படைப்பின் திசை இதுவாகவே அமையப் போகிறது என நம்புகிறேன்.

இந்தக் கதைகளை வெளியிட்ட குமரன், குங்குமம், ஆனந்த விகடன், குமுதம், அமுதசுரபி, மல்லிகை, புதிய பார்வை ஆகிய இதழ்களுக்கும், கதையை ஒலிபரப்பிய ஆல் இந்தியா ரேடியோ வுக்கும் என் நன்றி. பாராட்டு.

சென்னை

செ. யோகநாதன்

17-12-94

பதிப்புரை

இசை, நடனம், ஓவியம், சிற்பம் போன்ற கலைகளை உரிய ஆசிரியரிடம் நீண்ட காலம் கற்று, பயிற்சி பெறுகின்றனர். பின்னரே பலரும் இக்கலைத்துறைகளில் மக்களுடன் தொடர்பு கொள்கின்றனர். நன்கு சுவைப்பதற்கும் கலை நுட்பங்கள் பற்றிய கல்வி அவசியமா என்பது மற்றொரு வினா. அதே போல சிறுகதை, நாவல், செய்யுள்கள் எழுதும் துறைகளிலும் பயின்று பயிற்சி பெற்ற பின்னரே படைப்புத் துறையில் நுழைகின்றனரா என்ற வினாவை எழுப்பின் பலர் வியப்படையலாம். படைப்பிலக்கியத்திற்கு எதற்குக் கல்வி, பயிற்சி வேண்டும் எனப் பலரும் வினவலாம். அடுத்தது சுவைப்பதற்குக் கல்வியறிவு வேண்டுமா என்பது?

முதலில் சிறுகதையை மட்டும் இங்கு எடுத்துக்கொள்வோம். பாட்டி கதைகள் பற்றிப் பேசப்பட்டபோதும் நவீன சிறுகதை மேல்நாட்டுத் தாக்கத்திலேயே இங்கு தோன்றி வளர்ந்தது. மேல்நாடுகளிலும் முதலாளித்துவம் தோன்றிய பின் அதன் தேவையை ஒட்டியே சிறுகதை, நாவல் என்ற கதை வடிவங்கள் தோன்றின.

முதலாளித்துவத்தால் கிராமங்களிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு நகரங்களில் குடியேறிய மாந்தரின் தனிமையைப் போக்குவதற்குரிய கலைவடிவங்களாகவே இவை அச்சுயந்திர வளர்ச்சியோடு வெளிவந்தன.

சிறுகதையின் வளர்ச்சிப்போக்கில், அதற்கு சுருக்கமாக அர்த்தத்தை ஆக்ஸ்போர்டு அகராதி பின்வருமாறு கூறும்:

“முழுமையான மேம்பட்ட கருவினைக் கொண்ட கதை, நாவலிலும் சிறியது”

கதை என்பதும் உரைநடையில் விவரிக்கும் நிகழ்ச்சி. அது ஆசிரியரின் கூற்றாக, கதை மாந்தரின் உரையாடல், மனஓட்டமாக, விவரணமாக அமைவதைக் காணலாம். இது வடிவம் பற்றியது. மேம்பட்ட கரு, முற்போக்கான உள்ளடக்கமே கலை வடிவத்திற்கு உயிரூட்டக் கூடியது. சமுதாய உணர்வை ஊட்டி சமுதாயப்பணியை ஆற்றக் கூடியது.

மேல்நாட்டுச் சிறுகதையின் ஆக்கத்தின் தாக்கத்தில் தமிழில் எழுந்த சிறுகதைகளை முன்னோடியாகக் கொண்டே தமிழ்நாட்டிலும் சிறுகதை வளர்ச்சியடைந்தது. மற்றைய கலைகளைப்போல் எவரும் அதன் நுட்பங்களை, அமைப்பை, பணிகளைக் கல்லூரிகளில் கற்கவில்லை. முன்னோடிகளின் கதைகளைப் படித்த தனிப்பட்ட பயிற்சி மூலமே வளர்ச்சியடைந்தது.

செ. யோகநாதன் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல்கள் என எழுதி வளர்ந்தவர். சிறுகதை என்பது நாவலின் சுருக்கமல்ல. எழுத்தின் ஆரம்பக் காலங்களில் பலர் அவ்வாறு சிறுகதைகள் என எழுதித் தந்திருக்கலாம். காலப்போக்கில் சிறுகதை என்ற கலை வடிவம் அவர்களது கைவண்ணமாகி விடுகிறது. தேவைக்களவான கதை மாந்தர், சம்பவம், உரையாடல், விவரணம் யாவும் சிக்கனமாகக் கையாண்டு செ. யோ. கூறுவதுபோல ‘சிந்தனையில் சிறு பொறியாக கனல் சிந்துவதை’ இச்சிறுகதைகளில் காணலாம்.

சிறுகதையின் அமைப்பு, பணிகளை இச்சிறுகதைகள் மூலம் புதிய பரம்பரை எழுத்தாளரும் கற்றுக் கொள்ளலாம்.

20-12-94

செ. கணேசலிங்கன்

உள்ளே...

	பக்கம்
கூட்டிலே ஒரு குயில்	9
அவர்கள் இருவர்	22
நிழலை நோக்கி	34
வேரும் விழுதும்	42
மூன்றாவது பெண்	53
தாத்தாவும் பேரனும்	67
இறுதியில் அப்படித்தான்	82
செல்லம்மா	92
இலையுதிர் காலத்து நிழல்களில்	101
அதற்கும் பின்னால்	118
குளுவர்	126
இது பொறுப்பதில்லை	138
நியாயங்கள்	154

கூட்டிலே ஒரு குயில்!

கேரலப் பொடியுடன் வாசலுக்கு விரைந்த சியாமளாவை ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அம்மா. முகத்தில் கேள்வியோடு அவிழ்ந்தது புன்னகை. ஆனால், எதையும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். ராமநாதன் இன்னமும் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருக்கவில்லை. நேற்று. கச்சேரி ஒன்றுக்கு சியாமளாவுடன் சென்றுவிட்டு இரவு பத்து மணிக்கு மேல்தான் வீடு திரும்பியிருந்தார். பாட்டுக் கச்சேரியைப் பற்றித் தகப்பனும் மகளும் பேசிக் கொண்டிருக்கிற போதே அம்மா தூங்கிப் போய்விட்டாள். அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போல அவ்வளவு ஆர்வமாக இருக்கும் அம்மாவுக்கு. ஒவ்வொரு முறையும் அப்படித்தான். ஆனால், பாதியிலேயே கண்கள் கெஞ்சத் தொடங்கிவிடும். தன்னையறியாமல் தூங்கிப் போய்விடுவாள்.

அம்மாவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. வெளியே வந்தாள். வானம் சாயமிழந்து பறவைகள் பறக்கத் தொடங்கி விட்டன. பிஞ்சு வெளிச்சத்தில் தாமரைப் பூக்களாய் சியாமளா போட்ட கோலம் அழகழகாய் பூத்திருந்தது. கோலத்தின் எதிரே சியாமளா மௌனமாக நின்றாள். ராகசஞ்சாரம் செய்வாள். அம்மாவுக்கு சியாமளாவை நினைத்தால் எப்போதும் வற்றாது பெருகும் பரவசம். கண்களில் நிறைந்த கனவுகளோடு கம்பீரமாய் வகீகரமும்

வனப்புமாய் பெருகிப் பிரவகிக்கும் சியாமளாவைப் பற்றி அற்புதமாய்ப் பிறர் பேசுகிறபோது எல்லை மீறித் தத்தளிக்கின்ற பரவசம் மட்டுமன்றி இனந்தெரியாத கவலையும் தன் மனதிலெழுவதை உணர்ந்திருக்கிறாள் அம்மா.

“சியாமளா...”

—அம்மாவின் குரலில் காலைத் தென்றலின் கனிவும் மிருதுவும்.

“அம்மா...”

“என்ன பன்றே?”

சியாமளா பெருவிரலால் ஆட்காட்டி விரலைச் சுண்டினாள். கோலப்பொடி சோம்பலாய் உதிர்ந்தது.

“தோடி ஆலாபனை இப்போதும் காதோடகேட்குது... பாரம்மா... தோடின்னா தொடமுடியாத ராகம். அதையே எட்டிப் பிடிக்கிறவங்க எவ்வளவு பெரியவங்க...”

“நீங்க ராத்திரி பேசறப்போ நான் தூங்கிட்டேம்மா. நான் ஒரு கழுதை...”

அம்மா கவலையோடு சியாமளாவைப் பார்த்தாள். புன்னகை மலர்ந்தது சியாமளாவிடம். மாடியைப் பார்த்தவாறே சொன்னாள்:

“நான் அதைச் சொல்லலை...”

“அப்புறம்”

“நம்ம வீட்டு மாதியில இருக்கிறவங்களைச் சொன்னேன்...” —சொல்லி வைத்தாற்போல மாடி அறையில் விளக்கு எரிந்தது. அம்மா அங்கே பார்த்தபோது சியாமளா வீட்டின் பின்பக்கம் போனாள்.

மாடியிலிருந்து வயலின் இசை, அலை அலையாகப் பெருகத் தொடங்கிற்று. மெல்ல மெல்ல இதழ்கள் அவிழ்ந்து மணம் பரப்பும் பூவைப் போல அதை உணர்ந்தாள் அம்மா. எத்தனையோ முறை அவள் வயலின் கச்சேரியைக்கேட்டிருக்கிறாள். ராமநாதன் ஓரளவு வயலின் பரிச்சயமுள்ளவர் என்றாலும், அவரது பாட்டுக் கச்சேரிகளுக்குப் பிரசித்தமான வயலின் வித்வான்கள்தான் வாசிப்பார்கள். ஆனாலும், அம்மாவுக்கு இந்த வயலின் மனதைத் தொட்டுப்பேசுவதைப் போலத்தோன்றுகின்றது. எப்படியிருந்தாலும், இந்த வயலினைப் பேச வைக்கின்ற கணேசனுக்கு இருபத்தைந்து வயதுதான் இருக்கும். சொல்லி வைத்தாற்போல விடியற்காலையில் எப்போதுமே வயலினை வாசிக்கத் தொடங்கிவிடுவான்.

சத்தியநாராயணன்தான் கணேசனை அவர்களின் வீட்டுக்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னே அழைத்து வந்தான். சத்தியநாராயணன் ராமநாதனுக்கு 'மியூசிக் அகாடமி' கச்சேரியில் அறிமுகமானவன். பத்திரிகையாளன், நேர்மையான இளைஞன் என்று பேரெடுத்தவன். கணேசனுக்கு மாடி அறையில் அவன் இடம் கேட்டபோது இரண்டாவது யோசனையில்லாமல் சம்மதித்துவிட்டார் ராமநாதன். கணேசனையும் அவருக்கு முதல் பார்வையிலேயே பிடித்துப் போய்விட்டது. கணேசனும் அந்த அறையில் இருக்கிறானா இல்லையா என்பது தெரியாமலே மூன்று மாதங்கள் போய்விட்டன.

அணிற் பிள்ளை ஒன்று மாமரத்திலிருந்து தொப்பென்று கீழே விழுந்தபோது சிந்தனை கலைந்தாள் அம்மா. எதிரே ராமநாதன் நின்றார்.

வயலினில் வராளி ராகம். ராமநாதன் ஆனந்த பரவசத்துடன் மெய்மறந்து நின்றார். வராளி, கணேசனிடம் சின்னக் குழந்தையாய்வசப்பட்டு அவன் இஷ்டப்படி பேசிக்கொண்டிருந்தது. மௌனம் கலையாத உதய காலத்தில் மெல்லிய காற்றில் இசையருவி துள்ளித் துள்ளி நுரை

பூத்து மனதினுள் மயிலிறகாய்த் தொட்டுத் தடவி உயர உயரே அள்ளிச் சென்று கொண்டிருந்தது. கண்கள் பனித்தன அவருக்கு. மனம் தளுதளுத்தது. சஞ்சலப்பட்டது. நீலமாய் விரிந்த வானத்தில் தெரிந்த ஒற்றை முகில் எனத்தன்னை உணர்ந்தார்.

அம்மாவுக்கு சொல்லற்ற சந்தோஷம்.

‘என்ன ஞானவான் இவன்.... எந்தக் கடினமான ராகத்தையும் லாவகமாக வாசிக்கும் திறமை இவனுக்கு எப்படித்தான் வாய்த்தது? எதைக் கேட்டாலும் புன்னகை. ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாத தன்னடக்கம். இந்தக் காலத்தில் இப்படி ஒரு அற்புதம்...’

ராமநாதன் அடங்கிய குரலிலே இன்னொருவருக்குக் கூறுவது போலத் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டார்.

கணேசன் வராளியிலிருந்து இப்போது பைரவிக்கு மாறியிருந்தான்.

மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்த சியாமளாவுக்கு அருகே சென்றார் ராமநாதன். கனிவு நெகிழ அவளைப் பார்த்தார்.

“என்னம்மா யோசனை பண்ணே?”

திடுக்கிட்டு எழுந்தாள் சியாமளா.

“சொல்லு, என்ன யோசனை பண்ணே?”

குறுநகை முகத்தில் படர, தயக்கமான குரலிலே அவரைப் பார்த்துக் கேட்டாள் சியாமளா:

“எனக்கு வயலின் கிளாஸுக்குப் போகணும்போல இருக்கு...”

அப்பா, கண்கள் ஒளிர அவளைப் பார்த்தார்.

“வீணை அலுத்துப் போச்சா...?”

“இல்லேப்பா... வயலின்ல கடினமான ராகங்களைக் கூடத் தொட்டுட முடியும்...”

சியாமளாவின் எதிரே இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார் ராமநாதன்.

“கணேசனோட பாதிப்பு...பாரம்மா...எதுவுமேஇசைக்கருவியில இல்லை. அதை ஆளும் கர்த்தாவிடம்தான் எல்லாமே இருக்கு. இயல்பான ஞானம், லட்சியம், விடாமுயற்சி, உற்சாகம் இருந்திட்டா எந்த இசைக்கருவியிலும் நாம் நிறைய சாதிச்சுடலாம். இன்னும் சொன்னாகணேசன் பெரிய ஜீனியஸ். அபூர்வத்தில் அபூர்வம்...”

“நேற்று தோடி ஆலாபனை பண்ணினாரப்பா... எனக்கு நெஞ்சே கலங்கிப் போச்சது. கர்வமுள்ள குதிரையை மெல்ல மெல்ல அடக்குகிற வீரனைப்போல அந்த ராகத்தை அவர் வசப்படுத்தினப்போ...”

—சட்டென்று நிறுத்தினாள் சியாமளா... ராமநாதன் அவளைப் பெருமையோடு பார்த்தார். கம்பீரம் பொங்குகிற அவளின் வனப்பு அவரின் கனவிலிருந்து உதித்தது. தான் உணர்ந்ததைப் பிசிறின்றி உள்வாங்கிய அவளை, உற்சாகம் பீறிட அவர்பார்த்தார்.

“சியாமளா, என்ன அழகாகச் சொல்றே. எனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கு. ஒரு ஞானவானை அறியவும் பெருமைப்படுத்தவும் இன்னொரு ஞானவானால்தான் முடியும். எனக்கு இப்போ ஒரு ஆசை...”

“சொல்லுங்கப்பா...”

“நீ வீணையில் இப்ப தோடி மீட்டணும்...”

“அப்பா...”

“உன்னைப் போல யாரால வீணையில் கமகம் வரப் பண்ண முடியும்னு பாலச்சந்தர் உன்னைப் பாராட்டினாரில்ல...”

“அப்பா...”

“சியாமளாவின் குரல் நெகிழ்ந்து பரவசத்தில் பேச்சற்று ராமநாதனையே பார்த்தாள். மௌனத்தைத் தனக்கு வேலியாய்க் கட்டி வாழ்கிற கணேசனை இதன் மூலம் அசைக்க வேண்டுமென்ற வெறி சியாமளாவின் மனதுள் சட்டென்று புனலாய் ஊற்றெடுத்தது. தன்னுள் மேலும் மேலும் உற்சாகம் பெருகுவதை உணர்ந்தாள். மனம் சபதம் கூறிற்று: ‘என் இசையினால் உங்களை என்னோடு பாராட்டிப் பேச வைக்கிறேனா இல்லையா என்று பாருங்கள்...’

இரண்டு நாட்களுக்கு பின்னர் வெகு அபூர்வமாகக் கீழே இறங்கி வந்த கணேசனை நேருக்கு நேராக எதிர் கொண்டாள் சியாமளா. வழக்கமான புன்னகையோடு ஒதுங்கிக் கொண்ட அவனோடு எப்படியும் அன்றைக்குப் பேச வேண்டுமென்ற உறுதி, மின்னலாய் அவளின் மன தினுள் கிளைத்தெழுந்தது. சந்தர்ப்பமும் நன்றாய் வாய்த் திருந்தது. அம்மா கிணற்றடியில் நின்றாள். அப்பா வெளியே போயிருந்தார்.

“உங்ககிட்ட வயலின் கத்துக்கொள்ளணும் போல இருக்கு சார் ”

கணேசனின் கண்கள் அவளை மலர்ச்சியுடன் எதிர் கொண்டன. அந்த மலர்ச்சி காற்றோடு சட்டென்று வந்து கமழ்ந்து கரையும் நறுமணம் போல சில கணங்களிலேயே அழிந்து போயிற்று. சியாமளாவின் மனம் துணுக்குற்று நடுங்கியது.

“கத்துக் கொடுக்கறீங்களா?”

அவன் மௌனமாக நின்றான். பின்னர் சங்கடத்துடன் தலையைச் சொறிந்து கொண்டான்.

வெளியே காய்கறிக்கார அலமேலுவின் தடித்த குரல்கேட்டது. தபாற்காரரின் மணிச்சத்தம் கிணுகிணுத்தது. கணேசன் அவளைப் பார்த்தவாறு வெளியே சென்றான்.

தன்னை அவன் எட்டி உதைத்துவிட்டுச் செல்வது போல உணர்ந்தாள் அவள். உடலெங்கும் அவமானம் சேறாய் பூசினாற்போலத் தோன்றிற்று. என்ன கர்வம் இவனுக்கு. எத்தகைய உதாசீனம் இவனிடம். வித்தையின் கர்வமா இது. எவ்வளவு கனிவோடு அவனைப் பார்த்திருக்கிறாள். சில கணங்களேதான் எனினும் மனதை அள்ளியெடுக்கிறாற்போலப் பார்த்திருக்கிறாள். எதற்கு விலகிக் செல்கிறான். அளவுமீறிப் பின் தொடர்ந்தால் இந்த உதாசீனம்தான் கிடைக்குமா? இனி வேண்டாம்... இவனைக் கேட்க வேண்டாம்... பார்க்க வேண்டாம்... வேண்டவே வேண்டாம்.

ஜன்னலில் அணிற்பிள்ளை ஒன்று வந்து உட்கார்ந்து கொண்டது. தலையை அங்குமிங்குமாய் ஆட்டிற்று. சட்டென்று தாவி வெளியே உள்ள புல்தரையில் விழுந்தது. மறுகணமே ஒரே எவ்வில் அருகிலிருந்த வேப்பமரத்தில் தாவிற்று. அந்த வேளையிலும் சியாமளாவின் மனதில் சிரிப்பு சத்தமிட்டது. இந்த அணில் போலவே இருக்க வேண்டுமென்று தன்னுள்ளே சொல்லிக்கொண்டாள். அப்பா இன்றைக்கு வந்ததும் எப்படியும் ஒரு வயலின் வாங்கித்தரச் சொல்ல வேண்டும். இனி ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலும் மாலையிலும் வீணையும் வயலினும் இசைக்க வேண்டும். அதுவும், மாடி அறைக்குக்கேட்கும்படி வாசிக்க வேண்டும். வித்வம் என்பது கர்வம் இல்லாதது. நெகிழ்ச்சியானது. பாராட்டிக் கொள்வது. பரஸ்பரம் புன்னகை செய்து கொள்வது என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும்.

மீண்டும் ஜன்னலில் அணிற்பிள்ளை. முன்னங்காலில் முகத்தைத் தேய்த்துவிட்டு அவளைப்பார்த்தது. தலையைச் சரித்து 'கிக்கிறீச்' என்றது. தனக்கு அது எதையோ சொன்னதாக கற்பிதம் செய்து கொண்டு சிரித்தாள் சியாமளா.

படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்த சியாமளாவை விநோதமாகப் பார்த்தாள் அம்மா. வெளியே பொழுது விடிந்து விட்டது. வழக்கமாக இந்நேரம் கோலம்போட்டு முடித்திருக்கும் சியாமளா, இன்னும் படுக்கையை விட்டு முழந்திருக்காதது அவளுக்குக் கவலையாக இருந்தது. அருகே சென்று சியாமளாவின் நெற்றியில் கைவைத்தாள். இளஞ்சூடாக இருந்தது.

“என்னம்மா ... என்ன ஆச்சு...?”

“ஒண்ணுமில்லை...”

“கோலம் போடலையா?”

“போடறேன்...”

“உடம்பு முடியலேன்னா சொல்லு...”

அவள் மெல்லக் கண்விழித்தாள். வெயில் வாசலில் லேசாகத் தெறித்திருந்தது.

“நீயே போட்டுடம்மா...”

அவள் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அம்மா கோலப்பொடியுடன் வெளியே போனாள்.

சியாமளா தன்னுள்ளே வெறுமையும் எரிச்சலும் பரவுவதை உணர்ந்தாள். நேற்று இரவு வரை தனது முடிவிலே உறுதியாக இருந்தாள் அவள். இனி, கணேசனைப்பற்றி எந்த அக்கறையும் கொள்வதில்லை... அவன் சுபாவம்,

கர்வம் எதுவுமே பாராட்டத் தக்கதில்லை. அவனைப்பற்றி நினைப்பதில்லை... வேண்டாம்.

அம்மா உள்ளே வந்தாள். தயக்கத்துடன் சியாமளா வைப் பார்த்தாள். விசனமான குரலிலே கேட்டாள்:

“கணேசன் மூல சத்தமே இல்லையே...”

தனது கேள்வியை அவளே கேட்டாற்போலப் பளிர்ரென உணர்ந்த சியாமளா மறுகணமே சுதாரித்துக்கொண்டாள். எரிச்சலோடு அம்மாவைப் பார்த்தாள்.

“நமக்கெதுக்கு மத்தவங்க விவகாரம். குடித்தனக் காரர்னா அளவோட இருந்திடணும்.”

அம்மாவுக்கு ஆச்சரியம் மனதுள் சுமையாக இறங்கிற்று. இந்த மூன்று மாதகாலமாக ஒருநாள்க்கூட கணேசன் இப்படி இருந்ததில்லை. அவளுக்குள் கேள்விகள் எழுந்தன.

“அப்பாகிட்ட சொல்றேன்...”

அம்மா, அவளைப் பார்க்காமலே ராமநாதனின் அறைக்குள்ளே சென்றாள்.

சிறிது நேரம் கழித்து ராமநாதன் கவலை செறிந்த முகத்தோடு மாடியிலிருந்து வந்தார்.

“ஐயம் அடிக்குது... டாக்டர்கிட்டே கூப்பிட்டேன். ஒண்ணுமே பேசாம மறுத்திட்டான். பிடிவாதக்காரன். இப்பவே சத்தியநாராயணன்கிட்ட போய்ச் சொல்லணும். பார்க்கப் பாவமாயிருக்கு...”

அப்பாவின் குரல் இளகி ஒலித்தது.

‘ஐயம்னா உயிர் போயிடாது... ஆனா, கொழுப்பு கொஞ்சமாவது அடங்கிடும்’ என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டாள் சியாமளா.

தூபாற்காரர், கணேசனுக்கு வந்த கடிதத்தைக் கொடுக்க, அதைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தாள் சியாமளா. நீலநிறமான 'ஏர்மெயில்' கடிதம். வந்தது, இலங்கையிலிருந்து. அவள் மனதுள் என்னவோ சுருக்கென்று குத்தினாற்போல் உணர்ந்தாள். அவளது வீட்டுக்கு மூன்றாவது வீட்டில் இருந்த இலங்கைக்கார இளைஞன் ஒருவனை, விடியற்புற வேளையில் போவீஸ்காரர்கள் ஜீப்பில் வந்து ஏற்றிச் சென்றது உடனடியாக நினைவில் வந்தது. பின்னர் அவன் திரும்பி வரவில்லை. வீட்டுக்காரரும் விசாரணைக்கக்க அடிக்கடி சென்று வந்தார்.

“யாருக்கு லெட்டர்?”

-அம்மாவின் குரல் அவளை உலுப்பிற்று.

சொன்னாள்: “அந்த ஆள் ஒரு சிலோன்காரர்னு நினைக்கிறேம்மா...”

அம்மாவின் திகைப்பை முகம் சொல்லிற்று.

“எப்படிச் சொல்றே?”

“இந்த லெட்டர் சிலோன்ல இருந்து வந்திருக்கு அவருக்கு.”

அம்மா நெற்றியை விரல்களால் தடவிக் கொண்டாள். மனதினுள் இனந்தெரியாத அச்சம் ஊர்ந்து பரவிற்று. மூன்றாவதுவீட்டு அம்மா சொன்னவை நினைவில்வந்தன.

“சத்தியநாராயணன் ஒரு வார்த்தைகூட இதைப் பற்றிச் சொல்லல ..”

சியாமளா வெறுப்போடு சொன்னாள்.

அம்மா தன்னையறியாமல் பெருமூச்சு விட்டாள்.

“அவர் இப்போ வரட்டும்...”

வன்மமாகச் சொன்ன சியாமளாவை அம்மா அதட்டு கிறாற்போலப் பார்த்தாள்.

“அதெல்லாம் நீ பேச வேணாம்... அப்பா பேசட்டும்...”

சியாமளா சொன்னதைக் கேட்ட ராமநாதன் எத்தகைய அதிர்ச்சியும் கொள்ளவில்லை. சத்தியநாராயணனை அமைதியாகப் பார்த்தார். சத்தியநாராயணனின் முகத்தில் கவலை நிறைந்திருந்தது. மாடிக்கு விரைந்தான். கொஞ்ச நேரத்தில் திரும்பி வந்தான்.

“கொஞ்ச நேரத்திலே டாக்டர்கிட்ட அழைச்சிட்டுப் போறேன்...”

சொல்லியவாறே சியாமளாவைப் பார்த்தான் நாராயணன். சியாமளாவின் முகம் இறுகிப் போயிருந்தது. மனதுள் அடைந்திருக்கிற வார்த்தைகள் அலையப் பறக்கத் துடித்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான்.

“முணாவது வீட்ல சிலோன்கார ஆளைப் போன வாரம் போலீஸ் கூட்டிப் போனாங்க...”

—மெள்ளச் சொன்னாள் சியாமளா.

“அதுக்கு என்ன இப்போ?”

-அதட்டலோடு கேட்டார் அப்பா.

“எந்தப் புற்றிலே எந்தப் பாம்பு இருக்குமோ?” அப்பாவைப் பார்க்காமலே சொன்னாள் சியாமளா.

“சிலோன்காரர் நமக்கு எவ்வளவு தொந்தரவு பண்ணாங்கன்னு தினந்தினம் பார்க்கிறோமே...”

ஆச்சரியமாக அவளைப் பார்த்தான் சத்தியநாராயணன்,

“என்னம்மா... படிக்கிற பொண்ணுதானே நீ. எதுக்கு அரசியல்வாதி மாதிரி பேசறே... பாவம், அங்கே வாழ முடியாம குண்டுவிச்சல சொத்தையும் சொந்தங்களையும் இழந்து அகதிகளா நம்மை நம்பி வந்தவங்களை நாம காப்பாத்தணும். அடைக்கலம் கொடுக்கணும். நீ சொல்ற மாதிரி ஆளுங்க இல்லேன்னு நான் சொல்லலை... இருக்காங்க. திருடங்க, அமைதியைக் குலைக்கிறவங்க இருக்காங்க. அவங்களைத் தண்டிக்கணும், ஒதுக்கணுங்கிறதிலே இன்னொரு கருத்துக்கு இடமில்லை... ஆனா, சொந்தச் சகோதரர்கள் அப்படின்னு நம்பி வந்தவங்களையும் மிகச் சிறுபான்மையான குற்றவாளிகளையும் ஒண்ணா வெச்சுப் பேசறது, தண்டனை கொடுக்கணுங்கிறது எல்லாம் அநியாயம்...”

“ஆமா... இவங்க மாதிரி கர்வமும் திமுரும் பிடிச்சவங்களை எதுக்காக நாம ஆதரிக்கணும்? நம்ம ஊரில் இவங்க இருந்தா நம்ம பண்பாடே கெட்டுப்போயிடும்....”

ராமநாதனின் முகம் சிவந்தது.

சத்தியநாராயணன் குறுக்கிட்டான்.

“யாரைச் சொல்றே நீ?”

“கணேசனைத்தான்... எதுக்கு அந்த ஆளுக்கு இத்தனை கர்வம்... பாராட்டிச் சொன்னா பதில் சொல்லாத ஆள். பேசினா எதையும் சொல்லாம முகத்தைத் தூக்கி வைக்கிற ஆள்... நாமெல்லாம் என்ன மனிதரில்லை?”

மறுகணமே சத்தியநாராயணனின் முகம் சுருங்கிற்று. உடுகள் நடுங்கின. வேதனையோடு அவளைப் பார்த்தான். கலங்கிய குரலில் சொன்னான்:

“சொல்றேன். கேளுங்க... கணேசன் ஒரு இசைப் பட்டதாரி. அதுக்கும் மேலாக சங்கீதத்தில் ஒரு அபூர்வ

மேதை. குரல் வளம் உள்ள பாடகன். ஆனா தேசியப் பாடலையெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் முழக்கமாகவே பாடினான். அவன் பாட்டைக் கேட்க ஜனங்கள் ஆயிரக் கணக்கிலே திரண்டாங்க. இது ராணுவத்துக்குப் பிடிக் கலை. கணேசனை ஒரு நாள் கூட்டிப் போனாங்க. ரெண்டு நாளில் அவன் ரோட்டோரமாகக் கிடந்தான். அவனோட நாக்கு முற்றாகத் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது....”

“ஐயோ... என்ன கொடுமை இது!” என்றார் ராமநாதன்.

“பிறகு உயிர் தப்பி இங்கே அகதியாய் வந்தான் இந்த மேதை...” என்றான் சத்தியநாராயணன் கண்ணீர் மல்கியவாறு.

சியாமளா பேச்சற்று ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்றாள் நெடுநேரமாக.

(1994)

அவர்கள் இருவர்

அவள் நடந்து வருவதையே கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சங்கரன். யௌவனகர்வம் என்று அவனால் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டவள். அந்த வார்த்தை உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் சொன்னதாயினும் கொஞ்சமும் பொய்யானதில்லை என்று அவன் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டான். நேற்று அவள் சொன்ன போதும் அவனுக்கு ஆச்சரியமாகி விட்டது. அவர்களுக்கு பழக்கம் வந்து இன்றைக்கு ஒரு வருஷம் முடிந்து இரண்டாவது வருஷம் ஆரம்பிக்கின்றது.

இப்போது பறித்தெடுத்து உருவாக்கப்பட்ட வசீகரமும் பசுமையும் கொண்ட பூங்கொத்தைப் போல இருந்தாள். அழகான செருகினாற் போன்ற கண்கள். முகத்தில் எப்போதும் தொற்றிக் கொண்டிருக்கிற புன்னகை. வெகு இயல்பான புன்னகை. அவள் பதட்டப்பட்டிருக்கிற வேளையிலும் ஒளிந்து தெரிகிறாற் போன்ற சிறுகீற்று வெளிச்சம் போன்ற புன்னகை.

“ஸாரி சங்கர்...”

சொன்னவாறே அவனைப் பாரித்தாள்.

“எதுக்கு மாலா?” தெரியாத பாவனையில் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு கேட்டான் சங்கரன். “இந்த ஸாரியில் நீ ரொம்ப அழகாயிருக்கிறே மாலா... எப்ப வாங்கினே?”

மாலா மலர்ந்து சிரித்தாள்.

“ஞாபகமில்லே? என் ‘பர்த் டே’க்கு நீங்கதான் வாங்கிக் கொடுத்தீங்க...”

சங்கரனின் உருண்ட முகத்தில் இப்போது பெருமை பொங்கிற்று. வேடிக்கையாக தனது ஷர்ட் காலரை நிமிர்த்திவிட்டுக் கொண்டான். பெருமிதந்தொனிக்க அவளைப் பார்த்தான்.

“நாங்க இண்ணைக்கு மகாபலிபுரத்துக்குப் போறோம். சாயந்தரம்தான் வீடு திரும்பறோம்...ம்ம்... என்ன?”

மெளனமாகத் தலையை அசைத்தாள் மாலா.

அவள் உற்சாகத்துடன் பதில் சொல்லுவாள் என எண்ணிய சங்கரனுக்கு அவளது அமைதி ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கியிருக்க வேண்டும். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அங்கே யாரும் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வில்லை. மெதுவாக அவளது கைகளைப் பற்றினான். அவள் திடுக்கிட்டாற்போல் அவளைப் பார்த்தாள்.

“ஏன் இஷ்டமில்லையா மாலா...”

“ஏன்? அப்படியில்லையே... எதுக்கு அப்படி சொல் நீங்க?”

அவளைக் கண்ணுக்குள் பார்த்தான் சங்கரன்.

“கொஞ்சம் கூட சந்தோஷமேயில்லாமச் சொன்னே... நான் எத்தனை புரோகிராமை காள்சல் பண்ணிட்டு வந்திருக்கேன். மற்றவங்க என்ன சொன்னாலும் பரவாயில்லேன்னு வந்தேன். அது தெரியுமா உனக்கு?”

அவனது முகத்தில் லேசான கோபம்.

அவள் அவனது தோளில் தொட்டாள்.

“எதுக்கு இப்படிப் பேசறீங்க...”

“நீயே நினைச்சுப் பாரு. நான் சந்தோஷமாயிருக்கிறப்போ மற்றவங்களும் அதே மாதிரி இருக்கணும். அல்லது எனக்கு ‘மூட் அவுட்’ டாயிடும். தெரியுமில்ல உனக்கு? அப்புறம் என்னையே குறை சொல்றியே?”

மாலா தனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டாள். ஐந்து தலைமுறை காலத்துக்கு வீட்டில் உட்கார்ந்தே வாழக் கூடிய சௌகரியம் நிறைந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். அப்பா இப்போதும் முன்னணியிலுள்ள சினிமாத்தயாரிப்பாளர். இவனும் அதே தொழிலில் எம்.டி.எஸ். என்ற சொற்களில் பிரபலமானவன். ‘ரிஸப்ஷனிஸ்ட்’ வேலை தேடிப் போன மாலாவை முதற்பார்வையிலேயே சங்கரனுக்குப் பிடித்துவிட்டது. தனது பி.ஏ. ஆக்கிக் கொண்டான்.

“சரி... புறப்படுங்க...”

“எப்போ பாரு என்னைப் போல நீயும் இருக்கணும். சரின்னு சொல்லு...”

அவன் எழுந்தான்.

“சரி” என்றாள் அவள்.

“அப்படியா மாலா சொல்றே? காலையிலை புறப்பட்டு வரும்போது உன் காதில் விழும்படி ருக்கு சொன்னதை மறந்திட்டியா... இந்தக் காலத்தில கலியாணம் ஆகாம, குழந்தை பெத்துக்காம பொண்ணுங்க ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷமாக வாழ்ந்திட முடியுமாமேன்னு அவ யாருக்காகச் சொன்னா?” என்று அவளின் உள்ளேயிருந்து கேட்டாள் இன்னொரு மாலா. ருக்கு, சங்கரனையும்

அவளையும் பல தடவைகள் சினிமாத் தியேட்டர்களிலும், நகைக் கடைகளிலும் ஒன்றாகப் பார்த்திருக்கின்றாள். இன்னமும் திருமணமாகாத இரண்டு முதிர் கன்னிகளின் தாய். குத்தித் துளைக்கிறாற் போன்ற பார்வையும், வார்த்தைகளும். அவனோடு தொடர்பேற்படும்வரை மாலாவை தனது கடைசி மகள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவள்.

“பம்பாயிலிருந்து எப்போ திரும்புவீங்க?” என்றாள் காரில் ஏறியவாறே அவள்.

“இரண்டு வாரமாகும்...”

மாலாவின் முகம் கவலையால் சுருங்கிற்று. மறுகணமே தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டாள்.

அவள் அவளிடம் மல்லிகைப் பூச்சரத்தைக் கொடுத்தாள். காரினுள் ஏ.ஸி.யின் குளிர் இதமாயிருந்தது.

“நேற்றுப் பேசினதை யோசனை பண்ணினீங்களா?” என்றாள் மாலா.

“ம்ம்—”

அவளை விழுங்குவதைப் போலப் பார்த்தான்.

“வீட்ல சம்மதிப்பாங்களா?”

“சம்மதிக்க வைக்கணும்...” சொல்லியவாறே அவளைப் பார்த்தான் அவன். “இதெல்லாம் அப்புறமாப் பேசலாம். இப்போ சந்தோஷமாயிருக்கணும்...”

அவளின் முகம் வெறுமையாயிருந்தது.

“என்ன பேச்சையோ காணோம்?”

“பம்பாயில எனக்கு என்ன வாங்கி வருவீங்க...”

மூ—2

615278

மறுகணமே அவனது முகத்தில் உற்சாகம் குப்பென்று ஓத்தது மணந்தது.

“அப்படித்தான் இருக்கணும்... நீயே கேளு. என்ன வாங்கி வரணும்? சொல்லு...”

அவன் ‘ஸ்டியரிங் வீலில்’ கையை உயர்த்தித் தட்டிக் கொண்டே அவனைப் பார்த்தான்.

“உங்களுக்கு எது இஷ்டமோ அதை வாங்கி வந்திடுங்க. அதைவிட முக்கியம்...”

தயங்கிய குரலோடு அவனைப் பார்த்தான். அவனது சந்தோஷம் அந்த வார்த்தைகளில் பூவிதழ்களாய் சட்டென்று முகத்தில் இருந்து உதிர்ந்தது.

“என்னை நம்பணும் நீ...”

எதிரே வந்த காருக்காக சட்டென்று வழி ஒதுங்கி விட்டு, தன்னைக் கடந்து போன கார்க்காரனை ஆத்திரம் பொங்கத் திட்டினான் அவன்: “கையில் நாலு காசு வந்திட்டா உடனேயே கார் வாங்கிடறாங்க. பொறுக்கிப் பசங்க...”

அந்த வார்த்தையின் கசப்போடு மாலாவின் நினைவு பின்னோக்கிப் போயிற்று. நினைவிலே சட்டென்று அஞ்சலி தோன்றி முகம் காட்டினாள்.

மாலாவுக்கு அஞ்சலி சொன்னது இப்போதும் மனதினுள்ளே கேட்டது.

“மாசா மாசம் தவறாம பணம் கொடுத்திடுவாங்க. எல்லா செளகரியமும் செய்து தருவாங்க. ஆனா சமூக அந்தஸ்தில் வாறப்போ நம்மை ஒதுக்கி வைச்சிடுவாங்க. உறவெல்லாம் இருட்டு மறைவிலதான் இருக்கும். அலுத்துப் போச்சது. எதிர் காலத்தை நினைச்சா பயமா

யிருக்கு. எதுக்கு அழகாப் பிறந்தோம் அப்படின்னு வெறுப்பு வேறே ஏற்படுது.”

“இல்லை அஞ்சு, அவர் ‘பிராமிஸ்’ பண்ணிட்டார். முதல்ல எல்லாமே பண்ணுவேன். அப்புறம் ‘மேரேஜ்’ அது இதென்னு பேசக்கூடாது அப்படின்னு சொன்னார். ஆனா நாளாக நாளாக மனசில நிறைய மாறிட்டாரு. அவரே ‘மேரேஜ்’ பற்றி பேச ஆரம்பிச்சிட்டாரு...”

“பெட்’லதானே... நீ துண்டு துணியில்லாம இருந்திருப்பே... அப்பிடயிருந்தா பொண்ணுகளே உன்னைத் தின்னுடுவாங்க...”

“ச்சீ...” என்றாள் மாலா. இப்போதும் அவள் சொன்னதை நினைத்தாள். சிரிப்பு வந்தது. களுக்கென்று சிரித்தாள்.

“என்ன அது... எனக்கும் சொல்லிட்டு சரி...”

மாலா கணத்தில் சுதாரித்துக் கொண்டாள். இறந்த கால? நினைவிலிருந்து மீண்டாள். கூசினாப் போல அவனைப்பார்த்து, மெல்லிய குரலில் முணு முணுத்தாள்:

“வேணாம்... வெட்கமாயிருக்கு...”

அவள் சொல்லிக்கொண்டே ஒற்றைக் கையினால் முகத்தை முடிக்கொண்டாள்.

“அப்போ கட்டாயம் நான் கேட்கணும்?”

கார் சட்டென்று ரோட்டோரமாக நின்றது.

“எதுக்கு நிறுத்திட்டங்க?”

“காரணம் சொல்லணும்... அப்போ தான் கார் புறப்படும்...”

அவள் சிணுங்கினாள். சட்டென்று அவனைக் கட்டிக் கொண்டு கன்னத்தில் முத்தம் பதித்தாள்.

“சொல்றேன்...”

கார் புறப்பட்டது.

“ஒரு நாள் என்னைப் பார்த்து அசப்பில அப்படியே பிரிஜிட் பார்டோ மாதிரி இருக்கிறேன்னு நீங்கசொன்னதை நினைச்சேன். சிரிப்பு வந்திரிச்ச...”

அவன் முகத்திலே புன்னகை.

“அதில சிரிக்க என்ன இருக்கு?”

“அவ மார்பில் உள்ள மச்சம் மாதிரி என் மார்பில் இருக்கிறதா சொன்னீங்க...”

“அப்புறம்...”

“அவளோட இன்னொரு “நியூட் போட்டோ”வில் அந்த மச்சம் இல்லேன்னு சொன்னீங்க... எனக்கும் அப்படியானனு விஷமம் பண்ணினீங்க...”

அவளது முகம் வெட்கத்தில் சிவந்தது.

“யூ ஆர் சுவீட்” என்றான் தன்னை மறந்த பரவசத் தோடு சங்கரன்.

“நம்ம காலடியில் அவங்களைக் கொண்டு வரணும்னா நாங்க அவங்களை ஆக்கிரமிச்சிடணும். அந்த ஏக்கத்தில் அவங்களை வைச்சிருந்துதான் காரியம் சாதிக்கணும்...”

அஞ்சலி மீண்டும் அருகே வந்து கிசுகிசுத்தாள்.

அவனை ஆக்கிரமித்து வெற்றி கொண்ட மயக்கமான வேளையிலும் அந்தத் தீர்மானம் மட்டும் அவள் மனதில் உறுதியாய் நின்றது. அவளது மார்பில் முகத்தைக் கவிழ்ந்திருந்தவள் நிமிர்ந்து முகத்தைப் பார்த்தாள். சங்கரனின் முகம் பரவசத்தில் தோய்ந்திருந்தது. கண்கள், உதடுகள், புன்னகை யாவிலும் நிறைந்திருக்கிற திருப்தி.

“சொல்லடா....” என்றான் தானாகவே.

“திட்டமாட்டிங்க?” நளிநமாகக் கேட்டாள்.

“மாட்டேன்...”

“நம்ம 'மேரேஜ்'ஐ சீக்கிரமா வைச்சிடணும்.
‘பிரண்ட்ஸ்’ எல்லாரும் கேட்கிறாங்க...”

அவளது கன்னத்தை தொட்டான் அவன்.

“என்னை நம்பல்லையா நீ?”

“நம்பறேன்... ஆனா...”

“மனசில என்னவோ பயமாயிருக்கு...”

அவளது உடல் சிலிர்த்ததை அவன் உணர்ந்தான். அவள் மெல்ல எழுந்தாள். மெதுவாக நடந்துபோய் திரும்பி வந்து கட்டிலின் ஓரமாகக் கிடந்த ‘நைட்டி’யை அணிந்து கொண்டாள்.

அவன் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“மாலா... இன்னும் ‘தீ’ டேஸ்’ டைம் கொடு. நம்ம கல்யாணத்தை எப்போ, எங்கே வைக்கிறதுன்னு சொல்லிடறேன். இன்னைக்கு நாலாம் தேதி. ஆறாந் தேதி காலையில பம்பாயில இருந்து நான் உனக்குப் ‘போன்’ பண்ணேன். கொஞ்ச ‘பிஸ்னஸ்’ சிக்கல் இருக்கு. என்ன?”

மாலாவுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. சிறு குழந்தை போல கைகளைத் தட்டிக்கொண்டாள். மூர்க்கமாக அவனைக் கட்டிக் கொண்டாள். முத்தமிட்டு அவனைத் திணறடித்தாள். அப்போது தனது முதுகையாரோ தொடுவதாக உணர்ந்து புன்னகை செய்தாள். அது அஞ்சலி.

“வந்த நாளிலையிருந்து உன்னைப் பார்க்கிறேன். எதுக்கு நீ ரொம்பவும் குழம்பிப் போயிருக்கிறாய்?” என்று சங்கரனைப் பார்த்து ஆங்கிலத்தில் கேட்டான் அகர்வால். சங்கரனைவிட பத்து வயதுகள் மூத்தவன். பம்பாய் சினிமா வட்டாரத்தில் பிரபலமான பட விநியோகஸ்தன். லௌகீக வாதி. சங்கரனோடு அத்தியந்தமாகப் பழகுவான். சங்கரன் பம்பாய்க்குப் போனால் அவனது பங்களாவிலேயே தங்குவான்.

“ஒன்றுமில்லை” என்றான் சங்கரன். “உடம்பு அசதியாயிருக்கிறது. சரியாகிவிடும்...”

“பொய் சொல்லுகிறாய்...” சட்டென்று சொன்னான் அகர்வால்.

“காதல் வசப்பட்டிருக்கிறாய் என்றுதான் நினைக்கிறேன். நான் சொல்வது சரிதானே?”

தன்னையே உறுத்துப் பார்த்தவாறு சொன்ன அகர்வாலை நேருக்கு நேராகப் பார்க்க முடியாமல் தலையைக் குனிந்து கொண்டான் சங்கரன்.

“விஷயத்துக்கு வா... என்னிடம் ஒளிவு மறைவு எதற்கு? நீ, நாளைக்கு பெரிய புள்ளி ஆகப்போகிறவன்...”

தோளில் வாஞ்சையோடு தட்டினான் அகர்வால்.

சங்கரன் தனது காதல் கதையையும், திருமணம் செய்வது பற்றிய தீர்மானத்தையும் அகர்வாலிடம் கூறினான். அகர்வால் மௌனமாயிருந்தான்.

“என்ன சொல்லுகிறாய்?”

அகர்வால் அவனை வெறுமையாகப் பார்த்தான்.

“நீ ஒரு முட்டாள்...”

சங்கரன் பரிதாபமாக அவனைப் பார்த்தான்.

“சினிமாப் படமெல்லாம் அதிகமாகப் பார்க்காதே என்று முன்னர் ஒரு நாள் உனக்கு சொல்லியிருக்கிறேன். வாழ்க்கை என்பது நமது ஊர் சினிமாவல்ல. நீ யார்? மெட்ராஸில் குறிப்பிடத்தக்க பிரமுகர். மேலே மேலே உயரப் போகிறவன். உனது திருமணம் வெறும் சம்பவ மல்ல. அது உன் பரம்பரையை, உனது கௌரவத்தை மேம்படுத்தப் போகிற விஷயம். உன் தொழிலைக்கூட அது தீர்மானிக்கும். உன் அந்தஸ்துக்கு தகுதியான இடத்தில் நீ திருமணம் செய்து கொள்ளாவிடில் இவையெல்லாம் பாதிக்கப்படும். நீ இருந்த இடம் தெரியாமல் போகலாம்...”

“நான் அவளுக்கு வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்...”

மெல்லிய குரலில் சங்கரன் சொன்னதைக் கேட்டதும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான் அகர்வால். கண்களில் துளிர்ந்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“ஒரு ஸ்கூல் பையனைப் போலப் பேசுகிறாய் நீ. காதல் என்றாலென்ன? அது இளமைக் கால உடற்கூடுதணிந்து போகும்வரை இப்படித்தான், ஒரு மயக்க மிருக்கும்... கனவு இருக்கும். ஒருவன் பணக்காரனாக பல தியாகங்கள் செய்தாகணும். அவற்றில் இதெல்லாம் வரும். அவளை மறக்க வேண்டும் என்று நான் உனக்குச் சொல்லவில்லை. அப்படிச் சொல்ல மாட்டேன். எனக்கும் உன்னைப்போல அனுபவம் உண்டு...”

“அதெப்படி?” — ஆச்சரியம் பொங்கக் கேட்டான் சங்கரன். அகர்வால் அவனது கேள்வியையே கவனிக் காமல் கேட்டான்.

“நீ அவளோடு படுத்திருக்கிறாயா?”

சங்கரன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“பரவாயில்லை....” என்றான் புன்னகையோடு அகர்வால்: “ஆனால் வாரிசு உருவாகிற மாதிரி தப்புப் பண்ணிவிடாதே. இப்போது நவீன முறைகள் உள்ளன. உன்னைவிட அந்தப் பெண் இதைத் தெரிந்து வைத்திருப்பாள்... எதுவும் எழுத்தில் தொடர்புகள் வைத்திராதே....”

“அவளோடு நான் பழகுவது பலருக்கும் தெரியும்....”

“அதிலென்ன? நீ ஒரு ஆண். பணக்காரன். உன்னை யாரும் எதுவும் சொல்ல மாட்டார்கள்...”

“அவள் ஒரு நல்ல பெண். இதைத் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டாள்.”

அகர்வால் சிரித்தான்.

“இனி உன் முடிவு. நான் நல்லதைக் சொல்கிறேன். உன் நிலையை ஸ்திரப்படுத்தி முன்னேற வேண்டுமென்றால் நான் சொல்வதைக் கேள். அவளுக்கு நீ எப்போதும் உதவி செய்வனாக இரு. உன் செலவில் அவளுக்கு ஒருவனைத் திருமணம் செய்து வை. அவர்களோடு நண்பனாக இரு... இது தான் உன் பிரச்சினை தீர ஒரே வழி...”

மௌனமாயிருந்தான் சங்கரன்.

“உன்னுடைய திருமணமான நண்பர்களை நினைத்துப் பார். எவனாவது தனது தகுதிக்கு குறைவான பெண்ணைத் திருமணம் செய்திருக்கிறானா? என்னைப் பார். என் மனைவி நந்தாதேவி ஒரு யானைக் குட்டி மாதிரி. பக்கத்தில் வந்தால் நாற்றம் தாங்க முடியாது. ஆனாலும் என்ன? அவள் கோடீஸ்வரனான தொழிலதிபரின் மகள். சமூக அந்தஸ்து உள்ளவள். நீ நம்ப மாட்டாய். எனக்கு இரண்டு காதலிகள். இருவருக்கும் தனி வீடு. பாங்க் கணக்கு. ஆனால் யாருக்கும் என்னுடைய அந்த வாழ்க்கை தெரியவே தெரியாது. இவ்வளவுக்கும் சமுதாயத்தில் எனக்கு நல்ல பேரிருக்கிறது. அதை நான் மிகவும் கவனமாகக் காப்பாற்றிக்கொண்டும் வருகிறேன்.

இத்தனைக்கிடையேயும் என்னைப்போல சந்தோஷமாக யார் இருக்கிறார்கள் சொல்லு?"

சங்கரன் எழுந்து ஜன்னல் பக்கமாகச் சென்றான்.

மாலா வெளியேயுள்ள போஹன்வில்லா மரத்தின் கீழே நிற்பது போலத் தெரிந்தது. எவ்வளவு நம்பிக்கையோடு அவனுடைய போனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். அவளது மூர்க்கமான ஆக்கிரமிப்பு உடலில் இப்போதும் பிசைந்தது. உடல் சிலிர்ப்பதை உணர்ந்தான். அகர்வால் அவனது தோளில் கை வைத்தான். சங்கரன் திடுக்கிட்டு திரும்பினான். அகர்வாலின் புன்னகை அவனைச் சுட்டது. மனது இப்போது தெளிவாயிற்று. அகர்வாலை மனது ஒப்புக்கொள்ளத் தொடங்கிற்று மெல்ல மெல்ல.

அப்போது பணியாள் ஒருவன் உள்ளே வந்தான்.

அகர்வால் அவனிடம் ஹிந்தியில் சொன்னான்:

“இந்த ஸாருக்கு மெட்ராஸிலிருந்து போன் வந்தால் முதலில் என்னிடம் சொல்லு. நான் இல்லாவிடில் இங்கு யாருமே இல்லையென்று சொல்லிவிடு. ஸார், சென்னைக்கு போன் பண்ண முயற்சித்தால் அவருக்குத் தெரியாமல் போனை ‘கட்’ பண்ணி விடு. இது முக்கியமான விஷயம்....”

சொல்லியவாறு அகர்வால் சங்கரனைப் பார்த்துச் சிரித்தான். நன்றாக ஹிந்தி தெரிந்த சங்கரன் மௌனமாகவே நின்றான்.

(19:3)

நிழலை நோக்கி...

சுவரில் தொங்கிய அந்தப் புகைப்படத்தையே நீண்ட நேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மனோகரன். அவனது அம்மா மங்கையர்க்கரசியும், அன்னமும் அந்தப் படத்திலே இருந்தனர். இருபத்தைந்து வருஷங்களின் முன்னே எடுத்த படம் என்று அம்மா பெருமையோடு சொல்லுவாள். ரவிவர்மாவின் சகுந்தலை போல அவ்வளவு அழகாயிருந்தாள் அன்னம். புன்னகை மின்னுகிற முகம். அதற்கு முற்றிலும் மாறாக இப்போது, சிரிப்பை முற்றிலும் மறந்துவிட்டாள் போன்ற சோகமான முகம். கண்ணனைப் பற்றிச் சொல்லுகிறபோது இன்னமும் ஏக்கமும் விசாரமும் நிறைந்து விடுகிறது அந்த முகத்தில்.

அம்மாவின் குரல் கேட்டது. அவளின் பின்னே அன்னமும் வந்தாள்.

“கடிதம் ஏதாவது வந்ததா?” வெறுமையாகக் கேட்டான் மனோகரன்.

“இல்லேப்பா.”

அன்னத்தின் குரல் உடைந்திருந்தது.

“இந்தியாவிலே இருந்து வர்ற கடிதங்களையெல்லாம் போஸ்ட் ஓபிசிலே கிழிச்சி வீசிப் போடுறதா சுவாமிநாதன் சொன்னார். அவரும் ஒரு போஸ்ட் மாஸ்டர்.”

“ஒரு வருஷமாகவா கிழிச்ச வீசுறாங்க. கண்ணனின்ரை கடிதம் வந்து ஒரு வருஷம் இருக்குமெல்லோ?”

“இருக்கும். போன மார்கழிக்கு வந்தது. இப்போ அடுத்த மார்கழி போய் தையும் வந்திட்டுது.”

அன்னத்தின் கண்கள் கலங்கின. கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டே மனோகரனைப் பார்த்தாள். மனோகரனுக்கும் கண்ணனுக்கும் ஒரே வயது. சிறிய வயதிலிருந்து பல்கலைக்கழகத் தேர்வு வரை ஒன்றாகவே படித்தவர்கள். இணைபிரியாத் தோழர்கள், மங்கையர்க்கரசியையும் அன்னத்தையும் போல. அன்னத்தின் பார்வை தன்னை எதையோ கெஞ்சிக் கேட்கிறாற் போல் உணர்ந்தான் மனோகரன்.

“ராசா, எனக்கொரு உதவி செய்வியோடா?”

வியப்போடு அவளைப் பார்த்தாள் மங்கையர்க்கரசி.

“அன்னம், இதென்ன கதை கதைக்கிறாய். உனக்கு என்ன செய்ய வேணுமோ அதைக் கேள், அதைச் செய்ய வேண்டியது எங்களின்ரை கடமை. என்னவென்று சொல்லு.”

நன்றியோடு அவளைப் பார்த்தாள் அன்னம்.

“கொஞ்ச நாளாக என் மனதிலை ஒரு எண்ணம். இந்தியாவுக்கு நான் போய்க் கண்ணனைப் பார்த்துவிட்டு வரலாமென்று நினைக்கிறேன். என்னோட மனோகரும் துணைக்கு வரவேணும். எனக்குப் பெரிய உதவியாயிருக்கும்.”

மங்கையர்க்கரசியின் முகத்தில் நிதானம்.

“நானும் இதை யோசிச்சுப் பார்த்தனான். ஆனால் நீ போறதை என்னாலே ஒத்துக் கொள்ள முடியாது.”

உனக்குத் தலைச் சுற்றலும், ரத்கக் கொதிப்பும் இருக்குது. எப்படிப் பிரயாணம் செய்ய முடியும்?"

“அது மட்டுமில்லை, போற வழியிலே திடீர்திடீரென்று குண்டுகள் போடுறான்கள். ஆரெண்டு பாராமல் சுட்டுத் தள்ளுறான்கள். வழியிலை காதையர் தொல்லை வேறே இருக்குது.”

“அப்போ என்ன செய்யிறது மங்கை? கண்ணன் இந்தியாவுக்குப் போய் எட்டு வருஷம். பாதுகாப்பான இடமென்று அனுப்பி வைச்சன்.” விம்மத் தொடங்கினாள் அன்னம்.

“அதொன்றும் இருக்காது. கண்ணன் நல்ல ககமாயிருப்பான். தபால் போக்குவரத்துக் கோளாறை விட வேறே காரணமிராது.” — மங்கையர்க்கரசியின் பதில்.

பெருமூச்செறிந்தாள் அன்னம்.

“அந்தப் பிள்ளை எந்தக் காலத்திலே நிம்மதியாக இருந்திருக்கிறான்? 1958லை இனக் கலவரத்திலே, பயத்துக்கு நடுவிலே அவனைப் பெத்தன். அந்தக் கலவரத்திலை கண்ணனுக்கு முன்னாலை அவனுடைய அப்பாவை வெட்டிக் கொன்று நெருப்பிலை எரிச்சாங்க. சிங்கள ஊரிலை பாதுகாப்பில்லை என்று சொந்த ஊருக்கு வந்தோம். அப்படியும் நிம்மதியில்லை. எங்கையிருந்தாலும் உயிரோடை இருக்கட்டும் என்று தமிழ் நாட்டுக்கு அனுப்பியும்...”

மங்கையர்க்கரசி பரிவோடு அன்னத்தின் தோளிலே தொட்டாள். கனிவோடு தடவினாள்.

“அன்னம், இந்தியாவுக்கு மனோகரை அனுப்பி வைக்கலாம். அவன் இளந்தாரி. எதையும் சமாளிச்சு அங்கை போயிடுவான். கண்ணனை அவன் பார்த்து அவனைக் கூட்டிவரச் சொல்லுவோமா?”

பதைபதைத்துப் போனாள் அன்னம். முகத்தில் அச்சம் சட்டென்று பெருகிற்று. வார்த்தைகள் நடுங்கின. உடல் அவளையறியாமலே நடுங்கித் தடுமாறியதைத் தனது கைகளில் உணர்ந்து கொண்டாள் மங்கையர்க்கரசி.

“மங்கை, அவன் இங்கை வர வேண்டாம். எட்டு வருஷத்துக்கு முந்தி அவனை மற்ற இளந்தாரிகளோடே கூட்டிக்கொண்டு போய் அந்த ஆர்மிக்காறர் பண்ணினை அட்டுழியம் இப்பவும் என்றை கண்ணிலை நிக்குது. பிறந்த மண்ணிலை பாதுகாப்பில்லை என்றுதானே அவனை அங்கை அனுப்பினேன். மனோகரன் கண்ணைப் பார்த்து வரட்டும். பிறகு நிலைமை சரியெண்டால் இன்னொரு தரம் நான் போகலாம்.”

மனோகரன் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தான். மனதில் துன்பம் உழுது கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு அன்பான அம்மா இவள்! ஒரு வயதான கைக்குழந்தை யாகக் கண்ணன் இருந்தபோது கணவனை உயிரோடு கண்முன்னே பறிகொடுத்தவள். பிறகு சொந்த ஊர் வந்தாள். கண்ணனும் - மனோகரனும் மலைநாட்டுப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தேர்வானபோது, அது சிங்களப் பிரதேசம் என்று கூறி அவனை அனுப்ப மறுத்தாள். சொந்த ஊரில் இராணுவம் கண்ணனை அள்ளிச் சென்று காரணமின்றி உதைத்து வதைத்து வீட்டு வாசலில் போட்டுச் சென்றபோது அவள் கதறிய கதறல் நெஞ்சைப் பிளந்தது.

“என்ன யோசிக்கிறாய்?”

“ஒன்றுமில்லை. நான் இந்தியாவுக்குப் போறன் அம்மா. அவனுக்கு எள்ளுருண்டையும், பனங்காய்ப் பணியாரமும் நல்லாகப் பிடிக்கும். ருசிச்சுச் சாப்பிடுவான். அதையும் செய்து தாருங்க. போற ஒழுங்குகளை ‘டிராவல் ஏஜண்டு’ தாமோதரம் மூலம் செய்ய வேணும்.”

அன்னத்தின் முகத்தில் சிறிது வெளிச்சமாய்ச் சந்தோஷம் முளைவிட்டது.

சென்னை.

வெய்யில் நெருப்பாய் எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஐலதோஷத்தால் அவதிப்பட்டபோதும் மனோகரன் கண்ணயரவில்லை. தெரிந்தவர்கள் யாராவது கண்ணுக்கு தெரிகிறார்களா என்று தேடினான். யார் முகமும் காணப்படவில்லை. அவன் பேசிய வார்த்தைகள்கூட அந்நியமாயிருப்பது போல உணர்ந்தான். மூன்றுநாள் அலைச்சலின் பின்னர் கடைசியில் கண்ணன் வசித்த வீட்டைக்கண்டு கொண்டான். 'அப்பாடா' என்றன மனமும் உடலும்.

இராணுவத்திடம் அடிபட்ட ஆறாவது மாதமே கண்ணன் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்துவிட்டான். ஐந்து வருஷ காலம் படித்து எம். எஸ். ஸி. யாகி, தனியார் நிறுவன மொன்றில் வேலை கிடைத்தவுடன் அவன் மனோகரனுக்கு எழுதினான்: "நாம் இரண்டு பேரும் வாழ்க்கையைப் பற்றி எவ்வளவு கனவு கண்டோம். பல்கலைக் கழகத்தில் இரண்டு பேரும் படித்து விஞ்ஞானத் துறையில் சாதனை செய்ய உறுதி கொண்டிருந்தோம். என்னால் அங்கு வரமுடியவில்லை. என் அறிவு என் மண்ணுக்குப் பயன்பட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அது எப்போது சாத்தியமாகும்? எனக்கு இவற்றை நினைக்கிறபோது கண்ணீர் பெருகுகிறது. அம்மாவையும் உங்களையும் பார்த்து எத்தனை வருஷம்! மாசுபடாத காற்றில் உட்கார்ந்து, செம்புத் தண்ணீர் குடித்து, பனங்காய்ப் பணியா ரத்தை தென்னை ஈர்க்கிலில் குத்தி ஒவ்வொன்றாய்ச் சாப்பிடுகிற காலம் எப்போது வரும்?..."

கடைசியில் கண்ணனைச் சந்திக்கப் போகிறான்!

மனோகரனின் மனம் படபடத்தது. அழைப்பு மணியில் கை வைக்கிறபோதே உடலில் நடுக்கம் சிதறிப் பரந்து பரபரப்பை உண்டாக்கிற்று.

வீட்டுக்காரர் மிகவும் சாந்தசொருபி. உள்ளே வரச் சொன்னார். கையில் தூக்கிச் சென்ற பையை சோபா ஓரமாக வைத்துவிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டான். வியர்வை பொங்கிற்று.

“தண்ணீர் சாப்பிடுங்க.”

அமுதமாய் உணர்ந்தான் தண்ணீரையும் அவரது கனிவான சொற்களையும்.

“கண்ணன் அருமையான இளைஞன். நிமிர்ந்து பார்த்துப் பேசினதில்லை. அடக்கம். யாரையும் ருமுக்கு அழைத்து வந்ததில்லை. படிப்பு, படிப்பு, படிப்பு. இப்போ ஊரிலையிருந்து வாறது ஒண்ணும் கஷ்டமில்லை?...”

“கஷ்டந்தான். என்ன செய்யிறது?”

“ஒரு வருஷத்துக்கு முந்தி ‘டிராவல்’ பண்ணவே முடியாதுன்னு கண்ணன் சொன்னான். ஊரைப்பற்றி ரொம்பவும் பெருமையாகச் சொல்லுவான். ஊர்லயிருந்து கடிதம் வந்தா அவன் படுற சந்தோஷம்....”

காப்பியோடு வந்த பெண், அவரின் மனைவியாக இருக்க வேண்டும். அமைதியான பார்வை.

“சாப்பிடுங்க.”

“அவங்க அம்மா நல்லாயிருக்கிறாங்களா?”

காப்பி டம்ளரை மேஜையில் வைத்தவாறு, “இருக்கிறாங்க” என்றான் மனோகரன். “கண்ணன் எங்கை?”

“லெட்டர்ஸ், டெலீகிராம் எதுவும் உங்க ஊருக்கு வந்து சேராதுன்னு சொன்னாங்க. நிஜந்தானே?”

“உண்மைதான் ஐயா. போக்குவரத்து வசதியே இல்லாமப் போயிட்டுது. மின்சாரம் இல்லாததால் தந்தி வசதியும் இல்லை.”

“நாங்க நினைச்சோம். கண்ணனை...”

அவர் எழுந்தார். “வாங்க கண்ணன் ருமை முதல்ல பாருங்க. மேலே மாடிக்குப் போகணும்.”

மனோகரன் அவரைத் தொடர்ந்தான்.

அவர், இடது புறமாயுள்ள அறையின் கதவைத் திறந்தார்.

தூசு நெடி முகத்தில் அறைந்தது.

வெள்ளை வெளேரென்ற சுவரில் ஒரே ஒரு போட்டோ. பளிச்சென்ற புன்னகையோடு அன்னம்.

“ஒரு வருஷம் ஆயிடிச்சு. இந்த அறையைக் குலைக் கலை. நிச்சயமாகக் கண்ணனைத் தேடி யாராவது வரு வாங்கன்னு தெரியும். அவன் பொருளெல்லாம் அப்படியே இருக்கு. நம்ம பிள்ளை மாதிரி இருந்தவன்...”

அவரின் குரல் தளம்பிற்று.

“என்ன சொல்றீங்க ஐயா?”

தவிப்போடு கேட்டான் மனோகரன்.

“ஒரு வருஷத்துக்கு முந்தி நாலைஞ்சு பேர் வந்து அவனைக் கூட்டிப் போனாங்க. இரவு முழுவதும் வரேல்லை. மறுநாள் சோர்வோட வந்தான். உடம்பு முடியல்லேன்னு சொன்னான். ஆஸ்பிட்டல்ல சேர்த்தோம். மூச்சுவிட ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டான். மூணு நாள் தான்...”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“முணாம் நாள் காலையில சாவுச் செய்தி வந்தது...”

மனோகரனுக்கு விம்மல் சுழித்தது. உடல் தளர்ந்து தொய்வதை உணர்ந்தான். கால்கள் தள்ளாடின, சுவரோடு சுவராய்ச் சாய்த்தான். எல்லாமே மயங்குகிறாற்போல.

“சாகிற வேளையிலே கூட அவன் தைரியமா இருந்ததாக டாக்டர்கள் சொன்னாங்க. தனது கண்களை அவன் தானம் செய்திருக்கிறான். எலும்புக்கூட்டை மெடிக்கல் காலேஜுக்கு கொடுத்திட எழுதி வைத்திருக்கிறான். ஹீ இஸ் கிரேட்.”

கண்ணாடியைக் கழற்றிவிட்டு அவர் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

மனோகரன் ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்றான். சுவரிலே ஒற்றையாக மாட்டியிருந்த அன்னத்தின் போட்டோ கண்ணீர்த் திரையில் கலங்கித் தெரிந்தது. அதையே பார்த்தவாறு நெடுநேரம் நின்றான்.

(1993)

வேரும் விழுதும்

பேருந்து உலுப்பியவாறே நின்றது. மனோகரன் அவசர அவசரமாக இருக்கையிலிருந்து எழுந்தான். பேருந்தில் இருந்து கீழே இறங்கினான். முகத்தில் இதமான குளிர்ச்சியோடு அளைந்தது காலை இளங்காற்று. எதிரே நின்ற வேப்பமரத்தின் கரும்பச்சை இல்லைகள், குளிர்ச்சியோடு கண்களை நிறைத்தன. மரக்கிளையில் இருந்த சின்னக்குருவிகள் ஒரு லயத்துடன் 'ட்டுவிக், ட்டுவிக்' என்று பாடிக்கொண்டிருந்தன.

“வாருங்க” என்றவாறு மனோகரனுக்கு எதிரே வந்தான் பதினைந்து, பதினாறு வயது மதிக்கத்தக்க ஓர் இளைஞன். புன்னகை ததும்புகின்ற பசுமையான முகம். பணிவான பார்வை. ஆர்வமுறுகின்ற கண்கள்.

கேள்வியோடு அவனைப் பார்த்தான் மனோகரன்.

மேலும், மலர்ந்த புன்னகையோடு அவன், “என்னைத் தெரியவில்லையா சித்தப்பா?” என்றான். “அப்பாவும் தாத்தாவும் ஊருக்குப் போயிருக்கிறாங்க, அதான் நான் வந்தேன், சித்தப்பா.”

மனோகரனுக்கு வியப்புத் தாங்க முடியவில்லை. பத்து வருஷங்களின் முன்னே பார்த்த அவனது முகம் மங்கலாகவே நினைவில் வந்தது. மனத்தினுள் பொங்கிய பரவசத்தோடு அவனது தோளிலே கை வைத்தான்.

கனிவோடு அவனைப் பார்த்தான். அந்த நிமிஷத்திலே அவனை அறியாத ஆனந்தம் மனத்தினுள்ளே நிறைந்து பெருகிற்று. தான் ஒரு பெரிய பொறியியலாளன் என்பதையும் மறந்து போனான் மனோகரன்.

“நீ முருகானந்தம் தானே...” சின்னக் குழந்தை போலக் கேட்டான் மனோகரன்...

“ஆமா சித்தப்பா...”

வாஞ்சையோடு சொன்னான் முருகானந்தம்.

மனோகரன் இரண்டு சூட்கேஸுகளைக் கொண்டு வந்திருந்தான். இருவரும் ஒவ்வொரு சூட்கேஸை கையிலெடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இடது பக்க வாய்க்காலில்நீரைத் துளாவி விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள், “ஹோ.... ஹோ...? என்ற சத்தத்தை நிறுத்திவிட்டு அவர்களையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். வலது பக்கமாகப் பரந்திருந்த வயல்வெளியில் நின்று, அவர்களையே பார்த்துக்கொண்டு திடகாத்திரமான ஒரு ஆள் அங்கே ஓடோடி வந்தான்.

“முருகா... முருகா...” என்ற சத்தம் வைத்த அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான் முருகானந்தம். வடிவேலு அருகே வந்ததும், மனோகரனை ஏறஇறங்கப் பார்த்தான்.

“தெரியவில்லையா?... நம்ம பட்டணத்து சித்தப்பா...” மகிழ்ச்சி பொங்கச் சொன்னான் முருகானந்தம். வடிவேலு வின் முகம் தாமரைப் பூவாய் மலர்ந்தது.

“மனோகரனா, நான் தூக்கி வளர்த்த பிள்ளை... என்னை மறந்திட்டியா ராசா?... பெரிய படிப்பு படிச்சவன் நீ...”

பரிவும் வாஞ்சையும் அவனது வார்த்தைகளில் தத்தளித்தன. ஆர்வம் மின்னிற்று பார்வையில்.

மனோகரன் வடிவேலுவையே உற்றுப் பார்த்தான். அன்பான மனிதன். மனோகரனை மார்பிலும், தோளிலும் தூக்கி வளர்த்த பாசம். வார்த்தைகளற்ற பார்வையில், வடிவேலுவை நெஞ்சார அணைத்துக் கொண்டான் மனோகரன்.

“பத்து வருஷமாச்சு... ஆனா அடிக்கடி உங்களை நினைக்கறதுண்டு... அதென்ன தாடி வைச்சிட்டிங்க?....”

வடிவேலு பலமாகச் சிரித்தான். கண்கள் பனித்திருந்தன.

“நீ சொல்றதைக் கேட்க சந்தோஷமாயிருக்கப்பா... எத்தனை புள்ளைங்க?”

“ரெண்டு பையன், ஒரு பொண்ணு.”

“இதென்ன ராசா... நிறையப் பெத்துக்க வேண்டியது தானே?...” என்றான் வடிவேலு.

“இதே அதிகம்...” என்ற மனோகரன், “பேசிட்டே போகலாம் வாங்க” என்றான்.

“ஆமா... ரெண்டு பேரும் பெட்டியை என் கையிலே குடுங்க” என்ற வடிவேலு, இருவரது பெட்டிகளையும் பறிக்கிறாற்போல் வாங்கிக் கொண்டான், முருகானந்தம். “எதுக்குங்க?” என்றான்

“வைத்தியரே, நீங்கெல்லாம் பெட்டி தூக்கலாமா? நமக்கு அது கஷ்டமாயிருக்கும்...” வடிவேலுவின் குரலில் பெருமை தொனித்தது.

“என்ன சொன்னீங்க?”

ஆச்சரியமாக வடிவேலுவைப் பார்த்தான் மனோகரன்.

“தாத்தா பெரிய வைத்தியரு, பேரன் லேசுப்பட்ட ஆளா? முருகரு நாடி பார்த்துச் சொன்னா கொஞ்சமும் தப்பாகிறதில்லை. இந்த வயசில என்னமா அறிவு!...”

மனோகரன் முருகானந்தத்தையே பார்த்தான்.

முருகானந்தம் அமைதியாக நடந்து வந்தான்.

“ஸ்கூலுக்குப் போறதில்லையா?” என்றான் மனோகரன்.

“இனிப் போமாட்டேன்...”

“எதுக்கு?”

முருகானந்தம் அவனைப் பார்த்தான்.

“டென்த் பாஸானதுக்கப்புறம் தாத்தாகூட இருக்கணும்னு முடிவாச்சு...”

“எதுக்கு?” அவசரமாக கேட்டான் மனோகரன்.

“வைத்தியம் கத்துக்க.”

தன்னை மறந்து, “அது உனக்குச் சோறு போடுமா?” என்று சட்டென்று கேட்டான் மனோகரன்.

வடிவேலு திகைப்போடு, மனோகரனைப் பார்த்தான். அவனது நெற்றி சுருங்கிற்று, “என்ன ராசா இப்படிப் பேசறே? வைத்தியம் பார்க்கிறது பெரிய புண்ணியமாச்சே? மனுஷன் வாழ்றதெல்லாம் சோத்துக்குத்தானா?” என்றான்.

மனோகரனின் பிடரியில் அந்த வார்த்தைகள், பளாரென்று அறைந்தாற்போல உணர்ந்து, அதிர்ந்து போனான். எதிரே வயலில் ஆர்வமாகக் கொத்திக் கொண்டிருந்த கிழவர், அவனது பார்வையிலேயே பட்டார்.

அவரையே பார்த்தபடியே உட்கார்ந்திருந்த வயற்சிட்டு, சட்டென்று எழுந்து பறந்தது.

மனோகரனை அன்போடு வரவேற்றாள், முருகானந்தத்தின் தாய் லட்சுமி.

“பத்து வருஷங்களாச்சு உன்னைப் பார்த்து, அவங்களை யெல்லாம் கூட்டி வந்திருக்கலாம்லா?... எத்தன பசங்க... மூணுதானே...?”

“ஆமா அண்ணி, பசங்களுக்கு ஸ்கூல். எனக்கு ஊர் ஊரா அலைச்சல். அவ வேற நோயில அவஸ்தைப் படுறா...” என்றான் கவலையோடு மனோகரன்.

பரிவோடு அவனைப் பார்த்தாள் லட்சுமி.

“என்னப்பா அவ உடம்புக்கு ..”

“அடிக்கடி வயித்துவலி வருது...”

“இங்க கூட்டி வாறது. தாத்தாவைத் தேடி ஊரெல்லாம் வாறாங்க; உனக்கு இது தெரியாதா?”

“இந்த வைத்தியத்தலே அந்த நோயை மாத்த முடியும்னு எனக்குத் தோணல்லே” என்றான் மனோகரன், தொய்ந்த குரலில்.

“எதுக்கு அப்படி நினைக்கிறே?” என்று அவனை வியப்போடு கேட்டாள் லட்சுமி.

“இது அனுபவ வைத்தியம்-ஆராய்ச்சியில்லாத வைத்தியம், லேசில எதையும் சுகப்படுத்தாத வைத்தியம்!” ஏற்கெனவே நினைத்து வைத்துச் சொன்னாற்போல, கூறினான் மனோகரன்.

லட்சுமி புன்னகையோடு அவனைப் பார்த்தாள். அவன் மேல் இரக்கம் கொண்டாற்போல, “இவ்வளவு படிச்சு உனக்கு, சித்த வைத்தியத்தைப் பத்தி ஒண்ணுமே

தெரியல்லைன்னுதான் நினைக்கிறேன். தாத்தாவைக் கேளு சொல்லுவாரு. இந்த வைத்தியம்தாப்பா உலகத்திலேயே முதல் முதலாக தோன்றின வைத்தியம். நமக்கு நம்ம பெருமைகளையே மதிக்கத் தெரியல்ல. என்ன செய்யிறது?”

அதிகம் பேசாத அண்ணியின் வார்த்தைகள் மனோகரனுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தன. அப்போது, அங்கே முருகானந்தம் வந்தான். ‘வாங்க சித்தப்பா, வெந்நீர் கேட்டிங்க வைச்சிட்டேன். குளிச்சிடுங்க’ என்றான்.

வெந்நீரினுள் மிதந்த இலைகளை வினோதமாகப் பார்த்தான் மனோகரன். அவனது முகக் குறிப்பை உணர்ந்து கொண்ட முருகானந்தம், “அது மூலிகை இலைகள் சித்தப்பா, உடம்பு வலியெல்லாம் சுத்தமா எடுத்திடும்” என்றான்.

மனோகரன் சிரித்தபடியே குளிக்கத் தொடங்கினான்.

அசந்து தூங்கிய மனோகரன் சட்டென்று விழித்தெழுந்தான். உடம்பில் புதிய பலம், திடீரென்று கலந்து விட்டாற் போன்ற புத்துணர்ச்சியை உணர்ந்தான். மனம் அதனால், சந்தோஷமாயிருந்தது. வெளியே கேட்ட குயிலின் இனிமையான கூவுதல் மனத்திற்கு மேலும், ஆனந்தமளித்தது. உற்சாகமாக எழுந்தான்.

வீட்டின் நடுத்திண்ணையில் லட்சுமியும், முருகானந்தமும் உட்கார்ந்து ஏதோ இலைதழைகளைக் கொட்டிப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தனர். மனோகரன் அந்த இடத்திற்குச் சென்றான்.

‘என்ன பன்றிங்க?’

“மூலிகை இலை... தனித்தனியாப் பிரிக்கணும்..” என்றான் முருகானந்தம்.

“இது எதுக்கு?”

“மருந்து செய்ய?” என்றாள் லட்சுமி.

“இது நித்யகல்யாணிச் செடி. வேரில் இருந்து இலை வரை, மருந்துக்குப் பயன்படுற மூலிகை... நம்ம ஊரில் சாதாரணமா வளருகிற செடி...” என்றான் முருகானந்தம்.

சந்தோஷமாக அவனைப் பார்த்தான் மனோகரன்.

அந்தச் செடி ஒன்றைக் கையிலே எடுத்து முகர்ந்து பார்த்தான்.

“இது என்ன நோயைக் குணப்படுத்தும்?” என்று வேடிக்கையான குரலிலே கேட்டான்.

முருகானந்தம் பெருமை பொங்கிடக் கூறினான்:

“நித்ய கல்யாணிச் செடி நம்ம கிராமத்தில நிறைய வளருது. இதை மொத்தமாக வாங்கிச் செல்ல யாரோ அந்நியர்கள் வந்தாங்க. தாத்தா பஞ்சாயத்தில சொல்லி அதைக் கொடுக்க மறுத்துட்டாரு...”

“அப்படியா?” என்றான் மனோகரன்.

“இந்தச் செடியை அமெரிக்கா, சுவிட்சர்லாந்து மாதிரி நாடுகளுக்கு டன் கணக்கில், இங்கிருந்து ஏற்றுமதி செய்யறாங்க. அவங்க இந்தச் செடியோட வேரிலிருந்து ஊசி மருந்தும், மாத்திரைகளும் செய்து இங்கிலீசில் பேர்வைச்சு, நம்மகிட்ட அதிக விலைக்கு இங்கே விற்பனை செய்யிறாங்க...”

சொல்லிக் கொண்டிருந்த முருகானந்தத்தை வியப்போடு பார்த்தான் மனோகரன். பத்தாம் வகுப்பு வரை படித்த இந்தக் கிராமத்துச் சிறுவன், மெல்ல மெல்ல தன்னெதிரே விசுவரூபமெடுப்பதாக உணர்ந்தான், அவன். அறிவின் கரையைத் தேடும் ஞானி போலத் தோன்றி

னான், அந்த இளைஞன். அவன் கண்களில் ஒளி பிரவகித்தது.

“நித்ய கல்யாணி இலையில புற்று நோயைத் தீர்க்கிற, ‘அல்கலாய்ட்’ இருக்கிறதாய் அலோபதி ஆராய்ச்சிக்காரங்க இப்போ சொல்றாங்க. ஆனா நம்ம சித்தர்கள் இதை அந்தக் காலத்திலேயே சொல்லிட்டாங்க. அது நம்ம காதில இன்னமும் ஏறல்லை!...”

நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டபோதே மருந்து மாத்திரைகள் முதல், பாட்டிலில் விற்கும் குடி தண்ணீர் வரையாவற்றையும் அள்ளிக் கொண்டு வந்திருந்தான் மனோகரன். அவன் ‘பாட்டில்’ தண்ணீரைக் குடிப்பதைப் பார்த்து, முருகானந்தம் தணிந்த குரலிலே கேட்டான்:

“சித்தப்பா, லட்சக்கணக்கான கிராமத்து ஜனங்கள், சுத்தமற்ற தண்ணீரைக் குடிக்கிற நிர்ப்பந்தத்தில் இருக்கிறதை நினைச்சு, நீங்க கவலைப் படுறதில்லையா?”

அவனது கேள்வி மனோகரனை எட்டி உலுப்பிற்று, சுதாரித்துக் கொண்டான். சிறிது யோசிக்கிறாற்போல பாவனை செய்தான். பின்னர், “அதுக்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?” என்றான்.

“நாம ஒவ்வொருவரும் நம்மைப் பற்றியே யோசனை பண்ணினாப் போதுமா? அடுத்தவனுக்காக எதனாச்சும் செய்யணும் அப்படின்னு நினைக்க வேணாமா?” என்றான், நெகிழ்வான குரலிலே முருகானந்தம்.

அப்போது வெளியே ஏதோ சத்தம் கேட்டது. முருகானந்தம் எழுந்து வெளியே போனான். அவனிடம் மூலிகை வாங்கிச் செல்வதற்காக ஆறேழு பேர் வந்திருந்தனர். அவனைக் கண்டதும் சந்தோஷம் மலரச் சிரித்தனர், அவர்கள்.

குளத்தில் நீந்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்களைப் பார்த்தபடியிருந்தான் மனோகரன். அவன் நின்ற கொன்றை மர அடியில் பொன்றிறப் பூக்கள் சொரிந்தன. குளக்கரையில் குருவிகள் ஆனந்தமாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தன. நிலம் முழுவதும் பாயாய் விரிந்திருக்கின்ற பசும்புல்வெளி - பளீரென்று துடைத்துவிட்ட நிர்மலமான வானம் - காதை அதிரவைக்காத சுற்றுப்புறம்-மென்மையாய் எங்கோ ஒரு மாட்டுக் கன்று 'ம்மா' என்று கூப்பிடுகின்ற செல்லமான அழைப்பு! மெல்லவே கொன்றை மரத்தில் வந்து உட்காருகிற தவிட்டுக் குருவிகளும், வயற் றிட்டுகளும்.

நிலத்தை அடைத்து, மூடியிருக்கிற கட்டடங்கள், சாலைகள், பசுமையில்லாத முகங்கள், காதை அதிர்த்துகிற ஒலிகள், புகைத்திரள் சட்டென்று தலையை உலுப்பிக் கொண்டு மனதில் தோன்றிய நகரச் சூழ்நிலையை மனத்திலிருந்து உதற முயன்றான் மனோகரன். முடியவில்லை, தலை வலித்தது, பொட்டுகள் கிண்கிணென்று துளைத்தன.

“தலைவலியா சித்தப்பா?” என்ற முருகானந்தனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான் மனோகரன்.

“ஆமா... உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்றான் மனோகரன்.

முருகானந்தம் புன்னகையோடு அவன் கையைப்பற்றி நாடி பார்த்தான்.

“ஒற்றைப் பூண்டை கொஞ்சம் தண்ணீர் விட்டு உரைத்து, நெற்றிப் பொட்டில் தடவுறேன், கொஞ்சம் எரிச்சலாயிருக்கும்.... ஆனா, ஐந்து வினாடியிலே தலை வலி பறந்திடும்!”

சொன்னபடியே தலைவலி சட்டென்று பறந்து போயிற்று. அவனுக்கு அடிக்கடி தலைவலி வரும். ஆனால் ஐந்து வினாடியில் தலைவலி குணமானது இதுதான் முதல் தடவை!

தூத்தா, அண்ணன், அண்ணனின் மூன்று பையன்கள் - மூலிகைச் செடிகள் நிறைந்த பைகளோடு வந்தனர்.

மனோகரனை வாஞ்சையோடு அணைத்துக் கொண்டார் தாத்தா.

“சடாமாஞ்சில், நெல்லிமுள்ளி மூலிகைகள் ராய நல்லூரில் இருக்கிறதாச் சொன்னாங்க. அதுதான் போயிட்டு வர்றோம்” என்றார் தாத்தா. அவர் அன்று கண்டாற்போல இன்றும் இருந்தார்.

“நம்ம முருகரை இங்கிலீஷ் படிக்க வைக்கணும்னு பலரும் சொன்னாங்க. நான்தான் அவனை சித்த வைத்தியம் படிக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன். நீ என்ன சொல்றே?” என்றார் தாத்தா.

“மனோகரன் மௌனமாக நின்றான்.

“சித்த வைத்தியம் என்பது தமிழ் வைத்தியம். ‘அண்டத்திலுள்ளது - பிண்டத்திலுள்ளது’ என்று விஞ்ஞான ரீதியாகச் சொல்லுகிற வைத்தியம்! மேனாட்டு வைத்தியம் ரசாயனத்தைப் பற்றித்தான் ஆராய்ச்சி செய்கிறது. ஆனால், நமது சித்தர்கள் பெளதீக - ரசாயன ஆராய்ச்சிகளை முக்கியமாகக் கொண்டு, நமது மருத்துவ முறையை வளர்த்தனர்...”

தாத்தா கொஞ்சநேரம் நிறுத்திவிட்டுத் தொடர்ந்தார்:

“நமக்கு நம்முடைய மேன்மையும், நமது முன்னோரின் அறிவு வழிகளும் இன்னும் தெரியவில்லை. நமது பரம்பரைச் செல்வங்களை அறியாத அடிமைகளாயிருக்

கிறோம். இதை மாத்தணும். இளந்தலைமுறைக்கு நமது பெருமைகளையும், அறிவையும், உணர்த்தணும். சுயநல மில்லாத இளைஞர்கள் நமது பெருமையை மீண்டும் நிலை நிறுத்த நாம் தான் உதவணும்!... நான் நம்ம முருகானந்த தத்தை நல்லா நம்பறேன்!...”

மனோகனன், தான் சருகாகி உடைவதை உணர்ந்தான். தனது அறிவ குறுகிச் சிறுப்பது போல எண்ணம் பரவிற்று. ஆனாலும், முருகானந்தத்தை நினைக்க அவனுக்குப் பெருமையாயிருந்தது...

(1993)

முன்றாவது பெண்

கேரலப் பொடியுடன் வெளியே வந்த சாவித்திரியின் கண்களில் பளிச்சென்ற நீலவானமும், முழுதான விடிநிலாவும்தான் முதலில் தெரிந்தன. வானத்தின் கீழ்விளிம்பில் மெல்லிய பொன்னிறம் படர்ந்திருந்தது. அதன்மேலே சிறியதாய், காய்ந்து கொண்டிருக்கிற வெள்ளைச் சீலை போல, நீளவாக்கில் ஒற்றையாய் வெண்முகிலொன்று. அதன் மேலே தணலாகப் பூத்திருக்கிற விடிவெள்ளி. கண்பார்வையில், குடிசைகளெல்லாம் இன்னமும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தன. லட்சுமி கிழவியின் 'லொக் லொக்' கென்ற இருமல் தவிர வேறு ஒசையே இல்லாத அதிகாலை மௌனம் சுற்றுப்புறமெங்கும் விரிந்திருந்தது.

அப்பாவின் குறட்டை ஒலி லேசாகக் கேட்டது. பன்னிரண்டு மணியாகும் அவர் நித்திரைப்பாயில் விழுவதற்கு. பழங்களை வண்டியில் கொண்டு சென்று விற்பவர். சீரில்லாத வருமானம்; வருஷத்திலே பாதி நாட்கள் தண்டல் வாங்குவதிலும் வட்டிகட்டுவதிலுமாய் கழிந்து போய் விடுகிறது. பட்டாளில் வாங்கிய வீடு; இதுவரை பாதிப் பணந்தான் கட்டிமுடிந்திருக்கிறது. போஸ்ட் மேன் அந்த வழியாய் வந்தால் அப்பாவுக்கு நடுக்கமாகிவிடும். வீட்டு வசதி வாரியத்தில் இருந்து எச்சரிக்கைக் கடிதம் வருகிறதோ என்று மனம் நடுங்கும்.

அம்மாவுக்கு இவைகளைப்பற்றியெல்லாம் கொஞ்சமும் கவலை இல்லை. அய்யர் வீட்டில் வேலை செய்

கிறாள். காலையிலும், மத்தியானத்திலும், மாலையிலும் அங்கு போவாள். கொஞ்ச நேர வேலைதான். சினிமா தான் அவளுக்குப் பிரியம். பிரியம்... பிறகு வெற்றிலைப் பாக்கு. மூன்று பெண்கள் வீட்டில் இருக்கிறார்களே என்ற கவலை இல்லாதவள். ஆனால் எல்லாக் குடித்தனக்காரருக்கும் அவளது பஞ்சாயத்துத்தான் இஷ்டம். அவ்வளவுக்கு தர்க்க நியாயங்கள் சொல்லுவாள்; கணீரென்ற அவளின் குரலை மீறி எவருமே பேசமாட்டார்கள்.

சாவித்திரி தண்ணீரைத் தெளித்தாள்; புள்ளிவைத்தாள்; தாமரை இதழ்களாய்க் கோலம் இழைந்து மலர்ந்தது. அந்தத்தெருவில் அதிகப்புள்ளி வைத்து லாவகமாய்க் கோலம் போடுகிறவள் என்ற புகழ் சாவித்திரிக்கு உண்டு. பலரும் அவளைக் கோலம் போடக் கூப்பிடுவார்கள். அப்போது அவளுக்கு முகம் பெருமையில் மலர்ந்து பரிமளிக்கும். புன்னகையோடு செல்வாள். புன்னகை செய்தாலும், செய்யாவிட்டாலும் கனிவாகத் தெரிகின்ற முகம். அவளுக்குப் பதினைந்து வயதுதான் என்று தாய் ராமாயி அடிக்கடி கூறுகிறபோது சாவித்திரி மௌனமாயிருப்பாள். “வயதை மீறிய வளர்த்தி அவளுக்கு” என்று ராமாயி அடிக்கடி கூறுவாள். உயர்ந்த தோற்றம்; வாளிப்பான உடல்; உருண்டையான முகம்; சற்றுக் கூரான மூக்கு; சிறிய மேலுதடு. கீழுதடு மட்டும் ஒரு விசித்திரம் போல செழித்துப் பெரிதாயிருக்கும். அதுவே அவள் முகத்தின் வசீகரமாகவும் பார்க்கிறவர்களைக் கவர்ந்தது. இந்த வடிவழகு அவளின் சகோதரிகளுக்கு இல்லை. ஆனாலும் சாவித்திரியிடம் இது பற்றிய கர்வம் கொஞ்சமும் இருக்கவில்லை.

குருவிகள் இப்போது சத்தமிடத் தொடங்கிவிட்டன. வானமும் நிலமும் வெளுத்து, விடிவெள்ளி கரைந்து போயிருந்தது. குடித்தனங்களில் குரல்கள் அரும்பிக்கொண்டிருந்தன.

“இன்னுமா முடியல்லை; சீக்கிரமா பாலை வாங்கிட்டு வா...” உள்ளேயிருந்து உமாவின் குரல் அதட்டிற்று. உள்ளே போய் செம்பை வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள் சாவித்திரி. தாமோதரனும் கணேசனும் ஆனந்தமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. பேருக்குத்தான் கூடப்பிறந்த அண்ணன்கள். துரும்பைக்கூடத் தூக்கிப் போடமாட்டார்கள். இவர்களில் யாராவது பால் வாங்கிக்கொண்டு வரலாம். பால் வாங்கப் போனால் ‘கியூ’வில் நிற்பதல்ல பிரச்சினை; பால் ஊற்றுபவனின் விஷமத்தனமான பார்வை எரிச்சலை மூட்டும்; உடலெங்கும் தொட்டுத் தடவுகிறாற்போல் பார்ப்பான்; அப்போது உடல் கூசும்; அவன் முகத்தில் ஒங்கிக் குத்தலாமா என்று ஆத்திரம் பற்றியெரியும்.

ரேஷன் கடையில் அப்படித்தான் ஒருமுறை நடந்தது. வயதான ஒருவன், “பாப்பா, என்ன இது? இன்னுமா பாவாடை சட்டை? தாவணி போட்டுக்கோ... கண்பட்டிடும்” என்றான். கையிலிருந்த கோணியை ஆத்திரத்தோடு அவனது முகத்திலே விசிறியடித்தாள் சாவித்திரி. “பொறுக்கி ராஸ்கல்” என்றாள். மறுகணமே அழுகை பொங்கிற்று; அடக்கிக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தாள்; விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தாள்; தீனமாக அழுதாள்; வீட்டில் யாரும் அப்போது இல்லை. தானாக அழுது தீர்ந்ததும் முகத்தை அலம்பினாள். அதுபோலவே மனதிலிருந்த கவலையையும் அலம்பித் துடைத்தாற்போல மீண்டும் சுறுசுறுப்பானாள்.

லதாவும், கற்பகமும் ஸ்கூலில் இருந்து நேரே சாவித்திரியிடம்தான் வந்தார்கள். கற்பகமும், லதாவும் தாவணி போட்டிருந்தார்கள். சாவித்திரியைவிட மூன்று வயதுகள் வரை இளமையானவர்கள் அவர்கள். சாவித்திரி அவர்களை ஏக்கத்தோடு பார்த்தாள். கணநேரந்தான், “என்

எனக் கொண்டாந்தீங்க,' என்றாள் அவர்களைப் பார்த்து. கற்பகம் கண்ணைச் சிமிட்டிக்கொண்டே டிபன் பாக்கைத் திறந்தாள். மாங்காய்த் துண்டுகள்; உப்பும் மிளகாய்ப் பொடியும் போட்டுப் புரட்டிய மாங்காய்த் துண்டுகள். பார்க்கிறபோது வாய் புளித்து எச்சில் ஊறிற்று. கண்கள் மலர சாவித்திரி கற்பகத்தைப் பார்த்தாள். மறுகணமே டிபன் பாக்கில் இருந்த மாங்காய்த் துண்டை எடுத்து வாயில் போட்டுக்கொண்டே 'ச்ச... சூப்பர்டி' என்றாள் சாவித்திரி.

பாலை அடுப்பில் வைத்தவளுக்கு இப்போது வாய் புளித்தது. அதை நினைத்தபோது சிரிப்பும் வந்தது. மலர்ந்து சிரித்தாள். அவள் சிரிப்பது அடுப்பு வெளிச்சத்தில் பளீரென்று தெரிந்தது. உருட்டுக்கட்டையால் சப்பாத்தி உருண்டையை உருட்டிக்கொண்டிருந்த காஞ்சனாவுக்கு அவளைப் பார்க்க எரிச்சலாக வந்தது.

“என்னடி அது சிரிப்பு? சீக்கிரமா அடுப்பைக் காலி பண்ணு. தடிக்கமுதை” என்றாள் கோபமாக. சாவித்திரி வெறுமையாக அவளைப் பார்த்தாள்.

“எதுக்கு இப்போ என்னை வம்புக்கு இழுக்கிறே?”

“நானா வம்பு பண்ணேன். சீக்கிரமா அடுப்பைக் காலி பண்ணு; நாங்க வேலைக்குப் போக வேணாம்? உன்னை மாதிரியா... வீட்ல தண்டத்துக்கு...”

சாவித்திரியின் கண்கள் கலங்கின. பால்பானையை அடுப்பிலிருந்து இறக்கினாள். புறங்கையால் கண்களைத் துடைத்தபடியே காப்பிப்பொடி டப்பாவைத் தேடினாள்.

கழுவிய பாத்திரங்களுடன் உள்ளே வந்த ராமாவி சாவித்திரியையும், கோபம் பூசிய முகத்தோடிருக்கிற காஞ்சனாவையும் பார்த்தாள்.

“சண்டை போட்டீங்களா?” என்று அதட்டலான குரலில் காஞ்சனாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

காஞ்சனா மௌனமாயிருந்தாள்.

“ஏண்டி சாவி... நீ சொல்லு; என்ன ஆச்சு...”

“ஒண்ணுமில்லேம்மா”

சாவித்திரியின் முகத்தை ஊடுருவினாள் ராமாயி.

“நீ அழல்லே?”

“இல்லைம்மா. கண்ல தூசுபட்டிருச்சு...”

“பொய் சொல்றே; இந்தக் கழுதை திட்டியிருக்கு...”

சட்டென்று உருட்டைக்கட்டையை சுவரோரம் விட்டெறிந்தாள் காஞ்சனா. கோபத்தோடு எழுந்தவள் சீறினாள்.

“ஆமா... திட்டினேன்தான், அதுக்கு இப்போ என்ன? தன் பாடல இவ இளிக்கிறா? எதுக்கு? எதுக்கு இளிக்கணும்? எதை நினைச்சு இளிக்கணும்...?”

காஞ்சனாவை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள் சாவித்திரி. ராமாயியின் முகத்தில் கோபம் படர்ந்தது.

“என்னடி சொல்றே நீ?”

“எதுக்கு இவ இளிக்கணும்? ஆரைப்பார்த்தாலும் இளிப்பு, ஆரைப் பார்த்தாலும் பேச்சு... அசிங்கமாயில்லை?”

“அவ குழந்தை, அப்படித்தான்டி இருப்பா...”
தீர்மானமாகக் கூறினாள் ராமாயி.

“தடிக்கமுதை. இன்னும் எத்தனை வருஷத்துக்குக் குழந்தை குழந்தைன்னு நீ வைச்சுக் கொஞ்சப் போறே பார்க்கலாம்” சொல்லிவிட்டு சட்டென்று வெளியே போனாள் காஞ்சனா.

“ஏண்டி இப்படி இரக்கமில்லாமல் பேசறே?” என்று தழுதழுத்த குரலிலே கேட்டாள் ராமாயி.

காப்பி டம்ளரைத்தன்னிடம் கொடுத்த சாவித்திரியைப் பார்த்தாள் ராமாயி. சாவித்திரியின் கண்கள் கலங்கியிருந்ததைக் கண்டாள். அவளது கையை அன்போடு தொட்டுத் தன்னருகே இருத்தினாள். நெற்றியில் கைவைத்து வாஞ்சையோடு அவளது தலையைத் தடவினாள். சாவித்திரி சட்டென்று விம்மினாள். அடைத்திருந்த வெள்ளம் மடையுடைந்து பெருகுகிறாற்போல விக்கி விக்கி அழத் தொடங்கினாள். ராமாயி அவளைப் பரிவோடு அணைத்துச் கொண்டபோது அவளது கண்களிலும் நீர் பெருகிற்று. “அழாதேம்மா...” என்றாள் நெகிழ்வான குரலிலே ராமாயி.

“உமாவுக்கு எத்தனை வயசாச்சு?” என்று ராமாயி யைப் பார்த்துக் கேட்டாள் காளியம்மா.

“இருபது வயசாச்சு...”

காளியம்மா நெற்றியைச் சுருக்கிக்கொண்டாள்.

“கனகத்துக்கும் உனக்கும் ஒண்ணாத்தானே குழந்தை பிறந்திச்சு; அவ பையனுக்கு இருபத்தி மூணு வயசாச்சு. உமாவுக்கு இருபது வயசுங்கிறே?”

“தெரியல்ல...”

“காஞ்சனாவுக்கு...”

“பதினெட்டு...”

“சின்னவளுக்கு?”

“பதினைஞ்சு...”

“அப்பிடியா? ஆளைப்பார்த்தா பெரிய பொம்பளை மாதிரி...”

“அவ பாட்டியும் அப்படித்தான்; பதினாறு வயசில தான் வயசுக்கு வந்தாளாம்...”

“தாவணிபோட்ட மூணு பொண்ணுகளை வைச்சிருக்கிறே...” அவசரமாக அவளை இடைநிறுத்தினாள் ராமாயி.

“மூணில்லை... ரெண்டு...”

“எப்பிடியோ? அவளும் இன்னைக்கோ நாளைக்கேர... பெரிய பொண்ணுங்க வயசில இப்போ இந்தத் தெருவில் வேற யாருமே இல்லை. ரெண்டு மூணு குழந்தைகளோட இருக்கிறாங்க...”

“நேரம் வரணுமே...” கவலையோடு பெருமூச்சு விட்டாள் ராமாயி.

“குடித்தனக்காரங்க குத்தறாப்போல பேசறாங்க. வயசான பொண்ணுங்கள வேலைக்கு அனுப்பி சம்பாதிச்சு சாப்பிடறதா சொல்றாங்க. கேட்கக் கஷ்டமாயிருக்கு...”

ராமாயி மெளனமாய் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“சாவித்திரி... சாவித்திரி...”

வெளியே கேட்ட குரலை அடையாளங்கண்டுகொண்ட ராமாயி, “வசந்தா உள்ளே வாம்மா” என்றாள். உள்ளே வந்த வசந்தா, “சாவித்திரி எங்கே போயிட்டா?” என்று கேட்டாள். ராமாயி அவளைப் புன்னகையோடு பார்த்தாள்.

“எதுக்கு அவ?”

“மீனாட்சிக்கு இன்னிக்கு சடங்கு வைக்கிறோம். தெரியும்ல; சாயந்தரமா போட்டோவும் பிடிக்கணும், சாவித்திரிதான் தனக்கு அலங்காரம் பண்ணணும்; பக்கத்தில் இருக்கணும்னு மீனாட்சி அடம்பிடிக்கிறா அதுதான்...”

பெருமை பொங்கிற்று ராமாயியின் முகத்தில்.

“ஆமா... பெரியவங்க மாதிரி அவ எப்படி அலங்காரம் பண்ணா? ஆரைப் பார்த்தாலும் சாவித்திரியைத்தான் கூப்பிடறாங்க... ஆமா... இப்போ மீனாட்சிக்கு பதினாறு வயசு இருக்கும்ல?”

“இல்லைக்கா... பதினாலு வயசுதான்..”

“அப்படியா?” என்றாள் அசிரத்தையாக ராமாயி. “சரி, அவ மாவுயில்லுக்குப் போயிருக்கிறா, வந்தா உடனே அனுப்பிடறேன்”

“நீங்களும் வந்திடுங்க...” என்றவாறு அங்கிருந்து புறப்பட்டாள் வசந்தா.

வீட்டில் யாருமே இல்லை. சாவித்திரி பூமாவையும், ராணியையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். பூமாவுக்கும் ராணிக்கும் பன்னிரண்டு வயது. பூமா கையில் வைத்திருந்த புரியங்கரையை சாவித்திரியிடம் கொடுத்தாள். உப்பில தொட்டுக்கோ நல்லாயிருக்கும்...” என்றாள்.

“ஆமா உங்ககிட்ட நிறைய போட்டோ இருக்கு தாமே... காமி பார்க்கலாம்” என்றாள் ராணி சாவித்திரியைப் பார்த்து.

“காட்டுறேன்” என்றாள் சாவித்திரி. பாலிதீன்பை ஒன்றை எடுத்து வந்து ராணி கையில் கொடுத்தாள்.

ராணி ஒவ்வொரு படமாகப் பார்த்தாள். எல்லாப் படத்திலும் ஜடை, பட்டுப்புடவை, நகை அலங்காரங்களுடன் சாவித்திரியின் வயதுப்பெண்கள். அவர்களின் அருகே குறும்பும் புன்னகையும் இழைய சாவித்திரி.

“ஆனாலும் நீதான் எல்லா போட்டோவிலும் ரொம்ப அழகாயிருக்கிறே. டிரஸ் நல்லா பண்ணினா கல்யாணப் பொண்ணு மாதிரியே இருப்பே...”

வெட்கத்துடன் சிரித்தாள் சாவித்திரி: “ச்ச்சி... போங்கடி...”

சட்டென்று பூமா கேட்டாள்:

“ஆமா... நீ எப்போ போட்டோ எடுத்துக்கப் போறே? உனக்கு ஆரு அலங்காரம் பண்ணுவாங்க...”

சாவித்திரியின் முகம் வாடிச் சுருங்கிற்று. பூமாவையே மெளனமாகப் பார்த்தாள். கையில் பாதி கடித்தபடி வைத்திருந்த புளியங்காய் அவளையறியாமலே கீழே விழுந்தது. அவளது முகமாற்றம் பூமாவையும், ராணியையும் மனம் நோகச் செய்தது.

“ஏ... என்ன ஆச்சு உனக்கு?”

சோர்வாக அவர்களைப் பார்த்தாள் சாவித்திரி. “ஒண்ணுமில்லை. தலைவலிக்குது” என்றாள் பாலித்தீன் பைகளில் புகைப்படங்களை வைத்தபடியே.

தலைமுடி அலை அலையாகக் காற்றில் புரள மெளனமாக உட்கார்ந்திருக்கிற சாவித்திரியின் அருகே சென்ற ராமாயி, “என்னம்மா யோசனை பண்ணே?” என்றாள் பரிவோடு.

“ஒண்ணுமில்லை உடம்பு அலுப்பாயிருக்கு” என்றாள் களைப்பான குரலில்.

“அப்பிடித்தானிருக்கும் கொஞ்ச நேரத்துக்குப் படுத்துக்கோ...” என்று சொல்லியபடி எழுந்து பாயை உதறினாள்.

சாவித்திரி தளர்ந்து போய்ப் பாயில் சரிந்தாள். ராமாயி வெளியே போக எழுந்தவள் சடசடவென்று உள்ளே வந்த உமாவைப் பார்த்து திடுக்கிட்டாள்.

உமா பொரிந்து தள்ளினாள்.

“பாரும்மா... எனக்கு ரொம்ப அசிங்கமாயிருக்கு; எதுக்கு இந்த காஞ்சனா இன்னைக்கு ‘ஸாரி’ கட்டிக்கிட்டா? பாவாடை தாவணி தானே கட்டி வந்தா... பத்துப் பேரு கேட்டுட்டாங்க... எனக்கென்னவோ நிறைய வயசான மாதிரிப் பார்க்கிறாங்க...”

“எனக்குத் தெரியாதே” என்றாள் அப்பாவித்தனமாக ராமாயி; “வரட்டும் சொல்றேன்...”

பயமுறுத்துகிற குரலில் சொன்னாள் உமா: “பாரும்மா... காஞ்சனா ‘ஸாரி’ கட்டினா நான் வேலைக்குப் போகவே மாட்டேன்... ஆமா...”

தீபாவளிக்குக் காஞ்சனா வாங்கிய ‘ராமர் கலர்’ தாவணியை ஆசை பொங்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சாவித்திரி. அதைப் பூவைப் போலத் தொட்டுத் தடவினாள்; கன்னத்தில் ஒற்றிக்கொண்டாள்; தோளில்போட்டுப் பார்த்தாள். கண்களில் ஆர்வம் மின்ன, காஞ்சனாவைப் பார்த்தாள் தயக்கமாக. அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த காஞ்சனா, “என்ன பார்க்கிறே?” என்று தணிந்த குரலில் கேட்டாள்.

கீழுதட்டை நாவால் தடவிக்கொண்டாள் சாவித்திரி.

“கேட்டால் மறுக்கமாட்டியே...”

“கேளு...”

“இந்தத் தாவணியைக் கொடுக்கிறியா? ஒரு தரம் கட்டிட்டுத் தந்திடுறேன். வீட்டுக்குள்ளதான். ஆசையாயிருக்கு...”

வெடுக்கென்று அவள் கையிலிருந்து தாவணியைப் பிடுங்கினாள் காஞ்சனா.

“பாருடி... ஒரு வீட்டுல மூணு பொண்ணுக இருக்கிறதே ஆருக்கும் பிடிக்கல்லை; அதில மூணும் தாவணி போட்டா... ஐயையோ... அம்மா என்னைக் கொன்னுடுவாங்க... உமா கேட்டாப்போதும் என் குடலை உருவிடுவா. வேணாம்மா...”

சாவித்திரி தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். நெஞ்சு நிம்மிக் கலங்கிற்று... ஒவென்று அழவேண்டும் போல இருந்தது; தன்னை அடக்கிக் கொண்டாள்; பொட்டென்று தெறித்த கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு எழுந்தாள். காஞ்சனாவுக்கு அவளைப் பார்க்கப் பாவமாயிருந்தது. அவளின் அருகே சென்று தோளில் தொட்டாள். “நாளைக்குக் கட்டிக்கோ. இப்ப அந்த பூதம் வந்திடும்” என்றாள் கனிவான குரலிலே. சாவித்திரி எதுவும் பேசாமல் நின்றாள். அப்போது உமா வேகமாக உள்ளே வந்தவள் அவர்களிருவரையும் கேள்விக் கண்களோடு பார்த்தாள்.

உமாவுக்குத் திருமணமாகி ஒருவாரம் சென்று விட்டது. உமா தன் கல்யாணத்தைத் தடபுடலாகச் செய்ய வேண்டுமென்று அழுது பிடிவாதம் பிடித்தாள். கல்யாண மண்டபம், விருந்து, வீடியோ என்று நிறைய செலவாயிற்று; தண்டல் செட்டியாரிடம் உச்சவட்டிக்கு எட்டாயிரம் ரூபாய் கடன் என்று வாங்கினார்கள்.

உமா, புருஷனோடு கோயிலுக்குப் போய்விட்டுத் தாய் வீட்டிற்கு வந்தாள். வாசலில் ராமாயி புன்னகையோடு நின்றாள்.

“என்னம்மா?” என்றாள் வியப்போடு உமா.

“உள்ளே வா...” என்றவாறு முன்னே போனாள் ராமாயி; “சாவி...வயசுக்கு வந்திட்டா... இப்போதான்; இன்னிக்கு நல்ல நாள். வெள்ளிக்கிழமை...”

“அப்படியா...அவ எங்கே?”

“உள்ளே ரூமில.”

சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற போதே பூமா, ராணி, காயத்ரி, சீமா எல்லோரும் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தார்கள். எல்லாம் பன்னிரெண்டு வயதுகள். அவர்களை எரிச்சலோடு பார்த்தாள் உமா.

“ஊர் பூரா அவ சினேகிதிகள்.”

பெருமையோடு சொன்னாள் ராமாயி.

“அவ சடங்கை பெரிசாச் செய்யணும்; ஜனங்க அறிஞ்சா இப்போ வீட்டை மொய்ச்சிடுவாங்க.”

வெறுமையாக அம்மாவைப் பார்த்தாள் உமா.

“இப்போ என்ன பண்ணப் போறே?”

வியப்பாக அவளைப் பார்த்தாள் ராமாயி.

“ஜோஸியர்கிட்ட சொல்லி நாள் பார்க்கணும்...அப் புறம் சடங்கு வைக்கணும்...”

“எதுக்கும்மா அதெல்லாம் இப்போ?”

“என்ன சொல்றே?”—அதிர்ந்து கேட்டாள் அம்மா.

“ஆமா...கல்யாணக்கடனே இன்னும் தீரல்ல. இதெல்லாம் அவசியந்தானா? சொல்லு...”

வாயில் விரலை வைத்தாள் ராமாயி.

“வேணாம்மா...” என்றவாறே வெளியே போய்த் தனது கணவனைக் கடைக்கு அனுப்பிவிட்டு உள்ளே வந்தாள் உமா.

“இவ்வளவு வயசான பிறகு ஆசியிருக்கா... இதுக் கெல்லாம் சடங்கு வேணுமா? மத்தவங்க சிரிக்க மாட்டாங்க....”

“என்ன சொல்றே நீ?”

“ஆமாம்மா. இவ ஒண்ணுமே ஆகாம இருந்துடு வரனோன்னுகூட எனக்கு முன்பெல்லாம் அடிக்கடி தோணும்...”

ராமாயி கோபத்தோடு உமாவைப் பார்த்தாள். உடுகள் துடித்து அவளின் உடல் ஆடிற்று; கண்கள் கோபத்தில் சிவந்தன; குரல் தழுதழுத்து, துன்பத்தில் திணறிற்று.

“ஆமாண்டி, நீ சொல்லுவே; அவ எப்படியானவ தெரியுமா உனக்கு? தெய்வம்டி அவ; அவ உங்களை விட மனசில பெரியவ; அறிவில பெரியவ; மூணு வருஷத்துக்கு முன்னாலயே வயசுக்கு வந்தவடி அவ...”

“அம்மா....”

“ஆமாண்டி... ஒரு வீட்ல மூணு பொண்ணுக இருந்தா ஊருலகம் கரிச்சுக் கொட்டுமனு பாவி நான் நினைச்சேன்.... அவ அதை என்கிட்ட சொன்னப்போ தெரிய வேணாமனு சத்தியம் வாங்கினேன். மூணு வருஷம்... மூணு வருஷம்டி.... உங்களுக்காக அவ இப்படியொரு நோன் பிருந்தா... நீயெல்லாம் பொண்ணுதானே.. மூணு வருஷமா அவ என்ன வேதனைப்பட்டிருப்பா... யோசிச்சுப்பாரு. அவளைப் பத்தியா நீ இப்பிடிப் பேசறே... சீ...”

சொல்லியபடியே சுவரோடு உட்கார்ந்தாள் ராமாயி. அடைத்து வைத்திருந்த துயரமெல்லாம் பீறிக் கொண்டு வெளியே கொட்டிற்று; அவள் குமுறிக்குமுறி அழத் தொடங்கினாள்.

நீண்ட நேரமாகியும் அவளது அழுகை அடங்கவில்லை.

(1993)

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

மெல்லிய கைகள் மீட்டாண்ட மெல்லிய கைகள்

தாத்தாவும் பேரனும்

அம்மா மிக வற்புறுத்தியதால்தான் தாத்தாவைப் பார்க்கப் புறப்பட்டான் சரவணன். பத்து வருஷங்களாக அம்மா, அவனைத் தாத்தாவைப் பார்க்க வரும்படி அடிக்கடி வற்புறுத்தி அவன் சம்மதிக்காத காரணத்தினால் தானே தனியாகப் போய் வந்திருக்கிறான். ஒவ்வொரு முறை திரும்பி வரும்போதும் தாத்தாவைப் பற்றி அம்மா பாராட்டி நிறையவே கூறுவாள். சரவணன் அவற்றைக் கேட்கமாட்டான். ஏதாவது வேலையைச் சாக்குச் சொல்லி விட்டு எழுந்து போய்விடுவான். அப்போது அம்மாவின் முகம் வாடிச் சுருங்கிப் போய்விடும். பிறகு நீண்ட நேரத்துக்கு அவள் எதையுமே பேசமாட்டாள்.

“நாலு நாள்தான் கிராமத்தில் நிக்கனும். அப்புறம் ஏதாவது பேசினா நான் பாட்டுக்குப் புறப்பட்டு வந்திடுவேன்” என்ற நிபந்தனையோடுதான் புறப்பட்டான் சரவணன்.

அம்மா வெறுமையாக அவனைப் பார்த்து, “சரிப்பா” என்று கூறினாள்.

தாத்தாவுக்கு இப்போது எண்பது வயதிருக்கலாம். மகாத்மா காந்தி, பாரதியார், வ.ரா. முதலியவர்களோடு நேரடிப் பழக்கம் உள்லைவர். பாரதியார் பாடலை அவர்கள் ரென்று பாடுகின்றபோது உடம்பு சிலிர்த்துப் போய்

விடும். மனது தளும்பித் தத்தளிக்கும். மீறி எங்கோ மெல்ல மெல்ல அலை அலையாய் உயரே எழுந்து சொல்லுக்கடங்காமல் தவித்து அவதியுறும். கண்களைப் பனிக்க வைக்கும். அம்மாவுக்குத் தாத்தா எத்தனை முறை பாடினாலும் கேட்க அலுக்காது. தனியே இருக்கிற போது கரைந்து கசிந்து பாடுவாள் அவள். மனப்பாரம் முழுவதையும் துடைத்தெறிகிறாற்போல அந்தப் பாடல் வரிகளோடு ஒன்றிப் போய் விடுவாள். பெருகி வழியும் கண்ணீரைக்கூடத் துடைக்கமாட்டாள். சூழலை லட்சியம் பண்ணாமலே பாடிக் கொண்டிருப்பாள். அப்போது அவளின் முகத்திலே அவளை மீறிய தெளிவு பரிமளிக்கும். இது தாத்தா சொல்லிக் கொடுத்த தைரியம். பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னே மோட்டார் வண்டி மோதி அவளின் கணவன் மனோகரன் இறந்தபோது அவள் அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீண்டு வாழ்க்கையை ஒரு துரும்பு அளவான போராட்டமாக எடுத்து அசையாமல் நின்ற தற்குத் தாத்தாதான் காரணம்.

“புறப்படலாமா” என்று கேட்டான் சரவணன். அம்மா புன்னகையோடு எழுந்து புறப்பட்டாள்.

“தூத்தா என்ன வேலை பார்த்தாரம்மா?” என்று தாயைப் பார்த்துக் கேட்டான் சரவணன். “காலேஜ்ல வாத்தியார் வேலை பார்த்தார். அந்தக் காலத்தில் பி.எஸ்ஸி., படிச்சவர். கோல்ட் மெடலிஸ்ட்”.

“அப்படியா?”

சரவணனின் மனத்துள் என்னவோ குத்தினாற் போல உணர்ந்தான். புகையிரதம் வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. வெளியே மெல்லிய மழைத் தூறல். வெயிலும் மழையுமாய் வேடிக்கை காட்டிக் கொண்டிருந்தன. வானம் கலங்கிய நீலமாய் விரிந்திருந்தது. அதில் இப்

போது வண்ணப் பொடிகள் உதிர்ந்தாற்போல வானவில் கருக்கொள்ளத் தொடங்கிற்று.

யோசனையில் இருந்த அம்மாவைப் பார்த்து தன்னை யறியாமலே கேட்டான் சரவணன்.

“அப்புறம்?”

அம்மா வினோதமாக அவனைப் பார்த்தாள்.

“ஆனா அஞ்ச வருஷம்கூட காலேஜிலே இருக்கல்ல—”

“ஏன்”?

“வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் சேர்ந்திட்டார். வேலையை விட்டுத் தேசியப் போராட்டத்தில் முழு நேரமா இறங்கிட்டார்....”

“அப்போ படிச்சதெல்லாம் வீணாச்சு. அப்படித்தானே?”

“தேசம் அடிமைத்தனத்தில் இருக்கிறப்போ சொசுசும் சுயநலமும் வேணாம்பனு தாத்தா சொல்லுவார். தாத்தா போல லட்சக்கணக்கான பேர் செய்த தியாகத்தில்தான் நாங்க சுதந்திரம் பெற்றோம்”.

சரவணன் சிரித்தான்:

“தாத்தா போல நிறையப்பேர் சுதந்திரத்தைப் பற்றி வெறுங்கனவுதான் கண்டாங்க. தங்கள் வாழ்க்கையைப் பாழ் பண்ணி ஏமாந்தாங்க...”

அம்மா ஆச்சரியமாக அவனைப் பார்த்தாள். இந்த இருபத்துநாலு வயதில் சரவணன் இப்படியொரு வார்த்தையை இப்போதுதான் முதற் தடவையாகப் பேசி அவள் கேட்கிறாள். அதிசயமும் அதிர்ச்சியும் தாங்க முடியவில்லை அவளுக்கு.

“சொல்லுங்க. சுதந்திரம் பெற்றதாச் சொல்நீங்க, சுதந்திரம் பெற்றதற்குப் பிறகு தங்கள் பிள்ளைகளை மேல்நாடுகளுக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைக்காத ஒரு தலைவர் பேரைச் சொல்லுங்க?...”

அம்மாவால் உடனே பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

“தான் பிறந்த தேசத்துக் கல்வியில, பாஷையில் நம்பிக்கை இல்லாமல்தானே இவங்க இப்படிப் பண்ணுறாங்க? அப்புறமென்ன சுதந்திரம் அது இதுண்ணு... சுத்த ‘ஹம்பக்’ மமா...”

அம்மா சரவணனின் முகத்தைப் பார்த்தாள். சிவந்து போயிருந்த அவனது முகத்தில் இனந்தெரியாத கோபம் தெரிந்தது. சொல்லுக்குள் வராத அதிருப்திகள் தெரிந்தன. சட்டென்று ஜன்னல் பக்கம் திரும்பிய அவனையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அம்மா.

சீரவணன் சின்னஞ்சிறு வயதிலிருந்தே படிப்பில் படு சுட்டி. அப்பாவிடம் கொள்ளை ஆசை. மனோகரன் டாக்டராய் அரசினர் மருத்துவமனையிலேயே பணிபுரிந்து வந்தான். தியாகமும் அன்பும் நிறைந்த அவன் மக்களின் நிறைந்த அன்பைப் பெற்றிருந்தான். சரவணனுக்கு அவனையறியாமலே அப்பாதான் ஆதர்சம். நம்பிக்கை மெல்லாம். அப்பா பொட்டென்று போனதும் அதிர்ந்து போய்விட்டான் அவன். திக்கித்திணறிவிட்டான். அழக் கூட முடியாத சோகமும் துயரமும் நெஞ்சை அழுக்கிற்று. நிறையப்பேர் அப்போது அங்கு வந்தனர். அரசியல்வாதிகள், பிரமுகர்களெல்லாம் அப்பாவையும் அப்பாவோடு சேர்த்துத் தாத்தாவையும் வானளாவப் புகழ்ந்தனர். மனோகரின் இழப்பு நிரப்பமுடியாத வெற்றிடம் என்று எல்லோருமே ஒரு குரலில் கூறினார்கள்.

தாத்தா பத்து நாட்கள்வரை வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தார். எதுவுமே பேசவில்லை அவர். அம்மா பணிபுரிகிற

கல்லூரி ஆசிரியை மனோன்மணி வந்தபோது மட்டும் கொஞ்சம் பேசினார். அம்மாவைக் கவனித்துக் கொள்ளும் படி கூறிவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்.

“எதுக்கம்மா தாத்தா அவசரமாப் புறப்பட்டுப் போறார்?” என்று ஏமாற்றத்தோடு தாயைப் பார்த்துக் கேட்டான் சரவணன்.

“கிராமத்தில் அவருக்கு நிறைய வேலை. ஆஸ்ரமம்... ஸ்கூல்.... இவர்தான் கவனிச்சுக்கணும்....”

லேசான எரிச்சலோடு அம்மாவைப் பார்த்தான் சரவணன். அதிருப்தியோடு கேட்டான்.

“அப்போ நாமெல்லாம் தாத்தாவுக்கு முக்கிய மில்லையா?”

அம்மா திடுக்கிட்டுப் போய்விட்டாள்.

“எதுக்கு அப்படிச் சொல்றே?”

“அப்பா இல்லை. நீ இனி என்ன பண்ணப் போறேன்னு என்னை ஒரு வார்த்தை கேட்டாரா? அன்பா நாலு வார்த்தை சொன்னாரா? எதுக்கம்மா அவர் அப்படிப் பண்ணல்ல....”

“உன்னில அவர் உயிரையே வைச்சிருக்கறாரு...”

“நான் அதை நம்பலே....”

“சொல்றேன்ல...”

“இல்லைம்மா. அவர் பாசாங்குக்காரர்... நான் அவரை நம்பல்ல. நம்பல்ல.... நம்பல்ல...”

சட்டென்று எழுந்து வெளியே போனான் சரவணன். அப்படி அவன் கோபமும் வெறுப்புமாய் மாறிப்போனதை அன்று தான் கண்டு திகைத்துப்போய் பேச்சற்று நீண்ட நேரமாக உட்கார்த்திருந்தாள் அம்மா.

புகையிரதம் ஏதோ ஸ்டேஷனில் நின்று புறப்பட்டது. அம்மா லேசாகக் கண்களை மூடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான் சரவணன். தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாளா கண்ணை மூடிக் கொண்டு யோசிக்கிறாளா என்பது தெரிய வில்லை. அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சரவணன். அவளைப் போல ஓர் அம்மா யாருக்குக் கிடைப்பாள்? தவம் செய்தும் பெற முடியாத அற்புதம். பொறுமை. புன்னகை. நிழல்.

ஒருநாள் கண்ணிழித்துப் படித்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு அருகே உட்கார்ந்திருந்தாள் அம்மா.

படிப்பிலேயே லயித்திருந்தவன் சட்டென்று எதேச்சையாகத் திரும்பியபோது தன்னையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற அம்மாவைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டான்.

“என்னம்மா...இன்றுமா தூங்கப் போகல்லை...”

“இல்லேப்பா... நீ படி...பால் தரட்டுமா?”

சமாளித்துக் கொண்டு சொன்ன அம்மாவைப் பார்த்தான் சரவணன். வெளிச்சத்தில் அம்மாவின் கண்கள் பளபளத்தன. அவன் அவளின் அருகே போய் உட்கார்ந்து வாஞ்சையோடு அவளைப் பார்த்தான்.

“எதுக்கம்மா அழறீங்க?”

“யாரு...நானா? இல்லேப்பா...”

“பொய் சொல்றீங்க....”

அம்மா அவனது தலையை ஆதரவாகத் தொட்டாள்.

“சொல்லம்மா...கேட்கிறேனில்ல...ப்ளீஸ்...”

அம்மாவின் கண்கள் கலங்கின.

“நீ படிக்கிறப்போ உங்க அப்பா உட்கார்ந்து படிக்கிற மாதிரியே இருக்கு...”

சரவணனால் ஒன்றுமே பேசமுடியவில்லை. அம்மா கண்ணீரைப் பரிவோடு துடைத்தான். நிறையப் பேச வேண்டும் போல அவனது மனது துடித்தது. ஆனால் வார்த்தைகள் வரவில்லை. மேகம் மேகமாய் மனதுள் அடைத்தன. அப்பா நினைவிலே வந்தார். அன்பும் கருணையும் இனிமையும் மென்மையும் நிறைந்த அப்பா. சோர்வும் கோபமும் அறியாத அப்பா. எவருக்கும் இரங்கித் துடிக்கின்ற அப்பா. அவர்களைப் பூப்போலக் கையில் அசங்குக் கசங்காமல் வைத்திருந்த அப்பா. அவனுக்கு லட்சியமாகவும் வெளிச்சமாகவும் கையளவு தூரத்திற்குள் புன்னகையோடு நிற்கிற அப்பா.

“அம்மா...” என்றான் சரவணன் கனிவோடு.

“என்னப்பா..?”

“நான் அப்பா மாதிரியே வருவேம்மா.... நல்ல டாக்டரா... நிச்சயமா...”

அம்மா ஆனந்தமாக அவனைப் பார்த்தான். சந்தோஷம் பொங்குகிற குரலில். “நான் அதை நம்ப நேம்பா...” என்றான்.

“சரவணா பால் சாப்பிடறியா?” என்று அம்மா கூப்பிட்டபோது, சுயநினைவுக்கு வந்தான் சரவணன். பாலை வாங்கிக் குடித்தவாரே, “தாத்தா ஸ்டேஷனுக்கு வருவாரா? இல்லை ஆஸ்ரமத்திலேயே உட்கார்ந்திருப்பாரா?” என்று அம்மாவைப் பார்த்துக் குறுஞ்சிரிப்போடு கேட்டான் சரவணன்.

“இந்தக் கிண்டல்தானே வேணாங்கிறது...”

மு—5

“இல்லைம்மா நிஜமாத்தான் சொல்றேன். தாத்தா குணம் எனக்குத் தெரியாதா?”

“சும்மாப் போடா. அவரைப் பற்றி உனக்கென்ன தெரியும்? இந்த நிமிஷம் அரசியல்ல முன்னுக்குள்ள யாரைப் போய்க் கேளு, சொல்லுவாங்க. அவரை மாதிரி சுத்தமான அடக்கமான ஒரு விடுதலை வீரரை எங்க பார்க்க முடியும்....இந்த வயசிலையும் அவர் எப்படி வாழுறார் பாரு...”

அம்மாவின் கண்கள் மின்னி, முகத்தில் கம்பீரம் ஒளி யாய்ப் பெருகிற்று. பெருமையில் மிதந்தன வார்த்தைகள்.

“அப்பான்னா விட்டுக்கொடுக்க மாட்டீங்களே ...”

“அவரைத் தாத்தாவாக் கிடைத்திருக்கிறதுக்கு கொடுத்து வைச்சிருக்கணும்; தெரிஞ்சுக்கோ....”

மின்னலாய் அவனுள் ஒரு கசப்பு இறங்கிக் கணப் பொழுதில் வார்த்தையாய் வெடித்தது.

“ஆமா...அதுதான் எனக்கு ‘மெடிக்கல் காலேஜி’ல இடம் வாங்கிக் கொடுத்தாரு...”

அந்த வார்த்தைகள் அம்மாவின் நெற்றிப் பொட்டைத் தாக்கினாற்போல அதிர்ந்து போனாள். வார்த்தைகளற்று அவனைப் பார்த்தாள். சரவணன் புகையிரத ஜன்னல் வழியாக வெளியே தெரியும் இருளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மழை இன்னும் பிசுபிசுத்துக் கொண்டே யிருந்தது.

இதுபோன்ற மழைநாளொன்றில் விளையாட்டாக நனைந்ததால்தான் சரவணனது வாழ்க்கையிலும் ஒரு சறுக்கல் உண்டாயிற்று. அது சறுக்கலா, விபத்தா என்று இன்னமும் கூட அவனுக்குத் தீர்மானமாகவில்லை

மழையில் நனைந்து வீட்டிற்குப் போனவனுக்கு விடிந்தபோது உடம்பு நெருப்பாகக் கொதித்தது. தடதட

வென்று ஆடிற்று. பற்கள் தந்தியடித்தன. உடல்வலி தாளாமல் துடித்தான். எல்லாவற்றையும்விட, பதினைந்து நாளில் வரவிருக்கும் பரீட்சையைப் பற்றித்தான் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். அவன் எதிர்பார்த்தபடி பரீட்சையை நன்றாக எழுத முடியவில்லை. பரீட்சை முடிந்தபிறகு எப்போதும் அவன் யோசித்தபடியே இருந்தான். அம்மாவுக்கு ஆறுதல் சொல்லித் தீரவில்லை.

ஒருநாள் மனோன்மணி அம்மாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“கையிலே நெய்யை வைச்சிண்டு யாராவது வெண்ணைக்கு அலைவாங்களா?”

அம்மா நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டு மனோன்மணியைப் பார்த்தாள்: “என்ன மனோ நீ சொல்றே?”

“உங்க அப்பாவைத் தெரியாதவங்க ஆரு இருக்கிறாங்க..அவரு ஒரு வார்த்தை கேட்டா எந்த ‘மெடிக்கல் காலேஜ்’ல தான் இடங்கொடுக்க மாட்டாங்க...”

“எனக்கு அப்பா செய்வாருன்னு தோணல்ல. தியாகிகள் பென்ஷனே வேணாமன்னு எழுதிக்கொடுத்தவர், சலுகை கேட்க ஒத்துக் கொள்வாருன்னு நீ நினைக்கிறியா?”

“நல்ல அப்பாவும் பொண்ணும்...இதென்ன சலுகை? பிரில்லியண்ட் ஸ்டூடண்ட். உடம்பு சுகமில்லாததால பரீட்சை நல்லாப் பண்ண முடியல்ல. அவனோட வாழ்க்கை விஷயம் இது...”

அம்மா அரைகுறை மனத்தோடு தாத்தாவிடம் சென்றாள். அவள் மனத்திலே தாத்தா என்ன சொல்வாரென்பது தெரிந்திருந்தும் ஒரு மகனுக்குத் தாயாகச் சென்றாள். தாத்தாவிடம் மெல்லிய குரலில் வந்த விஷயத்தைத் தயங்கியவாறே சொன்னாள்.

தாத்தா எதிரே தெரிந்த மழை மேகங்களைப் பார்த்த வாறே சொன்னார்:

“பாரம்மா...என்ன சொன்னாலும் இது சலுகை கேட்டுப்போற விஷயந்தான். இதுநாள் வரை சுயநலத்துக்காக யார் வீட்டு வாசல் படியாவது நான் ஏறியிருப்பேனா...கைகட்டி நின்றுருப்பேனா, நீயே சொல்லு... என்னாலே முடியாதம்மா...”

“ஸ்டேஷன் வந்தாச்சும்மா” என்றவாறு படுக்கை பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டான் சரவணன். அம்மா முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்தாள்.

“சுந்தரி வாம்மா...” என்ற கணீரென்ற குரலில் அம்மாவின் முகம் மலர்ந்தது. “அப்பா” என்றாள் பரவசமான குரலிலே.

“சரவணனா...நம்ப முடியல்ல” என்றவாறு அவன் கையிலிருந்த பெட்டியை வாங்கினார் தாத்தா. சட்டென்று கலங்கிய குரலில், “மனோகரைப் பார்த்த மாதிரியே இருக்கு” என்றார்.

“தாத்தா வணக்கம்” என்றவாறு நாலைந்து பேர் அங்கு வந்தனர்.

“எப்படி நல்லாயிருக்கிறியா?” என்று அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார் தாத்தா.

“நீங்க படிக்க வச்சீங்க...”

“உங்க உற்சாகமில்லேன்னா மாடுதான் மேய்ச்சுக்கிட்டிருப்பேன்.”

“சரிப்பா போயிட்டு வாங்க.”

தாத்தாவுக்கு எண்பது வயதா? நம்ப முடியவில்லை. ஆறடி உயரம். நிமிர்ந்த ஆகிருதி. சுறுசுறுப்பான முகம். அதனால் எவரையும் ஈர்க்கிற வசீகரம்.

ஸ்டேஷனுக்கு வெளியே வந்த தாத்தாவைக் கண்டு விட்டு ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் ஓடோடி வந்தார். பணிவோடு தாத்தாவைப் பார்த்து வணக்கம் சொன்னார்.

“கொஞ்சநேரம் ‘ரெஸ்ட்’ எடுத்துட்டுப் போங்க.”

“இல்லேப்பா... நீ எப்படி இருக்கிறே?”

“நல்லா இருக்கிறேன். நீங்க வளர்த்த பிள்ளை ஐயா நான்.”

தாத்தா அதட்டுகிறாற்போல ஸ்டேஷன் மாஸ்டரைப் பார்த்தார்.

“பெரிய வார்த்தையெல்லாம் பேசக் கூடாது...”

வெளியே வந்த தாத்தாவை வண்டிக்காரர்கள் மொய்த்தனர். கடைசியில் எல்லோருமாக கிருஷ்ணனைப் போகும்படி கூறினார். கிருஷ்ணனிடம், “எவ்வளவு கூலி கொடுக்கணும்?” என்று கேட்டார் தாத்தா.

கிருஷ்ணனின் முகம் சுருங்கிற்று.

“உங்ககிட்ட எப்படி ஐயா பணம் வாங்கறது?”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றே?”

“எங்க குடும்பமே உங்களால்தான் வாழுதையா...”

“அடபோடா... உங் கூலியைச் சொல்லு. புள்ளைங்க களைச்சு வந்திருக்குது... சீக்கிரம்...”

“ஏறுங்கையா....”

“சுரந்தி ஆஸ்ரமம்’ இப்படியிருக்குமென்று சரவணன் கற்பனைகூடச் செய்து பார்த்திருக்கவில்லை. முன்னூறு இளைஞர்கள். பச்சைப் பசேலென்று பரந்து விரிந்திருக்கின்ற தோட்டத்தின் நடுவே ஆஸ்ரமம், நெல், தானியங்

கள், காய்கறிகள் என்று விதவிதமான பயிர்ச் செய்கை. சுறுசுறுப்பான சூழ்நிலை. எந்நேரமும், “தாத்தா... தாத்தா...? என்று அவரைச் சுற்றிவருகிற இளைஞர்களை பார்க்கப் பொறாமையுடன் உண்டாயிற்று சரவணனுக்கு.

அம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வயல் பக்கமாக நடந்து சென்றான் சரவணன்.

வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த பெண்கள் அவர்களைப் பார்த்து வணக்கம் சொன்னார்கள்.

“நம்ம தாத்தாவோட பொண்ணும்... பேரனும்” என்று சத்தமிட்டு மகிழ்ச்சி தெரிவித்தாள் ஓர் இளம்பெண்.

வயல் முடியுமிடத்தில் சின்னஞ்சிறிய சந்தை ஒன்றிருந்தது. அந்தச் சந்தையில் கொய்யாப்பழம் விற்றுக் கொண்டிருந்த பெண்ணொருத்தி தொலைவில் இருந்தே அம்மாவைக் கண்டுவிட்டாள். கையில் ஐந்தாறு கொய்யாப்பழங்களை எடுத்துக்கொண்டு குடு குடுவென்று ஓடிவந்தாள்.

“எப்போம்மா வந்தே? இது யாரு?”

“என் பையன்....”

“தாத்தா பேரன் தானே... இதைப்பிடி ராஜா” என்று பரவசத்துடன் கூறியவாறு அவளின் கையிலிருந்த கொய்யாப்பழங்களைச் சரவணனிடம் கொடுத்தாள். “இதெல்லாம் தாத்தாவே நட்ட மரத்தில் பறிச்ச பழங்கள் ராஜா”

சொல்லிவிட்டு உரக்கச் சத்தமிட்டாள் அவள்.

“எல்லோரும் கேளுங்க. நம்ம தாத்தா பொண்ணும் பேரனும் நம்மகிட்ட வந்திருக்காங்க....”

அந்தக் குரலைக் கேட்டதும் குருவிகள் போலப் பறந்து வந்தனர் அவர்கள். அன்பான வார்த்தைகளால் அம்மாவையும் பிள்ளையையும் திணறடித்தனர். ஒவ்வொருவரும்

கையில் ஒரு பொருளாய் அவர்களுக்குக் கொடுத்தனர். “இதெல்லாம் தாத்தாதான் உண்டாக்கினாரு” என்றனர் ஒரே குரலில்.

இரண்டாவது நாளாயிற்று. அங்கிருந்த முன்னூறு இளைஞர்களும் தன்னோடு அத்யந்தமாக அறிமுகமாகி னாற் போல உணர்ந்தான் சரவணன். ‘அண்ணா’ என்று அவர்கள் அழைத்த குரலில் நெருங்கிய உறவும் கனிவும் தொனிப்பதாக உணர்ந்தான் அவன். அவர்களின் கண்ணில் தெரிந்த நேயமும் வாஞ்சையும் சரவணனை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. நிமிஷங்கூட வெற்றுப்பொழுது போக்காமல் தேனீக்களாய் அவர்கள் இயங்குவது அவனுக்குப் பிடித்துப் போயிற்று.

எளிமையாக அமைந்திருந்த மண்டபத்தில் தாத்தா உட்கார்ந்திருந்தார். சரவணன் அங்கு சென்றான்.

“வா சரவணா” என்றார் தாத்தா.

சரவணன் தாத்தாவுக்கு அருகே சென்று பாயில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“ஏன் நல்லாவே சாப்பிடமாட்டேங்கிறே...”

“இல்லை தாத்தா...”

“நான் பார்த்தேனே... எல்லாரும் ஒண்ணாயிருந்து சாப்பிடறோம். எனக்குத் தெரியாது?”

“உடம்பை வில்லா வைச்சிருக்கணும், வயிறு நிறைய சாப்பிடாத. சத்துணவா சாப்பிடு...”

தாத்தாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சரவணன்.

“இந்த இடத்துக்குப் பாரதி வந்திருக்கிறாரு. வ.ரா. வந்து என்கூட ஒருவாரம் இருந்திருக்காரு. வினோபாஜி

ஒரு மாசம் இருந்தாரு. உனக்கு வினோபாஜியைத் தெரியுமா?"

“தெரியும் தாத்தா.... பூதான இயக்க வினோபாஜி...”

தாத்தாவின் கண்கள் மின்னின.

“சந்தோஷமாயிருக்கு. எனக்குத் தெரியும். சுந்தரி உன்னை இப்படித்தான் வளர்ப்பான்னு தெரியும்... நம்ம நாடல் அரசியல்வாதிகளைத் தான் மக்கள் தெரிஞ்சு வைச்சிருக்கிறாங்க. அரசியலென்றாலே பொய், சந்தர்ப்பவாதம், அயோக்கியத்தனம் என்று ஆகிப்போச்சு. சுயநலம் ஒரு தர்மமாய், விலக்க முடியாத ஒழுக்கமாய் ஆகிப்போச்சு.... இதுக்குத்தானா வெள்ளைக்காரனை விரட்டிச் சுதந்திரம் பெற்றோமா என்றுகூடத் தோணும்...”

தாத்தாவின் குரல் தொய்ந்தது.

“மக்கள் களைச்ச வழி தெரியாமல் திண்டாடுறாங்க. அதை மனுஷனை நேசிக்கிறவனால பொறுக்கமுடியல்ல. ஏதாவது செய்யணும். நம்ம அளவில நம்மால இயன்ற அளவில் இந்த வழி தெரியாத ஜனங்களுக்கு ஏதாவது செய்யணும்....”

தாத்தா, எதிரே நிர்மலமான விரிந்த வானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்த வானம்படிகளைப் பார்த்தபடிபே தொடர்ந்தார்.

“நாம் பெற்ற சுதந்திரத்தைத் தோத்திட்டமா என்று கூட அடிக்கடி நான் நினைப்பேன். ஏழையோட வயிறும், இளந்தலைமுறையோட கனவுகளும் சுருகிப்போய்க் கொண்டிருக்கிற ஒரு தேசத்தை எப்படிச் சொலறது?

“முணு தலைமுறை காலமா, விழிப்பா இந்த தேசத்தைப் பார்க்கிறேன், தன் குடும்பம், தன் சுற்றம் வாழ வேணுமென்கிற சுயநலமில்லாத மனுஷனாலதான் இந்தத் தேசம் விடுதலை பெறணும்னு நான் நினைக்கிறேன்....”

அப்போது அங்கே ஓர் இளைஞன் வந்தான்; ‘தாத்தா வயலுக்குப் புறப்படறோம்’ என்றான் மெல்லிய குரலிலே.

தாத்தா எழுந்தார்.

‘சரவணா, நீயும் வர்றியா?’ என்றார். சரவணன் தலையை அசைத்தவாறே அவரின் பின்னே சென்றான்.

நூன்காவது நாள் காலையிலேயே எழுந்து வயல் பக்கமாகப் போகப் புறப்பட்ட சரவணனைப் பார்த்து அம்மா கேட்டாள், ‘சரவணா, மத்தியானம் ஊருக்குப் புறப்படணும். தாத்தாகிட்ட சொன்னியா?’

‘‘இல்லேம்மா...’’

‘‘அப்போ சொல்லிடு...’’

சரவணன் மெளனமாக நின்றான். பிறகு குழைவாகக் கேட்டான்:

‘‘அம்மா, உனக்கு ஸ்கூல் லீவுதானே...’’

‘‘ஆமா... அதுக்கென்ன இப்போ?’’

‘‘இல்லேம்மா, இன்னுங் கொஞ்ச நாளைக்குத் தாத்தா கூட நிக்கலாம். என்ன சொல்றீங்க...?’’

அம்மா சரவணனை ஆச்சரியமாகப் பாத்தாள். பிறகு தனக்குள், ‘‘உன்னை என்னால புரிஞ்சிக்க முடியலையே’’ என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

(1993)

இறுதியில் அப்படித்தான்

மனோகரனை பார்க்கவே வினோ தினிக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. தயக்கமாக இருந்தது. வார்த்தைகள் திடீரென்று எங்கோ ஒளிந்து கொண்டுவிட்டன. தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொள்ள முயற்சித்தாள். முடியவில்லை. அவனும் எதையும் பேசாமல் நின்றது இன்னும் சங்கடத்தை அதிகரித்தது. அவனது முகத்திலே இலேசான சினம் துளிர்ந்திருந்தது. உற்றுப் பார்த்தாள். சினத்தோடு வெறுப்பும் தெரிந்தது. வழமையாகவே அவர்களிருவரும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்ற இந்த நிமிஷங்கள் வசீகரமும் சந்தோஷமும் நிரம்பப் பெற்றவை. கலகலப்பும் களிப்பும் கைகோர்த்திருப்பவை. மோகனம் நிறைந்தவை.

வினோ தினி குழந்தையொன்றின் தனிப்பு முகத்திலே தொனிக்க சட்டென்று மனோகரனைப் பார்த்தாள்:

“மனோ, என்னோடு கோபமா?”

சட்டென்று, எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவைபோல அந்த வார்த்தைகள் சீறி வெடித்தன.

“ஆமாம், உன்னைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொஞ்சவேணும் போல இருக்கிறது...”

சவுக்கு நுனியாய் அந்த வார்த்தைகள் அவளது நெஞ்சிலே சுளிரிட்டன. சினத்தின் உச்சியிலே நின்று

அந்த வார்த்தைகள் அவனது கோபத்தை நியாயப் படுத்தின.

“ப்ளீஸ் மனோ, என்னுடைய நிலைமையைக் கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்கள். அத்தோடு, வெறும் சம்பிரதாயமான போக்குகளுக்கு அடிப்பட்டுப் போகாத ஆளென்று நீங்கள் உங்களைச் சொல்லிக் கொள்வீர்கள்.”

மனோகரன் மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றி கைக்குட்டையால் துடைத்தபடியே ஏளனமாக அவளைப் பார்த்தான்.

“வினோ, முன்பென்றால் ஒரு விஷயத்தைத் தவறு என்று சொன்னால் உடனேயே ஒத்துக் கொள்கிற பழக்கம் உன்னிடமிருந்தது. இப்போதோ ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் நீ நியாயப்படுத்திப் பேசுகிறாய். இவையெல்லாம் உன்னுடைய மூளையிலிருந்து உருவான கருத்துக்கள் இல்லை என்பதையும் நான் அறிவேன். உனக்கு இவர்களால் எப்படி இவ்வளவு எளிதிலே மூளைச்சலவை செய்ய முடிந்தது என்பதனைத்தான் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இதுதான் எனக்கு அளவு கடந்த வெறுப்பை உண்டாக்குகிறது...”

வினோ தினி மெளனமாக நின்றாள்.

“இந்த ‘டீசர்ட்’டும், ‘ஸ்கர்ட்’டும் அணிந்ததற்கும் இப்போது ஒரு காரணம் கற்பிப்பாய். உன்னைப் பளீச் சென்று கண்ணைக் குத்தும் விதத்தில் காண்பித்து உனது கடைக்கு வருகிறவர்களைக் கவரப் பண்ணி வியாபாரம் செய்வதற்குத்தான் உன்னுடைய முதலாளி விரும்புகிறான். அதற்காகத்தான் இந்த டிரஸ்ஸை உனது கடை யில் வேலை செய்கிற ஒவ்வொரு பெண்ணையும் அணியச் செய்யும்படி வற்புறுத்துகிறான் உனது ஓனர்....”

வினோ தினி மெனத்தைக் கலைத்தாள்.

“இப்போ என்னை என்னதான் செய்யச் சொல்கிறீர்கள்? இந்த வேலையை விட்டுவிடச் சொல்கிறீர்களா? இந்த வேலையை விட்டு நிற்கிற அடுத்த நிமிஷத்தில் என்னுடைய நிலை எப்படியிருக்குமென்று நான் சொல்லித்தான் உங்களுக்கு...”

அவன் எரிச்சலோடு குறுக்கிட்டான்.

“வினோ, முன்னைப்போல என்னோடு பேசிப்பழகு. மரியாதையான வார்த்தைகளைப் பேசி கஸ்டமரைக் கவர் வேண்டுமென்ற உன் முதலாளியின் ஆலோசனைப்படி என்னோடு பேசாதே. என்னை அது எரிச்சலூட்டுகிறது. இவ்வளவு காலமாக என்னை நீ, போ, வா என்றுதானே அழைத்து வந்தாய். இந்த ஆறு மாதமாக மட்டும் என்ன புதிய மரியாதை....?”

வினோதினியின் முகம் சட்டென்று சுருங்கிற்று. வாடிய முகத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள்:

“இன்றைக்கு சண்டை போட்டு விட்டுப் போகத்தான் இவ்வளவு வேகமாக வந்திருக்கிறீர்களா?”

“சொன்னபிறகும் பார்... எப்படிப் பேசுகிறாய்?” அவன் பொய்க்கோபத்துடன் அவளை அடிக்கிறார்போல கையை வீசினான். அவள் அவனது கையைப் பிடித்து உள்ளங்கையில் ‘பச்...’ என்று முத்தம் சிந்திவிட்டு வாஞ்சையோடு அவளைப் பார்த்தான்.

“வினோ எனக்கு உன்னை நினைத்தாலே பயமாகவும் கவலையாகவும் இருக்கிறது. உண்மையில் என்னால் இதே போக்கில் போனால் உன்னை நான் இழந்து போய் விடுவேனோ என்றுகூட என்மனம் சஞ்சலப்படுகிறது...”

வினோதினி தலையை ஆட்டியவாறு சூழ்நிலையையும் கவனியாமல் கொஞ்சம் உரத்த குரலிலே கூறினாள்.

“வீண் கற்பனையெல்லாம் செய்யாதீர்கள்...?”

“இல்லை வினோ, எனது அச்சத்தில் நியாயம் இருக்கிறது. நன்றாகவே யோசித்துப் பார். போன வருஷம் இதே நேரத்தில் இந்த மாதிரியா நீ இருந்தாய்? அப்போ தெல்லாம் இந்தக் கடையில் வேலை செய்வதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசமாட்டாய். வேலை முடிந்து ரோட்டுக்கு வந்த மறுகணமே கடையை மறந்து போய் விடுவாய். ஆனால் கடந்த ஒரு வருஷத்துக்குள்ள்தான் இந்த மாற்றம். கடையின் புது முதலாளி அமெரிக்கா சென்று வணிகவியல் துறைப் படிப்பு படித்து வந்தவன். ‘இந்தக் கடை உங்களின் சொந்தக் கடை என்று நினைத்து இதை முன்னேற்ற வேண்டியது உங்களின் கடமை’ என்று சொல்லிச் சொல்லியே உங்களை இந்தக் கடைக்குக் கொத்தடிமை ஆக்கிவிட்டான். பேச்சு முறை, ஆடையணிகளில் எல்லாம் உங்களின் மீது மாற்றத்தைத் திணித்து விட்டான்.”

வினோதினி உற்சாகமாகக் கேட்டாள்:

“ஆறு வருஷமாகத்தான் நான் இந்தக் கடையில் வேலை செய்து வருகிறேன். பழையவர் ஏனோ தானோ வென்றுதான் கடையை நடத்தினார். அவரின் மகன் வந்ததும் கடை எப்படி மாறிப் போய்விட்டது? கடைக்கு மூன்று மாடிக் கட்டிடம், ஏ.ஸி., இரண்டு பிராஞ்சுகள்... புதிதாக சேல்ஸ் கேர்ள்ஸ்... இதெல்லாம் பெரிய சாதனையில்லையா?”

அவள் தன்னை மறந்து பேசிக் கொண்டு போனது மனோகரனுக்கு எரிச்சலை உண்டாக்கிற்று.

‘அதோடு உன்னைப் போல பலருக்கு புதிய பதவி, புதிய பெண்கள் ‘மேடம்’ என்று உங்களைக் கூப்பிடுகிற மரியாதை. இந்த வெற்றுக் கௌரவங்களைவிட வேறு என்ன உங்களுக்கெல்லாம் கிடைத்தது? கடையின் ஒட்டு மொத்த லாபத்தில் பங்கு தந்தார்களா?’

அவள் தனது காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

“முதலாளிதானே முதல் போட்டு இந்தக்கடையை இவ்வளவு உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தார். அதிலே போய் பங்கு கேட்கலாமா? என்ன அரசியல் நீங்கள் பேசுவது? இது அநியாயம் இல்லை? போனஸ் கேளுங்கள். அதில் நியாயமுண்டு... எப்படியோ... யோசித்துப் பாருங்கள். நாம் எந்த இடத்தில் வேலை செய்கிறோமோ அத்த இடத்திற்கு விசுவாசமாக இருந்தால் தானே அவர்கள் தருகிற சம்பளம் நமது உடலிலே ஒட்டும்...”

மனோகரன் தன்னையறியாத பரிவோடு அவளைப் பார்த்தான். கடந்த ஆறுமாதகாலமாக அவர்களிருவரும் அடிக்கடி சந்தித்து பேச இயலாமற்போனதால் ஏற்பட்ட பெரிய விபத்து அவனது மனதினை உலுப்பிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பூங்காவின் பசுமையான சூழ்நிலைகூட அவனுக்கு எரிச்சலூட்டுவதாக உணர்ந்தான். அவளைத் தான் காதலிக்கத் தொடங்கிய நாட்களை ஒவ்வொன்றாக யோசித்தான். புத்திசாலித்தனம் நிறைந்த, எதற்கும் இலேசில் மசிந்து கொடுத்திடாத அவளா இப்படி மாறிப் போய்விட்டாள் என்ற பச்சாத்தாபமும் அவன் நெஞ்சிலே அரும்பிற்று. வினோதினியைப் பற்றி யோசித்த வேளையிலேயே ஊருக்குப் போன போது சந்தித்த நண்பன் ராமுவின் ஒரே தங்கை மந்தாகினி கூறிய சம்பவமொன்றும் மனதினை நெருடிற்று. அதை இப்போது வினோதினியிடம் சொல்லலாமா என்று எண்ணினான். அப்போதைய மன நிலையில் சொல்லத் தோன்றாததால் அதைப்பற்றிப் பேசாமலே விட்டுவிட்டான்.

“என்ன இது, நான் பேசப் பேச நீங்கள் ஒன்றுக்குமே பதில் சொல்லாமல் இருக்கிறீர்கள்? நான் உங்களோடுளாது பற்றிப் பேசினேன் என்றாவது ஞாபகத்தில் உள்ளதா?”

மனோகரன் வினோ தினியை வெறுமையாகப் பார்த்தான்.

“எல்லாமே கேட்டுக்கொண்டு தான் இருக்கிறேன்...”

“பாருங்க. இன்னும் மூன்று மாத காலத்திற்குள் நான் ஐந்து கிலோ எடையாவது குறைத்தாக வேண்டும். அதற்கு நீங்கள்தான் ஏதாவது வழி செய்ய வேண்டும். உங்களுக்குத் தெரிந்த நல்ல டாக்டரிடம் என்னைக் கூட்டிச் செல்லுங்கள்...”

தன்னை மீறிய வியப்புடன் மனோகரன் வினோ தினியைப் பார்த்தான்.

“ஏய்...ஏன் உனக்கு என்ன ஆச்சு! இப்பவே பார்க்க தளதளவென்று தக்காளிப்பழம் போலத்தான் இருக்கிறாய்...”

“அதுதானே வேண்டாமென்கிறேன். ஒல்லியாய் ஒடிசலாய் இருந்தால் நல்லது. எங்க ஓனரே இரண்டு மூன்று தரம் இதைக் கூறிவிட்டார். ஜெயப்பிரதா போல என்னுடைய முகம் இருக்கிறதாம். உடலை ‘ஸ்லிம்’மாக்கிவிட்டால் அச்சா ஜெயப்பிரதாதானாம். கடைக்கு வரவங்களைக் கூட நான் ‘ஸ்லிம்’மாயிருந்தா நல்லாகவே கவரலாமென்று ஓனர் சொன்னார்...”

மனோகரன் தாங்க முடியாத எரிச்சலோடு அவளைப் பார்த்தான். மூக்குக்கண்ணாடியைக் கழற்றி கைக்குட்டையால் துடைத்தான்.

“நீங்க என்ன சொல்கிறீங்க?”

“நான் ஏற்கனவே சொன்னேன் அல்லவா... திரும்பத் திரும்ப ஏன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்?” குரலில் கோபம் தொனிக்கக் கூறினான் மனோகரன்.

“தக்காளிப்பழம்போல என்றீர்கள். அதுதானே...”

“ஆமாம்...”

“அது நல்லாவே இல்லை. எனக்கு அப்படி இருக்க இஷ்டமே இல்லை...”

“அப்புறம் உன் இஷ்டம்...”

அவள் அவனுக்கு அருகே வந்தாள்.

“என்ன...என்மேலே கோபமா?”

“இல்லை வினோ. உன்னை நினைத்தால் எனக்குக் கவலைதான் வருகிறது. உனக்கு உன் கடையில் சொல்லப் படுவதுதான் வேதவாக்காகிவிட்டதா? உன் ஓனர் சொல்வதை மட்டுந்தான் நீ நன்மையான விஷயம் என்று நினைக்கின்றாயா?”

வினோ தினியின் முகம் லேசாகச் சுருங்கிற்று.

“எதற்கும் நீங்கள் ஏன் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்? உங்களுக்கு எனது கடையையும் பிடிக்கவில்லை. எனது ஓனரையும் பிடிக்கவில்லை...”

மனோகரன் குறுக்கிட்டான்.

“மனோ...இனி அந்தப் பேச்சு வேண்டாம். எனக்கு உன்னுடைய கடையையோ, ஓனரையோ பிடிக்கிறதா பிடிக்கவில்லையா என்பதல்ல விஷயம். எனது கவலையெல்லாம் உன்னைப்பற்றியதுதான். நீ வீணாக ஏமாற்றப்பட்டு உன் சுய குணங்களை எல்லாம் இழந்து கொண்டிருக்கிறாயே என்பதுதான் என் கவலை. என்ன செய்வது...நானும் எந்த வேலையும் கிடைக்காமல் அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன்...”

அவன் பெருமூச்சுவிட்டான். பிறகு உற்சாகம் பொங்குகிற குரலில், “அடடா, சொல்ல வந்த விஷயத்தை

மறந்து போய்விட்டேன். அடுத்த மாதம் ஒன்பதாந் தேதி என்ன விசேஷம் தெரியுமா?" என்றான்.

வினோதினி புன்னகை செய்தாள்.

“என்னுடைய பிறந்த நாள்...”

“அட்டா...பெரிய விஷயந்தான் அதை ஞாபகம் வைத்திருப்பது. அன்றைக்கு நாம் இருவரும் ‘கீதா ஓட்டலு’க்குச் செல்கிறோம். அப்புறம் வண்டலூருக்கும் போகிறோம்...”

“என்ன?”

அவளின் குரல் பதறிற்று.

“அன்றைக்கு வேற எந்தக் கவலையும் நமது மனதில் இருக்கக் கூடாது.”

“இல்லை.” வினோதினி இழுத்தாள்: “அன்றைக்கு எனக்கு லீவே இல்லை. அன்றைக்குத் தான் எங்க கடையில் வருஷாந்தர சேல்ஸ் தொடங்கறாங்க. என் பொறுப்பிலே தான் ஓனர் சேல்ஸ் விஷயங்கள் முழுவதையும் ஒப்படைத்திருக்கிறார். அடுத்த வாரக் கடைசியில் நாம் போனால் என்ன?”

மனோகரனின் மனதினுள் படக்கென்று என்னவோ உடைந்தாற்போல உணர்ந்தான். அவனையறியாத கவலை பொருமிற்று. கவலையோடு கோபமும் சேர்ந்து கொண்டது. கோபமும் வெறுப்புணர்வும் தலையெடுக்க அவனோடு ஒன்றும் பேசாமல் அங்கிருந்து அவசரமாகப் புறப்பட்டான்.

வினோதினி அவன் இப்படி நடந்து கொள்வானென்று எதிர்பார்க்கவில்லை. திகைத்துப் பேச்சற்றுப்போய் நின்றாள்.

படுக்கையில் கிடந்த வினோதினியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோடிக் கொண்டிருந்தது.

“அழாதே வினோ, இப்போது என்ன நடந்து போய் விட்டது? காலில் வாதம் வந்துவிட்டது. ஒரு மாதத்திற்குள் முறைப்படி மருந்து மாத்திரை சாப்பிட்டால் குணமாகி விடப் போகிறது...”

வினோதினி மௌனமாயிருந்தாள். அப்போது ஏதோ சரசரப்புச் சத்தம் கேட்டது. உள்ளே வினோதினியோடு வேலை செய்கிற பெண்கள் வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்ட மனோகரன் எழுந்து வெளியே சென்றான்.

அவர்கள் வெளியே போன பிறகு மீண்டும் உள்ளே போனான் மனோகரன்.

வினோதினியின் முகம் இப்போது இருள் படர்ந்திருந்தது. கண்ணீர் அரும்பியிருந்தது.

“ஏ வினோ...என்ன?”

அவன், அவளுக்கு அருகே சென்றான்.

“இந்த வாரம்...முழுவதும் வேலைக்குப் போகவில்லை என்று ஓனர் மிகக் கோபப்பட்டாராம். எனக்கு வியாதி என்பதை அவர் நம்பவே இல்லையாம். உடம்பில் கொழுப்பு அதிகமாக ஏறித்தான் இப்படி நான் திமிராக நடக்கிறேன் என்று அவர் சொன்னாராம். இதைத்தான் என்னால் தாங்க முடியவில்லை.”

அவள் விம்மினாள்.

மனோகரன் அவளைத் தேற்றினான். அவன் மனதினுள்ளே இப்போதுதான் நிம்மதி தலை நீட்டிற்று; பெரிய தொரு பாரம் இறங்கினாற்போல் உணர்ந்தான்.

“அது மட்டுமில்லை. இந்த மாதச் சம்பளத்தில் ஒரு வாரப் பணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அனுப்பியிருக்கிறார். இரண்டு தினங்களில் நான் வேலைக்கு வரவிட்டால் எனக்கு வேலையே இல்லை என்று சொல்லிவிட்டிருக்கிறார்...”

மனோகரனுக்கு மனதினுள் வெறுப்புச் சுழித்தது.

“அதைப்பற்றி ஒன்றுமில்லை. ஆனால் அந்தக் கடையை நான் என்னுடைய வீட்டைப் பராமரிப்பது போல பராமரித்தேன்...”

வினோதினி குலுங்கிக் குலுங்கி அழத் தொடங்கினாள்.

(1989)

செல்லம்மா

செல்லம்மாவுக்கு எரிச்சல் தாங்க முடியவில்லை. அங்கிருந்து போய்விடலாமா என்று நினைத்தாள். தனக்கு அருகே தரையில் உட்கார்ந்திருந்த வெள்ளையனைப் பார்த்தாள். அவன் மணலில் ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தான். அவனும் நன்றாகச் சோர்ந்து போய்விட்டான். காலையிலேயே அங்கே இருவரும் வந்தனர். இப்போது மணி இரண்டை எட்டியிருக்கும். சூரியன் உச்சிவானிலிருந்து மேற்காகச் சற்று சரிந்து போயிருந்தது. அந்தக் கீற்றுக் கொட்டகையில் சூரிய வெளிச்சம் பொட்டு பொட்டாய்ச் சொரிந்திருந்தது. வெப்பம் காற்றோடு சேர்ந்து அனலாய் அடித்தது.

காலையில் அவர்கள் அங்கே வந்தபோது கீற்றுக் கொட்டகையில் வயதான அந்தக் கிழவி உட்கார்ந்திருந்தாள். முற்றிலும் தலை நரைத்து உடல் தளர்ந்த கிழவி. தனக்குத்தானே எதையோ சொல்லி அழுது கொண்டிருந்தாள். சுருக்கம் விழுந்த முகத்தில் கண்ணீர் பெருகி வழிந்தது. அவளைப் பார்த்த செல்லம்மாவின் மனதினுள் ஈரம் கசிந்தது. அவளின் அருகே போய் ஏதாவது ஆறுதல் வார்த்தை சொல்லலாமா என்று நினைத்தாள். ஏனோ தெரியவில்லை, மனம் தயங்கிற்று. பரிவோடு கிழவியைப் பார்த்துவிட்டு அங்கேயிருந்த பெஞ்சில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

குமரேசன் எட்டரை மணிக்கே அங்கு வருவதாகச் சொல்லியிருந்தான். கட்சியின் கிராமப் பிரதிநிதி அவன் ஒடுக்கப்பட்டோர் விடுதலைக்காகப் போராடுவதையும் தனது கொள்கைகளில் ஒன்றாகக் கொண்ட கட்சியின் தலைவரான ஆறுமுகம் சென்ற வாரம் செல்லம்மாவின கிராமமான புளியம்பட்டிக்கு வந்திருந்தபோது பத்தாம் வகுப்பு வரை படித்திருக்கிற செல்லம்மாவின குடும்பக் கஷ்டங்களைப் பற்றித் தலைவரிடம் குமரேசன் உருக்கமாகச் சொல்லியிருந்தான். தலைவர் செல்லம்மாவைப் பரிவோடு பார்த்தார். கம்பீரமான குரலிலே “எமது கட்சி ஆட்சியைப் பிடித்திருந்தால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் இப்படியெல்லாம் கஷ்டப்படுவார்களா?” என்று கேட்டார்.

“அடுத்த வாரம் நமது அலுவலகத்துக்கு இந்தப் பெண்ணைக் கூட்டி வா. கிராமத்திலேயே ஏதாவது வேலை கொடுக்கும்படிச் செய்திடலாம்.”

குமரேசன் அதைக் கேட்டதும் புளகாங்கிதமடைந்து முகம் மலர்ந்தான். செல்லம்மாவின தகப்பன் விந்தியன் கைகூப்பி இருவரையும் கும்பிட்டான். தனது மகளை மேலும் படிக்க வைக்க வேண்டுமென்ற தன்னுடைய ஆசையைத் தெரிவித்தான். எங்கிருந்து அந்த ஆசை வித்து விந்தியனின் மனதிலே விழுந்ததோ தெரியவில்லை. தன் எண்ணத்தில் மிகவும் உறுதியோடிருந்தான். கீழ்ச்சாதியைச் சேர்ந்த அவன் தனது மகளைப் பள்ளிக்குக் கூட்டிச் செல்வதை வினோதமாகவும், பரிகசிப்போடும் பார்த்தவர்களை அவனது உறுதியான முகம் புறங்கண்டது.

அந்தச் சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள கிராமங்களில் எல்லாம் கீழ்ச்சாதி மக்களே அதிகம். ஆனாலும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய குழந்தைகளே பள்ளிக்கூடம் சென்றார்கள். அங்கே அவர்கள் பட்ட அவலம் அப்படி இப்படியானதல்ல. அவற்றையெல்லாம் எப்படிச் சகித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று விந்தியன் நாளிலும் பொழுதிலும் செல்லம்மா

வுக்குச் சொல்லி வருவான். செல்லம்மாவின் மனதில் தந்தையின் கனவு மெல்ல மெல்ல ஒரு சபதமாகவே உருவாகி விட்டது. அதிகம் பேசமாட்டாள் செல்லம்மா. ஒளிவீசும் கண்களும் முகமும் எப்போதும் சுடர்விடும். அழகுடன் பொலிந்திருக்கும் வசீகரமான கருமை நிறம். கம்பீரம். கணீரென்ற வார்த்தை என்பன எவரையும் அவளில் ஈடுபாடு கொள்ளும்படி செய்துவிடும்.

செல்லம்மாவுக்குப் பதினேழு வயதானாலும் மற்றச் சிறுமிகளைப்போல விளையாட்டிலோ, வேறெதிலுமோ ஆர்வம் கொண்டவளாக இருக்கவில்லை. படிக்கிறதற்கு ஏதாவது ஒரு புத்தகம் கிடைத்து விட்டால் போதும் அதிலேயே மூழ்கிப் போய்விடுவாள். விந்தியனுக்கு இவற்றையெல்லாம் பார்க்கின்றபோது மனம் சந்தோஷத்தால் தத்தளிக்கும். ஆனால் மறுகணமே இனம்புரியாத வேதனையும் வெறுமையும் மனதை அடைத்துக் கொள்ளும். இந்தப் பெண்ணை மேலே படிக்க வைக்க என்ன செய்வதென்றே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேதான் குமரேசன் தனது கட்சியைப்பற்றி ஊரிலே பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தான், ஒதுக்கப்பட்ட மக்களின் நன்மைக்காகவே தனது கட்சித் தலைவர் அல்லும் பகலும் பாடுபடுவதாக அவன் கூறினான். “அவர் ஒன்றும் நம்ம ஜாதியில்லை. ரொம்பவும் வசதியானவர். இரண்டு பேக்டரி, மூன்று பெரிய கடைங்க, கிராமத்தில தோட்டம் துரவு, மூன்று காடு... நாலு தலைமுறைக்குப் போதுமான செல்வம்! ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யணும்னு அரசியலுக்கு வந்திருக்காரு...”

குமரேசன் மூச்சுவிடாமல் கூறினான்.

“செல்லத்தை மேலே படிக்க வைக்கணும்பா”

விந்தியன் குமரேசனை ஆர்வமாகப் பார்த்தான்.

“தலைவரோட பேசறேன்... எதுக்கும் செல்லத்தை தலைவர் பார்த்திட்டாப் போதும். அடுத்த வாரமே

தலைவர் நம்ம கிராமத்துக்கு வாரேன்னாரு பார்த்திடலாம்...”

செல்லம்மா கீற்றுக் கொட்டகையைப் பார்த்தாள். இப்போது பாதிக் கொட்டகை நிறைந்துவிட்டது.

தலைவரின் பெரிய பங்களாவின் முன் ஹாலில் உள்ள சோபாக்களிலும் இப்போது ஆட்கள் நிறைந்து விட்டனர். நடு ஹாலில் முக்கியஸ்தர்கள் தலைவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஆட்களைத் தரம் பிரித்து உள்ளே அனுப்பிக் கொண்டு இருக்கும் முத்தையா நெற்றியில் துளிர்ந்த வேர்வையைத் துடைத்தபடியே குழுமியிருந்த எல்லோரையும் பெருமையோடு பார்த்துக்கொண்டான். “அடுத்த தேர்தல்ல அண்ணன்தான் ஆட்சியைப் பிடிப்பாரு சந்தேகமில்லை.”

“அக்கா.... பசிக்குது” என்று சிணுங்கியபடியே அவனைப் பார்த்தான் வெள்ளையன்.

செல்லம்மாவுக்கு அவனைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. கிராமத்திலே தன்னோடு மிகவும் பரிவாகப் பேசிய தலைவரின் முகம் மனதிலே வந்தது. அவரை நேரில் பார்த்துப் பேசினால் என்ன என்ற எண்ணம் மனதிலே துளிர்ந்தது. காலையில் அங்கே வந்தபோது கீற்றுக் கொட்டகையில் தன்னை உட்காரும்படி சொன்ன முத்தையாவைப் பார்த்தாள்.

அவள் அவன் நின்ற இடத்திற்குச் சென்றாள்.

“என்னம்மா?”

அதட்டலாகக் கேட்டான் முத்தையா.

“தலைவரைப் பார்க்கணும்”

“எதுக்கு?”

“வரச் சொன்னாரு”

“வரச்சொன்னாரா?”

நையாண்டியாக அவளைப் பார்த்தான் அவன்.

“எங்கிருந்து வந்தே?”

“புளியம்பட்டி...”

“ஓ...” நழுட்டுச் சிரிப்போடு சொன்னான் அவன்: “என்ன விஷயம்?”

செல்லம்மாவுக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

“தலைவர்கிட்ட தான் பேசணும்”

மோவாயைத் தடவியவாறே “கொஞ்சம் உட்காரு. தலைவர் முக்கியமானவங்ககூட பேசிக்கிட்டிருக்கார். உன்னை அப்புறமா கூப்பிடறேன்” என்றான்.

செல்லம்மாவுக்கு உடலும் மனமும் எரிச்சல்கொண்டன. கார்களில் வந்து இறங்கபவர்கள் விடுவிடுவென்று நடு ஹாலில் போவதும் திரும்புவதுமாயிருந்தனர். அவர்கள் மடிப்புக் கலையாத ஆடையோடு பளிச்சென்றிருந்தனர்.

செல்லம்மா கீற்றுக் கொட்டகையைச் சுற்றி பார்வையை ஓடவிட்டாள். கீற்றுக்கொட்டகை இப்போது முற்றிலுமாய் நிறைந்து போயிருந்தது. பெஞ்சுகளும் மண்தரையும் மக்களால் மூடப்பட்டுவிட்டன. எல்லாம் சாதாரண நிலையிலுள்ள மக்களே என்பதை கசங்கிப்போன அவர்களது ஆடைகள் பட்டவர்த்தனமாகத் தெரியப்படுத்தின.

செல்லம்மா எதேச்சையாக சற்றுத் திரும்பியபோது குமரேசன் வருவது தெரிந்தது. புழுக்கத்தில் மெல்லிய காற்றினை உணர்ந்தாற்போல நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டாள் அவள்.

குமரேசன் பளிச்சென்றிருந்தான். தலையைப் படிய வாரிவிட்டிருந்தான். அவள் மரியாதையோடு பார்த்த வாரே அவனை நோக்கிச் சென்றாள்.

“வாம்மா... வந்து நேரமாச்சா? தலைவர் ஒரு விஷயமா அனுப்பியிருந்தாரு. நேரமாச்சது, நீ உட்கார்ந்துக்கோ...”

முத்தையா குமரேசனை மரியாதையோடு பார்த்து வணக்கம் சொல்லி, நடுஹாலுக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

செல்லம்மாவுக்கு மனதினுள் என்னவோ நெருடிற்று.

புளியம்பட்டியில் குமரேசன் வசதியான ஆள். உறவினர்கள் அதிகமானவன். எப்போதும் கிராமத்துக்கு வெளியேதான் அவனது நாட்கள் கழிந்து கொண்டிருந்தன.

மரலைச் சூரியனின் மெல்லிய கதிர்கள் கீற்றுக் கொட்டகையின் பக்கவாட்டாக உள்ளே சொரிந்தன. தூங்கி விழுந்து கொண்டிருந்த வெள்ளையன் திடீரென்று தலையைச் சொறிந்தபடி செல்லம்மாவைப் பார்த்தான்.

“அக்கா... உன்னை அந்தப் பாட்டி கூப்பிடறாங்க...”

செல்லம்மா திடுக்கிட்டு அவனைப் பார்த்தாள். பிறகு அவன் சுட்டுவிரல் நீண்ட பக்கமாகத் திரும்பினாள்.

காலையிலிருந்து அங்கே உட்கார்ந்திருந்த பாட்டி தள்ளாமையோடு தன்னைக் கைநீட்டி அழைப்பதைக் கண்டாள் செல்லம்மா. மறுகணமே பரபரப்போடு அவளிருந்த இடத்துக்குச் சென்றாள் விரைவாக.

“என்ன பாட்டி”

கிழவி இயலாமை உடலில் தெரிய வாயருகே பெரு விரலை கீழ் நோக்கி கவிழ்த்து சைகை செய்தாள். 'தண்ணீர் வேணும்.'

செல்லம்மா சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். கீற்றுக் கொட்டகையின் மூலையில் பாணை ஒன்று தெரிந்தது. அதனருகே சென்று சின்ன பிளாஸ்டிக் டம்ளரை எடுத்து பாணையிலிருந்து நீரை மொண்டு, கிழவியின் அருகே சென்றாள். கிழவி மடமடவென்று நீரைக் குடித்தாள். முகத்தில் புன்னகை மெல்ல அவிழ்ந்தது. நன்றியோடு செல்லம்மாவைப் பார்த்தாள். தலையை ஆட்டினாள். இடுங்கிய கண்களில் கண்ணீர் கசிந்தது.

மேலும் பல கார்கள் வந்தன, போயின.

தலைவரை இப்போது புகைப்படக்காரர்கள் படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கிழவிக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த செல்லம்மாவின் மனதில் இப்போது ஒரு தீர்மானம் உருவாகிக்கொண்டிருந்தது. தன் அருகே சோர்வோடு உட்கார்ந்திருந்த கிழவியைப் பார்த்தாள். மத்தியானம் அவள் சாப்பிடவில்லை. காலையிலும் சாப்பிட்டாளோ என்னவோ.

“பாட்டி எதுக்கு நீ வந்தே...?”

செல்லம்மாவைச் சுருங்கிய முகத்தோடு பார்த்தாள் கிழவி, கண்கள் கலங்கின.

“சொல்லு பாட்டி”

“என் பேரனைப் பார்க்க ஊர்லயிருந்து வந்தேன். ரொம்பக் கஷ்டப்படறேன்னு ஊர்ல உள்ளவங்க அனுப்பி வைச்சாங்க. நான் தப்புப் பண்ணிட்டேன்...”

செல்லம்மா ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள்:

“யாரு பாட்டி உன் பேரன்?”

“பாட்டி தடுமாறியபடி சொன்னாள்:

“ஆறுமுகம்”

“பாட்டி...” அதிர்ந்து போனாள் செல்லம்மா:
“தலைவரா உன் பேரன்...”

பாட்டி மௌனமாய் இருந்தாள்.

“எனக்கு வர இஷ்டமில்ல. வந்திட்டேன். இது போதும். என்னை ‘பஸ்ஸ்டாப்’ விட்டிடு தாயே...”

செல்லம்மாவுக்குள் நூறாயிரம் தீக்கங்குகள் ஒன்றாக எரிந்தன.

தலைவர் உள்ளேயிருந்து எல்லோருக்கும் வணக்கம் சொல்லியவாறே பலரும் புடைசூழ வெளியே வந்தார். ஜனங்கள் வழிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டனர்.

கும்பலோடு நெருக்கியடித்துக் கொண்டு வந்த குமரேசன் தயக்கத்தோடு செல்லம்மாவின் அருகே வந்தான். மெல்லிய குரலில் “செல்லம்மா தலைவர் பேரணிக்கு அவசரமாகப் போறாரு... நாளைக்கு நிச்சயமா உன்னைப் பார்ப்பாரு... நாளைக்கு வந்திடுறியா...? வந்திடு” என்றான்.

செல்லம்மாவிற்குள் நெருப்பாய் எகிறிச் சினந்தது கோபம். பற்களை நரும்பிக் கொண்டாள்.

“நீங்கெல்லாம் பொறுக்கிங்க. மனுஷங்களே இல்ல”

“செல்லம்மா...”

குமரேசனின் குரல் அதிர்ந்தது.

“நாங்கெல்லாம் உங்களுக்கு மனுஷங்களே இல்லை. அப்படித்தானே... ஆனா எங்க மேல நீங்க சவாரி பண்ணணும். அதுக்கு மட்டும் எங்க உதவி உங்களுக்குத் தேவை. போங்க... உங்ககூட எங்களுக்கு உறவே வேணாம். போங்க... நீங்கெல்லாம் ஒரு மனுஷங்க... போங்கடா...”

வெறிபிடித்தாற்போல சத்தமிட்டாள் செல்லம்மா. பின்னர் தன்னைத்தானே அடக்கிக் கொண்டவள்போல, “வா பாட்டி போயிடலாம். இனிமே இந்தப் பக்கமே வர வேணாம்” என்று சொல்லியபடியே பாட்டியின் கையைப் பற்றிக்கொண்டாள் செல்லம்மா.

(1994)

இலையுதிர்காலத்து நிழல்களில்...

பாண்டியனை இன்றைக்குத் தற்செயலாகத்தான் கண்டேன். அதுவும் நான் விரைவுப் பேருந்தில் சென்று கொண்டிருந்தபோது, வீதியோரமாக எதேச்சையாகத் தான் கண்டேன். மீசையும் தாடியுமாய் நின்ற பாண்டியனை ஒளி பொருந்திய அவனது கண்கள்தான் எனக்கு சட்டென்று அடையாளங்காட்டின. மெலிந்து ஒட்டியுலர்ந்து போனாலும் இப்போதே ஏற்றிவைத்த தீபம் போல பளபளப்பான பார்வை. மனதின் உள்ளொளி தான் பார்வையில் இப்படிச் சுடர் விடுகிறதோ என்று அவனது பார்வைபற்றி பலர் என் காது கேட்கும்படி எத்தனையோ தரம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பாண்டியனை நான் அறிந்தவரையில் அது உண்மையாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

பாண்டியனை நான் கடைசியாகப் பார்த்து ஒரு இருபது வருஷம் ஆகியிருக்கலாம். இப்போது கூட அவனைப் பார்த்துப் பேசாதது எனக்கு வருத்தமாகவே இருக்கிறது. ஆனாலும் ஒருநம்பிக்கை. பாண்டியனை இங்கேயே இன்னொரு நாளைக்கு நிச்சயமாகச் சந்தித்து விடலாம். சந்தித்தே ஆக வேண்டும். இந்தப் பெருநகரத்தில் நான் மூன்று வாரகாலமாவது நிச்சயமாக நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. சிலவேளை மேலும் நாட்கள் ஆகலாம்.

பாண்டியனுக்கும் எனக்கும் ஆறுமாதகால வயது வித்தியாசம். பள்ளிப் படிப்பிலிருந்து கல்லூரி வரை நன்றாகவே படித்தோம். பாண்டியன் படிப்பில் எப்போதும் முன்னணியில்தான், கணீரென்ற குரல் அவனது வசீகரம். எவரையும் நின்று கேட்டு, பணிந்து சிந்திக்க வைக்கிற ஆளுமை கொண்ட குரல். பாரதி பாடலைப் பாடுகிற போது கண்களில் மின்னலாகப் பிரகாசம் தெறிக்கும். எவரையும் கவர்கிற பேச்சாளன் அவன். மேடையிலே அவன் பேசினால், தன் வார்த்தைகளால் கேட்கிறவர் முன்னே பருவகாலங்களையே தோற்றுவித்து மாயங்காட்டுகிற சொல்பிரவாகம் அவனுக்கு சொந்தம். அவன் பேச்சில் என்றும் பொய் இருந்ததில்லை என்பதுதான் முக்கியமான விஷயம். அது அப்போதே ஒரு விசித்திரமாகத்தான் பலராலும் பேசப்பட்டது ஆச்சரியமான குரலிலே.

பாண்டியனது உண்மைப் பேர் அதுவல்ல. நகுலேஸ் வரன் என்பது அப்பாவால் இடப்பட்ட பேர். தனித்தமிழ் இயக்கத்தில் கொண்ட ஆர்வத்தால் தன் பேரை பத்தாவது வயதிலேயே தமிழ்ப் பாண்டியன் என்று அவன் மாற்றிக் கொண்டு விட்டான். பரம்பரைப் பேரை அவன் மாற்றி விட்ட கோபத்தால் அப்பா அவனோடு ஒருமாத காலமாக முகங்கொடுத்துப் பேசவில்லை. பாண்டியனுக்கு தன்னை மற்றவர்கள் 'தமிழ்' என்று கூப்பிட்டால் முகம் நிறைந்த ஆனந்தமாகி நெகிழ்ந்து பார்ப்பான். ஏனோ தெரியவில்லை அவனை யாருமே, 'தமிழ்' என்று கூப்பிடாமல் 'பாண்டியன்' என்று வாய் நிறைய கூப்பிட்டனர்.

நாற்பத்தைந்து வயதாகி விட்டபோதும் என் மனதில் பாண்டியனோடு எனக்கிருந்த நட்பு, பசுமையாகவே நினைவில் இருக்கின்றது.

பள்ளிப் பருவத்திலேயே எங்கள் எல்லாரையும்விட பாண்டியனுடைய குணாதிசயங்கள் வித்தியாசமாகவே இருந்தன. நாங்கள் மர்மக் கதைப் புத்தகங்களிலும், சிருங்

காரக் கதைகளிலும் ஈடுபாடு காட்டிய வேளையிலெல்லாம் பாண்டியன் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் தோய்ந்து போயிருந்தான். சிலப்பதிகாரமும், திருக்குறளும், புறநானூறும் பாரதி கவிதைகளும் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தவை. கல்லூரி இறுதி நாட்களில் சிலப்பதிகாரத்தையும், யாழ் நூலையும் ஆதாரமூலமாகக் கொண்டு அவன் எங்களுக்கு வினோதமான இசையை எழுப்பிய யாழொன்றை உருவாக்கிக் காட்டினான். அதற்கு சகோட யாழ் என்று பேர் சொன்னான். இன்றைக்கும் என் மனதில் அந்த நாள் நினைவில் இருக்கிறது. ஐந்தாறு சங்கீதப் பிரமுகர்களையும், தனது நெருங்கிய நண்பர்களையும் அவன் தனது யாழிசை அரங்கேற்றத்திற்கு அழைத்திருந்தான். அந்த யாழை மீட்டுவதற்கு முன் எவ்வித தற்பெருமையுமின்றி பழந்தமிழ் இலக்கிய குறிப்புகளையும், தனது இயற்பியல் அறிவையும் துணைகொண்டு அந்த யாழை உருவாக்கிய விதம் பற்றிக் கூறினான். பின்னர் யாழை மீட்டத் தொடங்கினான்.

நீல வானிலே
 நிலவு வீச வே
 மாலை வேளை யே
 மலைவு தீரு வோம்
 சால நாடி யே
 சலதி நீரு ளே
 பாலை பாடி யே
 பலரோ டாடு வோம்.

நிலவு வீச வே மலைவு தீரு வோம்
 சலதி நீரு ளே பலரோ டாடு வோம்
 நிசரி காக மா மபத நீதி சா
 சரிக மாம பா பதநீ சாச ரீ
 சிகம பாப நா தநிச ரீரி கா
 கமப தாத நீ நிசரி காக மா

எங்களுக்கு நாம் இருந்த சூழல் அந்தக் கணத்திலேயே மறந்து போயிற்று. துடைத்துவிட்ட பளிர்ன்ற நீல வானம் எங்களின் மேலே குடையென விரிந்தது. நீல வானின் அடிப்பரப்பில் தங்கத் தட்டாய் உதித்தெழுகிற முழுநிலா. இப்போது எம் அருகே பளிங்காய் விரிந்திருக்கிற நடாகம். நாங்கள் பாலைப் பண்ணைப் பாடியவாறே தடாகத்தில் இறங்கி உல்லாசமாக விளையாடிக் களைப் பாறுகிறோம்...

அந்த யாழிசை எழுப்பிய அனுபவம் எம்மை எங்கெங்கோ கொண்டு சென்றது. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னே நமது முன்னோர் இசைத்து மகிழ்ந்த கருவியின் உயிரை நெகிழவைக்கின்ற இன்னிசை எம்மை மனந்தளும்பி கண்ணீர் கசியவைத்தது. யாழிசை நின்றது. சங்கரிதான் முதலில் பேசினாள். கண்கலங்க மனம் நெகிழக் கூறினாள்:

“பாண்டியன், நீங்க சாதாரணமான ஆளில்லை. அற்புதமானவர். ஜீனியஸ். உங்களோட படிக்கிற வாய்ப்புக் கிடச்சதே எங்களுக்கு பெரிய பெருமை. எனக்கு வேற சொல்லத் தெரியல்ல...”

சங்கரியைப் போலவேதான் பாண்டியனைப் பாராட்ட நாங்களும் வார்த்தைகளற்று நின்றோம்.

பாண்டியன் அடக்கமாகச் சிரித்தான். பின்னர் சகோட யாழின் உறுப்புகளான பத்தர், கோடு, வறுவாய், போர்வைதோல், யாப்பு, உந்தி, மாடகம், கவைக்கடை என்பவற்றைப்பற்றி விளக்கிக் கூறினான். நாங்கள் வியந்து போய் நின்றோம். தனது அறையினுள் எந்நேரமும் இசைக் கோலையும், ஒலியளப்பானையும், லகுவெண் குறிப்புக்களையும் வைத்துக்கொண்டு அவன் எந்தப் பரிசோதனையில் மூழ்கியிருந்தானென்பதை இப்போதுதான் அறிந்து கொண்டோம் நாம். ஆனந்தப் பெருமூச்சு விட்டோம்.

பேருந்து சட்டென்று உலுப்பிக் கொண்டு நின்றது. இருபத்திமூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த நினைவிலிருந்து நான் மெல்ல மீண்டேன். மனம் அடர்ந்து கனத்தது.

அன்புச் செல்வன் எம்.ஏ.பி.எல்.எம்.பி., என்ற பேர்ப்பலகையின் அருகே இருந்த அழைப்பு மணியை அமுக்கினேன். சங்கீதமாய் உள்ளே மணி இசையெழுப்பியது; வெளியேயும் கேட்டது அந்த ஓசை. கதவு திறந்தது.

“யார் வேணுங்க?”

“எம்.பி.யைப் பார்க்கணும்...”

“விசிட்டிங் கார்ட்?”

கார்ட்டை எடுத்துக் கொடுத்தேன். “எம்.பி. என்கல்லூரி நண்பர், என்னோடு ஒன்றாய்ப் படித்தவர். அவரே வரும்படி சொல்லி இருந்தார்” என்றேன்.

வந்தவர் அதைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல், உள்ளே வந்து உட்காரச் சொல்லிவிட்டு மாடிக்குச் சென்றார். உள்ளே சிலர் உட்கார்ந்திருந்தனர். நானும் அவர்களோடு போய் அமர்ந்து கொண்டேன்.

ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர்தான் ஒரு விழாவில் அன்புச் செல்வனைக் காண நோர்ந்தது. காண்பதற்கு முதல் அன்புச் செல்வனைப் பற்றி எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை. மேடையில் ஒன்றாக அமர்ந்திருந்த போதுதான் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். நெற்றி சுருங்க, மனதினுள் ஒருவரையொருவர் நினைவுக்கு கொண்டு வர முயன்றோம்.

அன்புச் செல்வன் என்னை அருகே அழைத்தார்.

“நீங்க....?” கேள்வியை இழுத்தார்.

நான் என் பேரைச் சொன்னேன்.

“என்னைத் தெரியல்ல?”

சட்டென்று எனக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“ரங்கசாமி...”

“அதேதான்” அன்புச் செல்வன் மெல்லச் சொன்னார்:

“அரசியலுக்காக பேரை மாத்தி வைச்சிட்டேன்... சரி... போய் உட்காருங்க. அப்புறம் பேசலாம்...”

ரங்கசாமி வகுப்பில் கடைசி பெஞ்சில் உட்கார்ந்து எப்போதும் ‘லூட்டி’ அடித்துக் கொண்டிருந்த மாணவன். என்னவோ தெரியவில்லை. தமிழ்ப்பாண்டியனிலும் என்னிலும் அன்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தான். எங்களைத் தவிர மற்ற எல்லாரோடும் எப்போதும் தகராறு பண்ணிக் கொண்டேயிருப்பான். அவனது அப்பா போலிஸ் அதிகாரி. அதனால் மற்றவர்களுக்கு அவனோடு பேசுவதற்கே தைரியம் வருவதில்லை.

என்னோடு உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் திடீரென எழுந்தனர். நான் நினைவு கலைந்தேன். மாடியிலிருந்து இறங்கி வரும் அன்புச் செல்வனைக் கண்டேன். எல்லாரும் எழுந்து நிற்கின்றபோது எனக்கு உட்கார்ந்திருக்கத் தோன்றவில்லை. நானும் அவசர அவசரமாக எழுந்து நின்றேன்.

*“வணக்கம்...” கைகூப்பியவாரே தனியான இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார் அன்புச் செல்வன். எல்லோர் மேலும் பார்வை படிந்து சென்றது. மாற்ற மில்லாத புன்னகை. முகபாவம் எனக்கு மனம் சுருங்கிற்று. கடைசியாக எனது முறை வந்தது.

“சொல்லுங்க...” என்றார் அன்புச் செல்வன்.
 “நாங்க பார்த்து இருபது வருஷம் இருக்கும்ல?”

“அதுக்கும் மேல...” என்றேன் நான்.

“என்ன பண்ணீங்க?”

சொல்றேன்.

“சந்தோஷம்... அடிக்கடி கல்லூரி நாட்களைப் பற்றிய திணைவு வரும், என்ன ஜாலியான நாட்கள்...”

“கொஞ்சம் முந்தி பாண்டியனைப் பார்த்தேன்...”
 என்றேன் என்னை மீறிய ஆர்வத்தோடு.

அன்புச் செல்வனின் முகம் மாறிற்று, கணப் பொழுதில்.

“ஒண்ணுக்கும் தேறாத ஆள்...”

கசப்புடன் வந்தன அவரது வார்த்தைகள். பிறகு எதிரே தெரிந்த சுவரில் உள்ள ஒவியமொன்றைப் பார்த்த படியே அன்புச் செல்வன் கூறத் தொடங்கினார்:

“ஒரு மனுஷனுக்கு அறிவிருந்தா மட்டும் போதுமா? காலத்துக்கும், குழலுக்கும் தக்கதா தன்னை மாத்திக் கொள்ளத் தெரியவேணும்? ‘அட்ஜஸ்ட்’ பண்ணிக்கத் தெரிய வேணாம்... பெரிய பிடிவாதம்... பிடிவாதத்தால செருக்கால என்ன பண்ண முடியும்...?”

நெற்றியைச் சுரண்டிக் கொண்டார் அவர்.

“ஒருநாள் ரோட்ல அந்தாளைப் பார்த்தேன். காரை நிறுத்தச் சொல்லி அந்த ஆளை பாண்டியனைக் கூப்பிட் டேன். என்னைத் தெரியுதான்னு கேட்டேன். அவன் என்னை சட்டை பண்ணல்ல. அலட்சியமாப் பார்த்திட்டுப் போயிட்டான். என்னோட கார்ல வந்த கட்சிக்காரங்

களுக்கு ஆத்திரம் தாங்க முடியல்ல. சொல்லுங்களண்ணே அவனோட கையைக் காலை வாங்கிடறோம்னாங்க. வேணாம், அவனைப் பற்றி தகவல் அறிஞ்சு சொல்லுங்க அப்படிண்ணேன். ரெண்டு நாள்ல தகவல் சொன்னாங்க. 'மெக்கானிக்கல் ஷாப்' மாதிரி ஒண்ணை வைச் ிருக்கிறான். வாத்யங்கள் செய்யறான். ஆனா ரொம்பப் பேர் ஃபாரின் ஆட்கள் கூட அவனைப் பாராட்டறதாச் சொன்னாங்க. எனக்குப் புரிஞ்சிட்டுது. அந்த யாழ் சமாச்சாரம் ஞாபகத்தில் வந்தது. என்னோட தலைமையில் அவனோட யாழ் விஷயத்தை கூட்டம் போட்டு அறிமுகப்படுத்தலாம்னு நினைச்சேன். நானே ஒருதரம் அவனோட 'ஷாப்' புக்குப் போனேன். ஐஞ்சாறு இங்கிலிஷ்காரங்க அவன்கூட உட்கார்ந்திருந்தாங்க. தமிழர் இசைக் கருவிகளைப் பத்தி அவங்களோட பேசிக்கிட்டிருந்தான். ஒரு 'அவ'ருக்கு வேலையாச்சு. என்னோட உதவியாளனுக்கே முகஞ் சிவந்து போச்சு. என்ன ஸார் அநியாயம் இது. நம்மைப் பார்க்கத்தான் ஆட்கள் காத்திருப்பாங்க. நாம இப்படிக்காத்திருந்தா அது இந்த நாட்டுக்கே அசிங்கம். புறப்படுங்க'ன்னான். நானும் வந்திட்டேன். மறுநாள் அவனோட 'ஷாப்' எரிஞ்சு போனதா உதவியாள்தான் எனக்குச் சொன்னான்...."

“ஐயையோ...” என்றேன் நான்.

“மற்றவங்கள மதிக்கத் தெரியாதவங்களுக்கு இப்படித்தான் ஆகும்” என்ற அன்புச் செல்வன், தன் அருகே நின்ற உதவியாளரிடம், “எனக்கு ஒரு ஜூஸ் கொடு” என்றார். உதவியாளன் உள்ளே சென்றான்.

“அவன் பாடு அப்படிப் போச்சு. சங்கரி கதை வேறையாப் போச்சு... சங்கரியை நினைவிருக்கா?”

என் மனதில் தாங்காத ஆச்சரியம்.

“சங்கரியை யாரால் மறக்கமுடியும்? ஜீனியஸ். அவ மாதிரி நல்ல பெண் ஆரு இருப்பா? அவ இப்போ எங்கே இருக்கிறா?”

எனது பரபரப்பு அன்புச் செல்வனையும் பார்த்திருக்க வேண்டும். என்னை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தார்.

“இங்கதான் புரபஸரா இருக்கறாங்க. கல்யாணம் பண்ணிக்கல்ல. வாழ்க்கையை பாழாக்கிட்டா...”

“எதனால்?”

“தெரியாதா உனக்கு? அந்தக் கிறுக்கன்ல இந்த அம்மா பிரியம் வைச்சிட்டாங்க, அதனால் கல்யாணமே பண்ணிக்காம இருந்திட்டாங்க. ‘ப்ளாட்டனிக் லவ்’ மானசீகக் காதல்...”

எரிச்சலோடு சொன்னார் அன்புச் செல்வன்! “நான் கூட சங்கரியை கல்யாணம் செஞ்சுக்க கேட்டேன். அப்போ நான் எம்.பி.யும் கூட. ஆனா அவ மறுத்துச் சொல்லிட்டா...”

உதவியாள் கொடுத்த ஜூலை வாங்கி ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட்டு விறுக்கென்று எழுந்தார் அன்புச் செல்வன்.

சீங்கரி என்னைக் கண்டதும் புன்னகையோடு வர வேற்கிறாள். தலைமுடி நரைத்திருந்தாலும் முன்னர் கண்ட அதே இளமை. உற்சாகமான முகத்தில் லேசாகக் கூர்ந்து பார்த்தாலே தெரிகிற சோகம். அறிவு பொங்குகிற பார்வை. கனிவு ததும்பும் குரல்.

“எத்தனை குழந்தைங்க?” என்றாள் சங்கரி.

சொன்னேன்.

“பையன் என்ன பன்றான்?”

“மெடிக்கல் காலேஜ்ல பஸ்ட் இயர்....”

“பொண்ணு?”

“எய்த். படிப்பை விட சங்கீதம், நாட்டியத்தில் ரொம்பப் பிரியமா இருக்கறா. நல்லா வீணை வாசிப்பா... இசைக் கருவிகள்னா சாப்பாடே வேணாம்...”

சங்கரியின் முகத்தில் மெல்லிய சோகம் பரவிற்று. கண்களில் வெளிச்சம் மங்கினாற்போல தோன்றிற்று. பெருமூச்சு விட்டாள். பிறகு தன் உணர்வு மாற்றத்தை அறிந்தவளாக குரலில் மாற்றங்காட்ட முயற்சித்தாள்.

“இசைத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டவங்க அப்படி ஆகிப்போயிடுறாங்க. மொசாட் போல அப்படியே ஆயிப் போடறாங்க...”

“அமாதியோஸ் மொசாட்டைப் பற்றியா சொல்றீங்க...?”

“ஆமா.... இருநூறு வருஷத்துக்கு முந்தி வாழ்ந்த மேனாட்டுக் கலைஞன், இசையமைப்பாளன். நம்ம சங்கீத மும்மூர்த்திகள் மாதிரியான மேதை. அவரை ஒரு கிறுக்கன் என்று அவன் காலத்திலேயே கேலி பண்ணினாங்க. ஆனா உலக சங்கீதத்தை அவனைப் போல பாதிச்சது யாருமில்ல....”

சங்கரி பெருமூச்சு விட்டாள்.

“நமக்கு மேதைகளை என்றைக்கு மதிக்கத் தெரிஞ்சிருக்கு சொல்லுங்க?”

கோபம் கொப்பளித்தது சங்கரியின் குரலில். நான் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். சங்கரியின் முகமும் கண்களும் சிவந்திருந்தன. உதடுகள் நடுங்கின.

வழிமாறிவிட்ட அவளின் பேச்சு எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். காயம் பட்ட இதயத்தின் குரலாக அவளின் வார்த்தைகள் எனது மனதைத் தொட்டன; எலும்புகளைக் கூட நெருடி என்மனதில் நோவை உண்டாக்கிற்று அவளது குரல்.

“தன்னை காக்க வைத்ததற்காக ஒரு கலைஞனையே உயிரோடு கொளுத்த முயல்கிற அயோக்கியர்கள் நாம். இதையெல்லாம் பண்ணிவிட்டு கலைஞனுக்கு சிலை வைக்கிற பாசாங்குக்காரர்கள் நாம்...”

என் மனது நொந்து கசங்கிற்று. அன்புச் செல்வனின் பாசாங்கு நிறைந்த முகம் மனதிலே தோன்றிற்று. எல்லா வற்றையும் மோதிக் கொண்டு தமிழ்ப் பாண்டியனின் ஒளி நிறைந்த கண்களும் முகமும் எதிரில் நின்றன. என் மனதில் என்னை அறியாத எரிச்சலும் கோபமும் பிரவகித்தன. இருபத்தி ஐந்து ஆண்டுகளின் முன்னே எப்படி ஆகப் போகிறானென்று கற்பனை செய்யப்பட்ட அந்தக் கலைஞன், இப்போது வீதியோரத்தில் யாரும் கவனிப்பார் அற்று நிற்பதை நினைத்தபோது எனது மனம் வெம்பி வெதும்பிற்று. நான் தயங்கிய குரலில் கேட்டேன்.”

“சங்கரி, நான் தமிழ்ப்பாண்டியனைப் பார்க்க வேணும். காலைல பஸ்ல வர்றபோது வழியில கண்டேன்....”

சங்கரி மெளனமாக அவனைப் பார்த்தாள். கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு அந்த மெளனத்தை தானே கலைத்துக் கொண்டாள். முகத்தில் மெல்லிய சந்தோஷம் சிந்திற்று.

“அவரை நீங்க ஞாபகம் வைச்சிருக்கிறது எனக்கு ரொம்பவும் சந்தோஷமாயிருக்கு...”

நான் பரபரப்புப் பொங்க அவளைப் பார்த்தேன். என் மனதில் திடீரென்று கொப்பளித்த கடந்தகால நினைவு

களை என்னால் அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. இறந்த கால நினைவுகள் சிலவேளைகளில் சட்டென்று சீறிப் பாய்ந்து பெருகிற வினோதமான ஊற்றுக்கள் போலாகி விடுகின்றன,

“சங்கரி, பாண்டியனைப் போல ஒரு ஜீனியசை ஜென்ம ஜென்மத்துக்கு மறக்கமுடியுமா சொல்லுங்க? சின்னப்பையனா இருக்கிறபோதே தமிழ் தமிழ்னு மூச்சு விட்ட அதிசயம் அவன். அவனோட திறமைக்கு அவன் என்ன வழியிலும் பெரிசாப்புக்கழ் பெற்றிருக்கலாம். ஆனா அவன் எதையும் விரும்பவில்லை...”

எனது வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் சங்கரியின் முகத்தில் வெளிச்சமுட்டியதை நான் கண்டேன். அவளின் கண்கள் தீட்சண்யமாய் ஒளிர்ந்தன.

“அவரை அரசியலுக்கு இழுக்க பலபேர் முயற்சித் தாங்க. அவருக்கு தமிழையும் இசையையும் வளர்க்கணுங்கிறதை விட வேற லட்சியம் இருக்கல்ல. தன்னுடைய லட்சியத்தைப் பற்றி, தான் அமைத்த புதிய இசைக்கருவிகளை எல்லாரும் அறியும்படி பரவலாக்கிறதைப் பற்றி அவர் எத்தனையோ பேருக்குச் சொன்னாரு. இதுவரை ஆரும் அவரைப் புரிஞ்சு கொள்ளல்ல. அவருக்கு உதவ முயற்சிக்கல்ல. ஆனா அவர் புகழ்ல குளிர் காயறதுக்கு, நிறையப் பேர் முன் வந்தாங்க.”

அவள் நிறுத்திவிட்டு தொடர்ந்தாள்:

“இப்போ அவர் தன்னைத் தேடி வாறவங்ககிட்ட தன்னோட கருத்துக்களைச் சொல்லறாரு. கற்றுக் கொடுக்கிறாரு. ஏழைமக்களுக்கு தன்னுடைய கலை அறிவையும், கண்டு பிடிப்புகளையும் அவர் அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறாரு... அவரை மாதிரி ஒரு மனுஷனை நான் எங்கேயும் பார்க்கல்ல...”

நான் குறுக்கிட்டுக் கேட்டேன்:

“பாண்டியனின் கடையை யார் நெருப்பு வைச்சுக் கொளுத்தினாங்க...சங்கரி?”

எரிச்சலோடு பதில் சொன்னாள் சங்கரி:

“ரங்கசாமிதான் கொளுத்தினான். நல்ல நண்பர்களான எங்களைப்பற்றி கொச்சையாக அவன் தான் வதந்திகள் பரப்பினான். அவன் இப்போ எம்.பி. என்பது தெரியுமோ?”

“தெரியும்” என்றேன் வெறுமையாக.

பாண்டியனைத் தேடிச் சென்ற என்னை ஒரு சின்னஞ்சிறிய குடிசையின் முன்னே கொண்டுவரப் பிறுத்தினான் அந்தச் சிறுவன். குடிசை திறந்தபடியே கிடந்தது.

“தமிழ் ஐயாவைக் காணல்லையே...” என்றான் அந்தக் குடிசையுள் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்த சிறுவன்.

“எங்கே போயிருப்பாரு?”

எனது கேள்விக்கு பதில் சொல்லாமல் உதடுகளைச் சுழித்தான் அந்தச் சிறுவன்.

“தமிழை உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்றேன் அவனிடம் நான். அவன் என்னை ஒருமாதிரிப் பார்த்தான். பின்னர் அதட்டுகிற குரலில், “சும்மா தமிழ்னு கூப்பிட்டாத் தப்பு. தமிழ் ஐயா அப்படின்னு கூப்பிடணும்” என்றான்.

எனக்கு மனதில் சந்தோஷம், பெருமிதம், பரவசம்...

“தமிழ் ஐயா எப்படிப் பட்டவரு?”

“அவரு ரொம்ப நல்லவர். கடவுள் மாதிரி...”

“அப்புறம்?”

“நல்லாப் பாடுவாரு. நமக்கெல்லாம் படிப்பு சொல்லிக் கொடுப்பாரு...”

“பிறகு?”

அவன் சலிக்காது கூறினான்:

“எதுக்கும் பயப்படாம இருக்கணும்... உண்மை சொல்லணும்... சுத்தமா இருக்கணும்னு எங்களுக்கு சொல்லிக் குடுத்தாரு. அதெல்லாம் சரி... நீங்க?”

அவன் என்னைக் கேள்வியேரடு பார்த்தான்.

“தமிழ்... தமிழ் ஐயாவோட நண்பன்...”

“பேரு?”

சொன்னேன்.

“எதுக்குக் கேட்கிறே?”

“அவர் வந்தார்னா சொல்லவேணாம்? அதுக்குத் தான்.”

“அடேயப்பா” என்றேன் நான்.

இரவு முழுதும் எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. தமிழைப் பற்றிய நினைவுகளே மனதை அலைத்தன. இள

வயதிலேயே இலக்கியக் கனவுகளுடன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய்த ஒரு இளைஞனுக்கு வாழ்வென்பது ஏன் இப்படி ஒரு கூர் நிறைந்த முட்படுக்கையாக மாற வேண்டும்? ஆரமாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னே தனது இனம் வாழ்ந்த பெருமையை எண்ணி இறுமாப்படைந்து, அந்த வாழ்வை மீண்டும் கொண்டு வருவதை ஒரு சலியாத சபதமாகக் கொண்ட இளைஞனுக்கு ஏன் இந்த நிராதர வான நிலையை இந்த மக்கள் கொடுத்தனர்? நமது மக்கள் இலட்சியமென்பதை வெறும் வார்த்தைகளோடு மட்டுமா நிறுத்திக் கொள்ள விரும்புகின்றனர்? போலிகளின் படபடப்புக்கும் புல்லர்களின் பம்மாத்துப் பேச்சுக்களுக்குந்தானா நமது தலைமுறைகள் கைகட்டி நின்று சேவகம் செய்யப்போகின்றன? நான் புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். தூக்கம் வரமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் செய்தது. எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

தீடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தேன் நான். சூரியக் கதிர்கள் ஜன்னல் வழியே உட்புகுந்து வெளிச்சம் பரவியிருந்தன. நேரத்தைப் பார்த்தேன். ஏழரை மணி. அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டேன். இன்றைக்கு தமிழ்ப்பாண்டியனைப் பார்த்துவிட்டு முதல் வேலையாக, அவனைப் போட்டோக்கள் எடுத்து அவனையும் அவனது யாழ் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளையும் பற்றி முழுமையான ஒரு கட்டுரை எழுதி, நான் பணியாற்றுகிற பத்திரிகைக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டேன். புகைப்படக் கருவியையும் தோளில் எடுத்து மாட்டினேன்.

சங்கரியும், ரங்கசாயியும், சேரிச்சிறுவனும் தமிழ்ப் பாண்டியனைப் பற்றிச் சொன்னவை ஏனோ அப்போது மனதில் கேட்டன.

வேகமாக நடந்து சென்ற நான் எதிரே நின்ற சனக் கூட்டத்தைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டேன். என்னையறி யாமல் கூட்டத்தை விலக்கிச் சென்றேன், பரபரப்போடு.

நான் கண்ட காட்சி என்னை அதிர வைத்தது. எனது உடல் தடதடவென்று ஆடிற்று. தொண்டை அடைத்தது. தலை சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. நாவு சுருண்டு வார்த்தைகள் மடிந்து அலற முடியாமல் நின்றேன். கண்கள் எரிந்தன.

என் எதிரில் தலையில் காயத்துடன் நிலத்தில் மல்லாந்து கிடக்கிறான் தமிழ்ப் பாண்டியன்.

நான் அவசரமாகக் குனிந்தேன். மூச்சு வருகிறதா என்று பார்த்தேன். அசைவில்லை. உணர்வில்லை. தகிப்பில்லை. விறைத்துப் போய்க் கிடந்தான். பொத்தியிருந்த அவனது கையைப் பார்த்தேன். ஒலியளப்பானும், இசைக் கோலும் நசிந்து போயிருந்தன, யாழ் செய்யப் பயன்படும் சிறு கருவிகள்.

திடீரென்று இடையே வந்தான் ஒரு இளைஞன். பாண்டியனின் பொத்தியிருந்த விரல்களை விரித்தான். அதற்குள்ளிருந்த இசைக்கோலையும், ஒலியளப்பானையும் பிடுங்கி எடுத்தான்; “தமிழ் ஐயா மாதிரியே நாங்களும் யாழெல்லாம் செய்யணும். அவர் நமக்கு கத்துக்குடுத்திருக்காரு. அவரோட ஆசையும் அதுதான். அவரோட ஆயுதங்களால நாம எதையும் செய்யலாண்டா.. அவர் நமக்கு கத்துக் குடுத்திருக்காரு...”

“தமிழ் ஐயா” —கேவிக்கொண்டே எழுந்தது ஒரு அழு குரல். அதைத் தொடர்ந்து ஒரு பேய்க்காற்றைப் போல அந்தக் குரல் கூவிக் கொண்டே எழுந்தது. எங்கும்—

எந்தத் திசையிலுமாய் அந்தக் குரல் செறிந்து பரவிற்று, மேலும் மேலுமாய்.

என் எதிரே பெருகிய குரல் அலைகளில், எனது விம்மல் கரைந்துபோக, நான் அழுகையை நிறுத்த முடியாமல் மேலும் மேலும் விம்மிக் கொண்டேயிருந்தேன். நீண்ட நேரத்துக்கு அந்த அழுகை ஒலி ஓயவே இல்லை.

(1993)

அதற்கும் பின்னால்

எப்படியும் இந்தச் சத்தியாக்கிரகத்தை வெற்றிகரமாக நடத்தி முடிக்க வேண்டுமென்பதில் மாநகர சபை அங்கத்தவர் துரைசாமி மிகுந்த அக்கறையோடு செயற்பட்டார். மாநகர சபையிலே அவர் எதிர்க்கட்சியிலே இருந்தார். ஊரிலுள்ள பிரமுகர்கள் எல்லோரும் இந்தக் கோரிக்கையை ஏகமனதாக ஆதரிக்கின்றனர். இந்தக் காரணம் ஒன்றிற்காக அவரை அடுத்த முறையும் நகரசபை உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்ய யாவருமே வாக்களிக்க வேண்டுமென்று துரைசாமியின் ஆதரவாளர்கள் இப்போதே பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டனர். துரைசாமியின் பொறுப்பினை இதுமேலும் அதிகரித்துவிட்டது. எனவே அவர் பம்பரமாகச் சுழன்று செயற்பட்டார்.

கடற்கரை கிராமமான விளையலூர் அந்த நகரசபையின் எல்லைப்புறத்திலே அமைந்துள்ளது. ஊர்க்கோடியிலே மயான வெளிக்குத் தள்ளி நீண்ட மணற்காடு. இந்த நகரசபை இன்னமும் பழைய கால அமைப்பு முறைகள் பலவற்றிலிருந்தும் விடுபடவில்லை. நகரின் பல வட்டாரங்களிலும் பழைய காலத்து மலசலகூடங்களே காணப்பட்டன. இம்மலசலகூடங்கள் வானிகளையே கொண்டிருந்தன. இவற்றை மாற்றி நவீனமயமான மலசலகூடங்களை அமைக்கும்படி பொதுமக்களிடம் சுகாதார இன்ஸ்பெக்டர்

கள் வலியுறுத்திக் கேட்டனர். சிலபேர்மீது வழக்குப் பதிவு செய்தபோது, மாநகரசபை உறுப்பினர்கள் குறுக்கிட்டனர். தமது ஆதரவாளர்களான வாக்காளப் பெருமக்களை இவ்விதம் அவமதிக்கக் கூடாதென்று சபைக் கூட்டத்திலே பலத்த கண்டனங்கள் எழுப்பினர். எனவே வழக்குகள் வாபஸ் பெறப்பட்டன.

விளையலூரின் மணற்காட்டிலேதான் நகரசுத்தித் தொழிலாளர்கள் மலத்தினைப் புதைத்து வருகின்றார்கள். கிட்டத்தட்ட நூறு தொழிலாளிகள் தள்ளுவண்டிகளில் மலவாளிகளை அடுக்கி வைத்து வீதி வழியாகத் தள்ளிக் கொண்டுபோய் மணற்காட்டிலே புதைத்துவிட்டு மணற்காட்டினை அடுத்த கடற்கரையிலே வாளிகளைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்து மீண்டும் தமது இருப்பிடங்களுக்கு வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு போய் விடுவார்கள். சென்ற சில மாதங்களிற்கு முன்னர் நகரசுத்தித் தொழிலாளர்கள் சில கோரிக்கைகளை நகரசபை நிர்வாகத்தின் முன்னர் சமர்ப்பித்தனர். தங்கள் சுகாதார வசதிகள் குறித்து அவர்கள் பெரிதும் கவலை கொண்டிருந்தனர். அவர்களது தள்ளுவண்டிகள் முதுமையுற்று கீழ்த்தட்டுகள் உடைந்துபோய் விட்டன. உருட்டிச் செல்வதே மிகவும் சிரமமாயுள்ளது. மலம் அள்ளிச் செல்கின்ற வாளிகள் பலவும் ஓரமுடைந்து அடித்தட்டிலே சிறுசிறு துவாரங்களால் பொத்தலாகிக் கொண்டு வருகின்றன. வண்டியைத் தள்ளிச் செல்கின்ற போது இதனால் வீதியெல்லாம் மலத்துணுக்குகள் சிதறுண்டு போகின்றன. வண்டிகளையும், வாளிகளையும் மாற்றித் தாருங்கள் என்று வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டதும் மாநகர நிர்வாகம் நிதிநிலைமையினைப்பரிசீலித்தது. இவ்வாண்டு நிகழவிருக்கின்ற கலாசார விழாவுக்கு லட்ச ரூபாய் பல்வேறுபட்ட இலாகா நிதியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. கலாசார விழாவிற்கு மேலும் பணம் தேவைப்படுகின்றது. எனவே இவ்வாண்டு நிதியிலிருந்து ஒரு தம்பிடி காசுகூட எதற்குமே எடுக்க முடியாது. அடுத்த

நிதியாண்டு வரையும் எப்படியாவது சமாளிக்கும்படி நிர்வாகத்தினர் தொழிலாளர்களை மிகவும் தயவோடும், பணிவன்போடும் கேட்டிருந்தார்கள். தொழிலாளர்களாலும் அவ்விதமான நிலைமையில் மறுத்துப் பேசமுடியவில்லை. விளையலூர் வழியாக வண்டியைத் தள்ளிச் செல்கின்றபோது, வீதியெல்லாம் மலம் பொட்டுப் பொட்டாக வழியத் தொடங்கிவிட்டது. அங்குமிங்குமாய் மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு பலரும் முணுமுணுத்துக்கொண்டு திரிந்தார்கள். மாநகரசபையில் எதிர்க்கட்சியிலே உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட துரைசுவாமி, இது மாற்றுக் கட்சியினரால் திட்டமிட்டுச் செய்யப்படுகின்ற சதியென வர்ணித்தார். ஊருக்குள்ளேயுள்ள பிரமுகர்களையெல்லாம் கூட்டி இந்தச் செயலுக்கெதிராக மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகளைப்பற்றி நீண்ட நேரமாகவே ஆலோசித்தார். இறுதியாக, இந்த வண்டிகளை ஊருக்குள் வரவிடாமற் செய்யும் பொருட்டு, ஊரின் வாசற்புறத்திலே எல்லோரும் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்து சத்தியாக்கிரகம் செய்வதென முடிவாயிற்று.

சத்தியாக்கிரகம் திட்டமிடப்பட்டதும் அதற்கான செயற்குழு வொன்றும் அமைக்கப்பட்டது. நகரசுத்தித் தொழிலாளர்கள் மலவாளிகளைக்கொண்ட வாளிகளைத் தள்ளிக்கொண்டு வரும்பொழுது சத்தியாக்கிரகிகள் அதை ஊரினுள் புகவிடாது தடுத்து நிறுத்துவதன் மூலம் இனி வேறிடத்திலேயே மலம் கொண்டு போய்ப் புதைக்கப்படுமென்றும் இதன் மூலம் தன்னுடைய ஊரினது சுகாதார நிலைமை பாதுகாக்கப்படுமென்றும் எண்ணி துரைசாமி மிக்க மகிழ்ச்சியடைத்தார். ஆனால் அதற்கிடையிலும் அவரது மனத்திலே புதியதொரு கவலையும் வந்து தொற்றிக்கொண்டது. சத்தியாகிரகிகளின் முன்னாலே மலவாளிகளோடு வண்டிகள் தள்ளப்பட்டு வந்து நிறுத்தப்

பட்டால், சத்தியாக்கிரகிகள் அசையாமலே உட்கார வேண்டும். அதுதான் போராட்டத்தின் உச்சக்கட்டம். அந்த உச்சக்கட்ட வேளையிலே மலவாளிகளின் மோசமான நாற்றத்தினையும் அருவருப்பினையும் தாங்கிக்கொண்டிருப்பது எப்படி? ஊர்ப்பிரமுகர்களும் இதே அபிப்பிராயத்தையே தெரிவித்தனர். அதுவும் அதிகாலை நாலு மணிக்கே வீதியில் வந்து அமர்ந்துவிட்டால்தான் விஷயத்தை திருப்திகரமாகச் செய்து முடிக்க இயலும்.

பத்திரிகை நிருபர்களிடமும், புகைப்படப்பிடிப்பாளர்களிடமும் துரைசாமி விஷயத்தை தெளிவாக விளங்கப்படுத்திவிட்டார்; நகரத்திலிருந்து அவர்கள் நேரத்தோடேயே வந்து சேர்வதன் பொருட்டு விசேட கார் வசதியும் செய்யப்பட்டிருந்தது. எந்த விஷயத்தைப் படம் பிடிக்கின்ற போதும் தன்னை மையமாக வைத்துப் பிடிக்கும்படி துரைசாமி கூறியபோது; “என்ன ஐயா நீங்கள்? இருபது வருஷமாக இந்த அரசியல் வட்டாரத்திலே நான் போட்டோக்காரனாக இருக்கிறேன்... இந்த விஷயத்தைத் தானே என்னுடைய பிரதான போக்காக வைத்திருக்கிறேன்... சம்பவத்துக்கு யார் தலைவரோ, அவருடைய தலைதான் என்னுடைய படத்திலை பெரிதாகவும்-முதலானதாயும் தெரியும்..” என்றார் புகைப்படக்காரர். துரைசாமிக்கு சந்தோஷம் மிக சிரித்தார். எடுக்கப்படும் போட்டோ ஒவ்வொன்றிலும் தனக்கு ஐந்து பிரதிகள் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு பிரதிகளுக்கான முன்பணத்தையும் போட்டோகிராபரிடம் கொடுத்து விட்டார் துரைசாமி.

சத்தியாக்கிரகத்திற்கு ஐந்து மணித்தியாலங்களின் முன்னர் துரைசாமிக்கு மனதிலே யோசனையொன்று பளிச்சிட்டது. தனது புத்திவன்மைக்காகத் தன்னைத் தானே பாராட்டிக் கொண்டார். உடனடியாக சத்தியாக்கிரகிகள் செயற்குழுவினைக் கூட்டினார்.

“இப்ப நான் உங்களுக்கு சொல்லப்போகிற விஷயத்தை மிகவும் அந்தரங்கமாக வைத்திருக்கவேணும்... நகர சுத்தித் தொழிலாளர்கள் கக்கூஸ் வண்டிகளைத் தள்ளிக்கொண்டு வரும்போது நாங்கள் அந்த வண்டிகளின் முன்னே உட்கார்ந்து அவர்களை ஊருக்குள் போகவிடாமல் அகிம்சை முறையிலே சத்தியாக்கிரகம் செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் எங்களின் திட்டம். இதன் மூலமே நாங்கள் எங்கள் ஊரை அசுத்தப்படுத்தலிலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும்... ஆனாலும் ஒரு பிரச்சினை உங்களினுடைய மனத்தையெல்லாம் உறுத்திக்கொண்டிருக்கிறதை நான் நன்றாகவே அறிவேன்... யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது எனக்கு ஒரு நல்ல வழி தட்டுப்பட்டுது... நாங்கள் சத்தியாக்கிரகம் செய்கிற இடத்திலையிருந்து அரை மைல் தூரம் தள்ளியுள்ள திருப்பத்திலை தென்னைமரக் குற்றிகளையும், கட்டைகளையும் போட்டு வழியை அடைத்து விட்டால் கக்கூஸ் வண்டிகள் அந்த இடத்திலேயே நின்று விடும்... நாங்களும் நல்ல வசதியாக தூர்நாற்றத்தொல்லை இல்லாமல் செளகரியமாக எமது சாத்தியாக்கிரக இயக்கத்தினை மேற்கொண்டு விடலாம்...”

துரைசாமியின் ஆற்றலையும், புத்திவன்மையுமிட்டு செயற்குழுவினர் பரவசமும் வியப்பும் எய்தினர். எத்தகைய சாதாரியமான திட்டம் இதுவென புளகாங்கிதமெய்தி வெகுவாகத் துரைசாமியைப் பாராட்டினார்கள். “நீங்கள் இந்த நகர சபையின் மேயராக இருந்தீர்களாயின் எவ்வளவு சாதனைகளைச் செய்ய முடியும்... என்ன செய்வது எங்கள் மக்களின் துரதிருஷ்டம்... முட்டாள் பயல்களெல்லாம் அதிகார பீடத்திலை உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.”

செயற்குழு கூடி இரண்டு மணித்தியாலத்திற்குள் புதிய யோசனை செயலுருப் பெற்று விட்டது. விளையலுருக்குள் இனி நகரசுத்தித் தொழிலாளர்கள் வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு வரமுடியாது.

அதிகாலையிலெழுந்து வீடுவீடாக உள்ள வாளி வைத்த மலசல கூடத்திலிருந்த மலத்தினை தமது வாளிகளில் எடுத்து வண்டிகளில் வைத்துத் தள்ளிக் கொண்டு வந்த நகரசுத்தித் தொழிலாளருக்கு தங்களை எதிர்நோக்கியிருக்கின்ற சத்தியாக்கிரகம் மிகவும் வியப்பான தொன்றாயே இருந்தது.

“பழைய வாளிகளையும், வண்டிகளையும் மாற்றித் தரச்சொல்லி நாங்களும் எத்தினை தரம் சொல்லிப் போட்டம்... ஆருங்கவணிக்கிறதாக இல்லை... இந்த அழுக்குகளையெல்லாம் றோட்டுகளிலை சிந்த விடுகிறது எங்களுக்கென்ன விருப்பமான சங்கதியோ? நாங்கள் இந்த அழுக்கைச் சுமக்கிறதும், அள்ளுறதும் இவங்கள் ஒருத்தருடைய மனத்தையும் குத்துகிறதில்லையோ... நாங்களெல்லாம் தங்களைப்போலை மனிஷர்கள்தான் என்று இவங்களெல்லாம் கொஞ்சமும் யோசிக்கிறதில்லையோ... சத்தியாக்கிரகம் செய்யப் போகினையாம் சத்தியாக்கிரகம்...” முத்தன், கனகனிடம் சொன்னபோது அவனும் அந்த நியாயத்தினைச் சரியென ஆமோதித்தான்.

வண்டிகளைத் தள்ளிக் கொண்டு போனவர்கள் வழியிலே போடப்பட்டிருந்த தடைகளைக் கண்டதும் ஆத்திரவசப்பட்டு விட்டார்கள். அப்படி மரக்குற்றிகள் தடைகளாகப் போடப்பட்டதின் உள்ளார்ந்த காரணத்தினையும் உணர்ந்து கொண்டனர்.

“நாளாந்தம் இந்தத் தொழிலை நாங்கள் செய்யிறமே என்று ஒரு அனுதாபமில்லை... எங்கனினுடைய வழியையாமறித்துப் பார்க்குறீங்க... எங்களைக் கண்டால் உங்களுக்கு குடலைப் புரட்டுதோ... பாருங்க செய்யிறம் வேலை...”

அரைமணி நேரத்தினுள்ளே, வீதியைத் தடைப்படுத்தி வைத்திருந்த சகல மரக்குற்றிகளையும் நகரசுத்தித் தொழிலாளர்கள் அகற்றி விட்டனர். அவ்விடத்திலிருந்து சிறிது

நேரம் இளைப்பாறிய அவர்கள் புதிய தெம்புடன் எழுந்து வண்டில்களை விளையலுர்ப்பு பக்கமாகத் தள்ளிக்கொண்டு நடக்கவாரம்பித்தனர். வெறும் வயிற்றோடு அதி காலையில் புறப்பட்ட அவர்களுக்கு மரக்குற்றிகளை அப் புறப்படுத்தியது கொஞ்சங் களைப்பினையே கொடுத்தி ருந்தது. எனினும் அந்தக் களைப்பினையும் மீறியதோர் ஆவேச உணர்வு அவர்களை இப்போது பற்றியிருந்தது. மனங்கொதித்துக் கனன்றவாறிருந்ததனை அவர்களின் அழுத்தலான மௌனமே தெரியப்படுத்திற்று.

அதிகாலை நான்கு மணிக்கு எல்லாச் சத்தியாக்கிரகி களுக்கும் சுடச்சுட பாற்கோப்பி வழங்கப்பட்டது. வீதி யெல்லாம் கழுவப்பட்ட பின்னர் அதன்மேல் புற்பாய் விரிக்கப்பட்டது. தலைவர் துரைசாமி, ஏனைய சத்தியாக் கிரகிகள் மத்தியிலே இந்தப் புனித போராட்டத்தின்மகிமை யையும் வரலாற்றினையும் பற்றி எடுத்துரைத்த போது காமெராக்கள் கண்ணடித்து மின்னின. அவர் உட்கார்ந்த போதும், தொண்டர்களோடு பேசிக் கொண்டிருக்கை யிலும் பல கோணங்களிலே புகைப்படங்கள் பிடிக்கப் பட்டன.

திடீரென்று சத்தியாகிரகிகள் மத்தியிலே பரபரப்பு பெருகிற்று. வீதிப்பக்கமாக காதுகள் கருத்தைப் பதித்தன.

இதென்ன 'கடமுட கடமுட' என்று வண்டிச்சத்தங்கள் ...

“நாய்ப் பயலுகள்... மரக்குற்றிகளையெல்லாம் எடுத்தெறிஞ்சுபோட்டு வாறாங்கள்... மலம் அள்ளுகிற பயலுகளுக்கு இவ்வளவு தூரம் துணிவு வந்திட்டிடுதோ... பொறுங்கோ.... கிட்ட வரட்டுக்கும் இவங்களுக்குச் செய்வம் வேலை... எதுக்கும் கொஞ்சம் கத்தி பொல்லுகளும் கல்லுகளும் எங்களோடே இருக்க வேணும்... பத்மநாபன், உனக்குத்தான் அந்த வேலை சரிவரும்... உடனை போய்

ஒழுங்குகளைச் செய்” என்று கூறிய துரைசாமி வார்த்தைகளை முடித்தார்: “எளிய சாதிகளுக்கெல்லாம் எவ்வளவு இறுமாப்பு வந்திட்டுது. இவங்களுக்கெல்லாம் சரியான பாடம் படிப்பிக்க வேணும்...”

மிகச் சொகுசாக உட்கார்ந்திருத்த சத்தியாக்கிரகிகளுக்கு அளவு மீறிய அருவருப்புணர்வும், சினமும் இப்போது ஏற்பட்டது. முகத்தைச் சுழித்தனர், குமட்டி ஒக்காளித்தது.

துரைசாமி உரத்த குரலிலே கூறினார்: “டே பரதேசிப் பயலுகளே என்ன துணிவடா உங்களுக்கு... நாங்கள் போட்ட தடைகளை நீங்கள் அகற்ற எவ்வளவு நெஞ்சமுத்தம் உங்களுக்கு வேணும்...? உங்களை இந்த வழியாலை நாங்கள் போக விடவே மாட்டம்...”

முத்தன் தனது சகாக்களைப் பார்த்துவிட்டு வண்டியை விட்டு முன்னே வந்தான்: “பெரிய ஐயாக்களே... நாங்கள் உங்களை மீறிப் போக வரேல்லை... இந்த வண்டில்களை இதிலையே விட்டிட்டுப் போறம்... நீங்கள் எதைச் செய்ய விரும்புகிறியனோ அதைச் செய்து கொள்ளுங்க. எங்களுக்கு கவலையில்லை... வாருங்கடா நாங்கள் வீட்டுக்குப் போயிடுவம்...”

(1983)

குளுவர்

தீடிரென்று சின்னஞ்சிறு வயது நினைவுகள் அவனையறியாமலே மனதில் பின்னல் பின்னலாக வருவதுண்டு. அந்தச்சம்பவங்களை மீண்டும் நினைவில் அசைபோடுகின்ற போது சிறுவயதில் ஒன்றும் விளங்காமலிருந்த பல விஷயங்கள் பளிச்சென்று துலங்கித் தெரிந்து ஆச்சரியத்தையும் பரவசத்தையும் லேசான புன்னகையையும் அவனுக்குத் தோற்றுவிப்பதுண்டு. வாழ்வின் அனுபவங்களோடும் வளர் அறிவோடும் சின்னஞ்சிறு வயதின் நூலிழையே விளங்கிய சம்பவங்களை உரைத்துப் பார்க்கின்றபோது பலமுடிச்சுகள் அவிழ்ந்து போய் பிரமிப்பை உண்டாக்குகின்றன. பழைய நினைவுகளில் மனந்தோய வைத்து, அப்போது இப்படியெல்லாம் நடந்திருக்காலாமே என்ற உணர்வினையும் அரும்பச் செய்கின்றன. இப்படி கணேசனின் மனதில் அடிக்கடி தோன்றிச் செல்கிற நினைவு குளுவருடையது, நினைக்க நினைக்க வெங்காய இதழ்களாய் அவிழ்ந்து அவிழ்ந்து புதிதாய்ப் புலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற தோற்றமாய் உள்ளது குளுவரைப் பற்றிய சித்திரம்.

கணேசனுக்கு இப்போது நாற்பது வயதாகிறது. தனது கூர்மையான ஞாபகசக்தியை எண்ணி அவன் தன்னைத் தானே பாராட்டி, வியந்து கொள்வதுண்டு. அவனோடு ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்த பரமேஸ்வரியை

அதன்பிறகு சென்ற ஆண்டிலே வீதியில் கண்டு— அப்போது அவள் இருபது, பதினாறு, பத்து வயதான தன்பிள்ளைகளுடன் நின்றாள்—அடையாளமறிந்து அவளோடு பேசியபோது அவள் திகைத்துப்போய், “எனக்கு உங்களை ஞாபகம் இல்லை” என்று சொல்லியிருக்கிறாள். கணேசன் அப்போது அவளது வீடு, அண்ணன், அவள் வளர்த்த மைனாக்குஞ்சு பற்றியெல்லாம் சொல்லி அவளை மறுவார்த்தை பேசாமல் செய்திருக்கிறான். இன்னமும் பின்னால் போய் தனது ஐந்து வயதுப் பராய நினைவுகளில் தெளிவாகத் திளைத்துப் போயிருக்கிறான். பரமு வரத்தியார், நாலு வயதில் அவன் ஆட்காட்டி விரல் பிடித்து, மணலில் அழுத்தி ‘அ’ எழுதச் சொல்லிக் கொடுத்தது இப்போதும் நினைவில் வந்து, அவன் ஆட்காட்டி விரலில் எரிச்சலை உண்டாக்குகிறது. அப்போது அவன் சட்டைப்பையில் திணித்திருந்த இலுப்பைப் பழங்கள் ஈரங்கசிந்து அவன் தொடையில் குளிர்ந்தது.

இப்படி எத்தனையோ நுணுக்கமான சம்பவங்கள். மனிதர்கள். புன்னகையையும் மனவலிமையையும் உண்டாக்குகிற படலம் போர்த்திய நினைவுகள். ஆனால் இவை எல்லாவற்றிடையேயும் குளுவரின் நினைவு மட்டும், அதிகாலைக் காற்றில் மிதந்து வரும் மல்லிகையின் மனதை வருடும் நறுமணம் போல கணேசனின் நெஞ்சினை அடைத்துக் கொண்டிருக்கும்

குளுவரின் ஒரே ஒரு தோற்றந்தான் அவனது மனதிலே அடிக்கடி வரும். கடற்கரைக்கு எதிரேயுள்ள வளைந்த பூவரசு மரத்தின் முதுகில் உட்கார்ந்தபடியே, விரிந்திருக்கின்ற நீலவானத்தில் எதையோ துருவித் துருவித் தேடுகிறாற் போலப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற குளுவர், கன்னங்கரேலென்று பளபளக்கின்ற நல்லெண்ணைக் கறுப்பு, சுருள்முடி. பளீரென்ற கண்கள். முறுக்கிய மீசை. நெஞ்சில் அடர்ந்தமுடி, எப்போதும் கை

களைக் கட்டிக்கொண்டு நிமிர்ந்து கம்பீரமாய் உட்கார்ந்திருக்கின்ற ஆகிருதி. யாரோடும் பேசாமலிருக்கின்ற தனிமை. தனலெட்சுமியைக் கண்டால் லேசான புன்னகை மலரும். அப்போது முகத்திலே பிரகாசம் படர்ந்து தெரியும். தனக்கு அருகில் அவளை உட்கார வைப்பார். அவளுக்கு 'பீப்பீக் குழலை' பூவரசம் இலையில் செய்து கொடுத்து ஊதச் சொல்லுவார். அவள் ஊதுவதைப் பார்த்துச் சிரிப்பார். அப்போது தனலெட்சுமிக்கு ஐந்து வயதிருக்கலாம். அவள் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கூடப் போகத் தொடங்கவில்லை. தனலெட்சுமி மூன்று வருஷங்களிற்கு முன்னால் மலேரியாக்காய்ச்சல் வந்து இறந்து போனதாக கந்தவனம் பேச்சோடு பேச்சாகச் சொன்னபோது கணேசனுக்கு மனம் சுள்ளென வலித்தது. நெடுநேரமாய் வலித்தது.

தனலெட்சுமியின் அம்மா பேர் பெரியபிள்ளை. பிள்ளையார் கோயிலின் சுவரில் காவிநிறத்தில் வரையப் பட்டிருக்கும் உமாதேவியாரைப் போல அச்சுப் பிசகாத தோற்றம். அழகு. கம்பீரம். பேசும் பொற்சித்திரம். அங்கே ஓவியம் வரையவந்தவன் பெரியபிள்ளையைக் கண்டு, அவள் தோற்றத்தை மனதில் வாங்கி அந்த உருவத்தை வரைந்திருப்பானோ என்கூடப் பின்னாளிலே கணேசன் நினைத்திருக்கின்றான். அந்த ஓவியம் அப்படியேதான் இன்னும் மனதில் பளிச்சென்றிருக்கிறது, கோயில் சுவரில் காலை படிந்து மங்கி மறைந்து விட்ட போதிலும்கூட.

குருவரை யாருமே பேர் சொல்லி அழைத்ததில்லை. சிறுவயதிலேயே அந்தப் பெயர் கணேசனுக்கு வினோதமாகவே தெரித்தது. ஒருநாள் அண்ணாண்டம் கேட்டான். அண்ணனுக்குச் சுள்ளென்று கோபம் வந்து விட்டது. என்கிறான். "அந்த ஆளுக்கு முன்னாலை அந்தப் பேரைச் சொன்னியோ உன்னைத் தலைக்கீழாக அடிச்சுக் கொலை செய்து விடுவான்" என்று எச்சரித்துக் கூறினான். கணேசனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. அண்ணன்

ஏன் இப்படிக்கோபப்பட்டுச் சொல்கிறான் என்பது அவனுக்குக் கொஞ்சங்கூட அப்போது விளங்கவில்லை. குளுவர் எவ்வளவு அமைதியாய், மென்மையாய், அன்பாக இருக்கிற மனிதர்.

அன்னலிங்கம் பூவரசமரத்தடியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அணிற் பிள்ளைகளை 'கெற்றப்புள்'ளால் அடிக்க முயன்றபோது அவனைப் பார்வையாலேயே அடித்துத் துரத்திய மனிதர். இன்னொரு நாள் ஆட்டுக்குட்டி யொன்றை காரணமற்று கறுப்பு நாய் விரட்டியபோது அதை எட்டி உதைத்து விரட்டி விட்டு தனக்குத்தானே திட்டிக்கொண்டவர். அந்த மனிதரைப் பற்றியா இப்படி அபவாதம். அந்த வயதிலே கொலை என்றால் கூட என்னவென்று உணரமுடியவில்லை. ஆனால் அப்படி அண்ணன் சொன்னபோது பயமாகத்தான் இருந்தது. அதற்கு மறுநாள் காற்று உடலை இனிதாக வருடுகின்ற மாலை வேளையில் பூவரச மரத்திற்குக் கீழே தனலெட்சுமியுடன் புன்னகை தவழப் பேசிக் கொண்டிருந்த குளுவரைப் பார்த்த போது அந்தப் பயம் சட்டென்று உதிர்ந்து போயிற்று, பூவரச மரத்திலிருந்து நிலத்தில் மெல்ல இறங்கி அமர்கிற பூவினைப் போல. பூவரசம் பூவின் மஞ்சள் நிறம் அதன் அலலி, பச்சைத்தண்டு இவை எல்லாவற்றையும் குளுவர் ஒரு உயிரைப் போலத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது தான் குளுவர் கொலை செய்யப்பட்டார். கணேசன் அதை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தான். கபில நிறமான பூவரசமர முதுகில் தலை கனிழ, சிந்தியோடிய ரத்தவெள்ளத்தில் குளுவர். அதனிடையே அந்த மஞ்சட்டூ. அப்போதுதான் கொலையின் கொடுமை, குரூரம், பயங்கரம் என்பவன என்னவென்று அவன் நிர்ப்பந்தமாகத் தெரிந்து கொள்ள நேர்ந்தது.

இப்போது நினைத்தாலும் உச்சந்தலையில் அச்சம் குளிராக இறங்கி உடல் சிலிர்க்கிறது. அந்த ரத்த வெள்ளத்திற்கூடாக மஞ்சட்டூவும் புன்னகை பொங்கிய முகத்

துடன் குளுவரும் தெரிசிறார்கள். அந்த மெல்லிய காற்றும், கடற்கரை மணலில் காற்றின் குறும்புக்கு விரண்டோடும் இராவணன் மீசைப் புற்களும், அவை முட்டுகையில் முதுகைச் சுழிக்கின்ற மாட்டுக் கூட்டமும் தான் குளுவரின் கடைசி வீரிடலைக் கேட்டவை. அவையும் அவ்வேளை நடுங்கிச் சிலிர்த்திருக்கும், கணேசனைப் போல.

கணேசன் மறுநாளும் அந்தப் பூவரச மரத்தடிக்கும் போனான். வெறும் பூவரசமரம் பெருமூச்சு விடுவது போலக் காற்று ஊளையிட்டது. கடல் அலைகள் சடசட வென்று அடித்தன. கடற்காசுகங்கள் ஏகமாகக் கரைந்து அங்குமிங்குமாகப் பறந்தன. இரண்டு மாடுகள் பூவரச மரத்திற்குத் தெற்கே அமைதியாகப் படுத்திருந்து முதுகில் புரளும் இராவணன் மீசைப் புற்கள் உண்டாக்கிய கூச்சத்தில் உடலைச் சுழித்தன. பூவரசின் அடிப்பாகத்தில் இரத்தத் திட்டுகள். அதன் அருகே காம்பில்லாமல் வதங்கி நிறமிழந்த பூவரசும்பூ. கணேசனுக்கு அவனையறியாமல் நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டு அழுகை வந்தது. ஆனால் அழாமலே நெற்றியில் விரலால் தேய்த்துக்கொண்டான். திடீரென்று தனலட்சுமியின் நினைவு வந்தது அவளுக்கு குளுவருக்கு என்ன நடந்தது என்பது தெரிந்திருக்குமா? தெரிந்தால் அவளும் தன்னைப் போல இப்படி ஏக்கத்துடன் நின்றிருப்பாளோ என்று கணேசன் நினைத்துக்கொண்டான்.

ஐந்தாறு நாட்கள் கழிந்துபோய், கணேசன் கிணற்றடியில் உட்கார்ந்திருந்தான். மாதுள மரத்தின் கீழே அணிற் பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. மாதுளமரத்தில் பழங்கள் முற்றிப் பழுத்து வெடித்து ரத்தச் சிவப்பாய்த் தெரிந்தன. உடனே குளுவரின் நினைவு பூவரசம்பூவோடு சேர்ந்து வந்தது. கணேசன் அங்கிருந்து எழுந்தான்.

அம்மாவும் அண்ணனும் சத்தமாகக் கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“எல்லாம் அவளாலே வந்தது... இல்லாட்டில் இந்தக் கொலை நடந்திருக்காது...”

அம்மாவின் குரலில் உறுதி தொனித்தது. கணேசனுக்கும் அதினுள் ஆர்வம் ஊர்ந்து பெருகிற்று. சுவரோரமாக நின்று கொண்டான். அவனுக்கு நேர்மேலாக நின்ற பல்லி ஸ்தம்பித்திருந்தது.

“அந்த மனுஷி என்ன செய்தது. இந்தாள்தான் கலியாணமானதுக்குப் பிறகும் அதின்றை நிம்மதியைக் குலைச்சுக்கொண்டிருந்தது...”

அம்மாவின் குரலில் எரிச்சல் : “பெரியபிள்ளை அப்பிட்யொண்டும் சுத்தப் பூனையில்லை... சரி, அந்தக் கதையெல்லாம் எங்களுக்கு என்னத்துக்கு. அவையவை விதைச்சதை அவையவைதான் அறுத்துத் தீரவேணும்...” அண்ணன் வெளியே வந்தபோது பல்லியையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற கணேசனை வினோதமாக ஏறிட்டான், சொல்லி வைத்தாற்போல பல்லி ‘த்ச்ச்சு’ என்றது. அண்ணன் சிரித்தபடி “உச்சத்துப் பல்லி சொன்னால் அச்சமில்லை” என்றான். கணேசனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. வெறுமையான முகத்தோடு நின்றான்.

கிட்டத்தட்ட இருபது வருஷங்களுக்குப் பிறகு கணேசன் ஊருக்குப் போன போது ஆர்வத்தோடு கடற்கரைப் பக்கம் சென்றான். பூவரசமரம் எதுவுமே இல்லை. கடற்கரையே அவனுக்குப் பாழ்வெளியாகத் தெரிந்தது. அலைகளின் சத்தத்தில் எல்லாமிழந்த ஏக்கம் தொனித்தது. இராவணன் மீசைப் புற்களின் சுவடற்றுக் கிடந்தது கடற்கரை மணல். எல்லாமே தலைகீழாகினாற்போல வெறுப்போடு எழுந்தவனை கடற்காகத்தின் வீரிடல் நிறுத்தியது. எங்கிருந்து வந்தது அந்த வீரிடல்? கடலின்

நடுவே தொலை தூரத்தில், பளிர் என்று இறக்கையொன்று நெஞ்சை அலைத்தது. குளுவரின் மரண அலறல். காற்று சட்டென்று ஊளையிட்டு எகிறிற்று.

பிறகு ஒரு வெள்ளிக்கிழமை பிள்ளையார் கோயிலடியில் அவன் பெரிய பிள்ளையைக் கண்டான். உமாதேவியார். ஆனால் அந்த முகத்திலும் கண்களிலும் ஆழ்ந்த சோகம் தெரிந்தது. புன்னகையை வருவிக்க முயன்றாள்.

“எப்பிடித்தம்பி இருக்கிறாய்...”

“நல்லா இருக்கிறேன்” என்றான் கணேசன்.

“எவ்வளவு காலமா வெளியூரில் இருக்கிறீர். இங்கையே வந்து போறதுதானே... முதலிலை எனக்கு உம்மை அடையாளந் தெரியேல்லை...”

கணேசன் மௌனமாய் நின்றான்.

“தனம் உம்மைப்பற்றி அடிக்கடி விசாரித்துக்கொண்டிருந்தவள், அவள் உம்மை மறக்கவில்லை. இப்ப கண்டால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவாள்... என்ன செய்யிறது?”

“தனம் இப்போ எங்கை? கலியாணம் ஆகியிட்டுதோ?” ஆர்வம் பொங்கிற்று கணேசனின் குரலில்.

“ஆகியிட்டுது, கலியாணம் முடிஞ்ச கையோடை அவளை கூட்டிக்கொண்டு போயிட்டிவை, பிறகு என்னைப் பார்க்க அவள் வரேல்லை; போகவேணாமெண்டு புருஷன் சொன்னதாக ஆரோவிட்டைச் சொல்லி அழுதவளாம்...”

பெரியபிள்ளை கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான். லேசாக விம்மினாள். கணேசனின் மனம் கசிந்தது. இரக்கத்தோடு கேட்டான்: “ஏனாம்?”

அழுகையோடு சிரித்துக்கொண்டே, “அது என்றை தலைவிதி” என்றாள் பெரியபிள்ளை. சொல்லும்போதே

அவள் கண்களில் கண்ணீர் அரும்பிற்று. கணேசனுக்கு அவளைப் பார்க்க கவலையாயிருந்தது. மௌனமாகவே நின்றான்.

பல வருஷங்களுக்குப் பிறகுதான் குளுவரின் பேரைப் பற்றிய உண்மை தெரிந்தது கணேசனுக்கு. குளுவரின் உண்மையான பெயர் அன்னலிங்கம். குளுவர் என்பது பட்டப் பெயராய் வழங்கி சொந்தப் பெயராய் நிலைத்து விட்டது.

“குளுமாட்டைப் பற்றி நீ கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?” என்று கணேசனிடம் கேட்டான் தேவராசு.

கணேசன் ஆச்சரியமாக அவனைப் பார்த்தான்.

“வெறிபிடித்துக் காட்டுக்குள்ளை அலைகிற மாடு...”

தனது அடர்ந்த மீசையை வருடிக் கொண்டே தேவராசு “அதுமட்டுமில்லை. அது ஏதாவது மிருகத்தைத் துரத்தத் தொடங்கினால் கடைசிவரை அதையே துரத்திக்கொண்டிருக்கும். தான் கலைக்கின்ற மாட்டையோ மிருகத்தையோ வெற்றி கொள்ளும்வரை குளுமாடு ஓய மாட்டுது...” என்றான்.

கணேசனுக்கு தேவராசு சொன்னதின் அர்த்தம் சரியாகப் பிடிபடவில்லை. எதிரே ஒற்றையாய்ப் பறந்த கறுப்பு வண்ணத்துப் பூச்சியை வெறுமையாகப் பார்த்தான். அது அவனது தலைக்கு மேலாக உரசுகிறாற்போலப் பறந்து சென்றது.

“குளுமாட்டுக் குணந்தான் அந்தாளுக்கும், ஆனபடியால் குளுமாட்டைப் போலை ஆள் என்றதைக் குறிக்க குளுவர் என்ற பட்டப் பெயரை அந்தாளுககு வைச்சிட்டாங்கள். ஆனால் ஆருக்கும் அந்தாளைப் பட்டப்பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடத் துணிவில்லை...”

கணேசனுக்கு குழப்பம். குளுவரோடு பழகிய சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றாய் அடுக்கடுக்காய் நினைவில் அவிழ்ந்து அவிழ்ந்து முகங்காட்டின. அன்பான, இரக்கமான, கருணையான, பொறுமையான, இன்முகங்கொண்ட மனிதன். கடற்கரைப் பூவரச மரத்தடியில் அலையும் தும்பியிலிருந்து காற்றின் துரத்தலில் எற்றுண்டு செல்லும் இராவணன் மீசைப் புல்லுவரை இதை அறியும் என நினைத்தான் கணேசன். பூவரசம் பூப்போல மனதைத் தொடும் குளுவரின் புன்னகையிலிருந்த பிரகாசத்தை எவ்வளவு நேரமும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். இந்த மனிதரா குளுப்பிடித்து யாரையோ துரத்திக்கொண்டு அலைகின்ற கொடூரன்.

“எனக்கு நீ சொல்லுறதை நம்பமுடியவில்லை. அந்தாள் நல்ல மனுஷன், சாது....”

தேவராசு சிரித்தான்.

“உனக்குப் பெரியபிள்ளை அக்காவைத் தெரியுமோ?” என்றான் தேவராசு சட்டென்று.

கணேசன் சொன்னான்: “அவ்வைத் தெரியாமல் ஆரும் இந்த ஊரிலை இருக்க முடியுமோ? தனலட்சுமி யின்றை அம்மா”

“அவ்வைத்தான்குளுவர் துரத்திக்கொண்டு திரியிறது ...இன்று நேற்றா எத்தனை வருஷமாய்....”

காலில் நெருஞ்சிமுள்ளு ஏறிற்று. அதுவே வளர்ந்து நெஞ்சிலும் கையிலும் காலிலும் தைத்து உலுப்பிற்று. முள்ளே கொடியாகி உடலைப் பிணித்து கணேசனை இம்சித்தது. கறுப்பு வண்ணத்துப் பூச்சி இறக்கையால் நெஞ்சில் அறைந்துவிட்டுச் சென்றது.

“குளுவர் பெரியபிள்ளை அக்காவை விரும்பினார். பெரியபிள்ளை அக்காவுக்கும் மனம் இருந்திருக்கலாம்

ஆனால் தகப்பனுக்கு விருப்பமில்லை. கடைக்காரர் செல்லத்துரைக்குக் கட்டிக்குடுத்திட்டார். அண்டைக்கு அந்தாளுக்குப் பிடிச்ச விசர். யாரோடையும் பேச்சில்லை. கடற்கரையிலைதான் சீனியம். பெளர்ணமி நாட்களிலை கோயிலடியிலை இருந்து விம்மிவிம்மி அழும் அந்த மனிஷன், நடுச்சாமத்திலை ஒவ்வொரு நாளும் பெரிய பிள்ளை அக்கா வீட்டு ஒழுங்கையாலை குளுவர் போய் வருவார். இது எல்லாருக்குந் தெரியும்..” தேவராசு பெருமூச்செறிந்தான்.

“இதைச் சாட்டாக வைச்சு செல்லத்துரை பெரிய பிள்ளை அக்காவை இரவு பகல் பாராமல் அடிச்சுச் சித்திர வதை செய்யிறது வழக்கம். ஒருநாள் சித்திரவதை தாங்க முடியாமல் பெரியபிள்ளை அக்கா புருஷனை எதிர்த்துக் கேட்டா : நான் அன்னலிங்கத்தை விரும்பினது உண்மை. என்றைக்கும் அவரிலை நான் விருப்பமாயிருப்பன். உன்னாலை இதுக்கு மேலை என்ன செய்ய முடியுமோ அதைச் செய் என்று சொன்னா...”

கணேசனின் மனதில் பின்னல்கள் அவிழ்ந்து தூசுகளாய்ப் பறந்து கலைந்தன.

“செல்லத்துரை, பிறகு பெரியபிள்ளை அக்காவை அடிச்சுக் கரைச்சல் குடுக்கல்லை. மூன்று நாளைக்குப் பிறகு ஆளைவைச்சு குளுவரை அடிச்சுக்கொன்று போட்டான். ஆனால் அதுக்குச் சாட்சியில்லை...”

கணேசனின் இருதயத்துள் கொதிப்பேறிக் கனத்தது. அந்த முதிய பூவரசமரத்தின்முதுகிலே நிலை குலைந்து இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த குளுவர். சிவப்புத்திட்டில் முகம் நீட்டிநின்ற மஞ்சள் வண்ணப் பூவரசம் பூ. அதன் சிவப்புநிற அல்லித்தண்டு.

மெல்லமெல்ல அலைகள் தலை நிமிர்ந்தன. காற்று மெல்லப் பெருமூச்சுவிட்டது. இராவணன் மீசைப் புற்கள்

மணலில் சுவடின்றிப் புரண்டன. கடற்காகம் அலகை நீட்டிக் கேட்டது. படுத்திருந்த மாட்டுக் கூட்டம் அசை போடுவதை திறுத்திவிட்டு வாய் திறந்தது: “சாட்சியா இல்லை. நாங்கள் அதைக் கண்டோம்...”

கணேசனின் தொண்டை அடைத்தது.

“தேவு, நான் அதைக் கண்ணாலை கண்டேன்... பக்கத்திலை நிண்டு கண்டேன்...”

கண்களில் நீர் முட்டிற்று அவனுக்கு. விம்மிவிம்மி அழ வேண்டும் போல நெஞ்சு தளம்பிற்று. கால்களில் நடுக்கம் ஏறி நெடுகப் பரவி அவனைத் தள்ளாடச் செய்தது. தேவராசு அவனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான், பேச முடியவில்லை.

மெல்லமெல்ல முடிச்சுகள் அவிழ்ந்தபோது, மனதினுள்ளே அர்த்தமுள்ள சோகம் முளை பிளந்து இலை பரப்பி அடர்ந்தது. கடற்கரைக்குப் போகவேண்டும் போல கணேசனை மனம் உந்தித் தள்ளிற்று.

எவ்வளவு ஆண்டுகள் உதிர்ந்து போய் விட்டன. மங்கியமாலையில் கடற்கரை தனித்துக் கிடந்தது. அந்தப் பூவரசமரங்கள், இராவணன் மீசைப் புற்கள், மந்தைக் கூட்டம் எதுவுமில்லாத கடற்கரை. அலைகள் காற்றோடு மெல்ல ஊர்ந்து கரையில் பஞ்ச நுரையினை சோம்பலோடு விசிறின.

கணேசன் லேசாகக் கண்களை மூடிக் கொண்டான். அதற்கு நேரேதான் முதுகுவளைந்த அந்தப் பூவரசமரம் நின்றது. அதில் குளுவர் இருந்தார். அருகே தனலட்சுமி. அவர்களின் பேச்சை ஒட்டுக் கேட்ட காற்று.

கண்களைத் திறந்தபோது மைம்மல் பொழுதில் பூவரசமரம் இருந்த இடத்தில் தளர்ந்துபோன ஒரு கிழவி. தன்

காலடியில் கிடந்த மண்ணைத் தொட்டு அளைந்தபடி. எதையோ தேடுகிறபாவனையில்.

இளம்பருவத்தை அடையாளம் காணும் கணேசனுக்கு முதுமையை அடையாளம் தெரிவதிலா தாமதம்? நெஞ்சு தளதளக்க “பெரியபிள்ளை அக்கா” என்றான் கணேசன்.

கிழவி நிமிர்ந்து பார்த்தாள். மண்ணை அளைந்த இடது கை நிலைகொள்ளாது நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

(1995)

இது பொறுப்பதில்லை!

வீதியால் திரும்பினவுடன் எதிர்ப்படுகின்ற அந்த பஸ் தரிப்பில் வழமை போலவே சனக்கூட்டம் நின்றது. அலுவலகங்களுக்குப் போகிறவர்கள், மாணவ மாணவிகள் கூடைகளோடு நிற்கும் கவுண்டிகள், குழந்தைப் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அழைத்துச் செல்கின்ற ஆயாக்கள், கழுவாத முகங்களோடு நிற்கிற இரவுத் தொழில் காரர். தேவியைப் போலவே நிறங்களில் புகுந்து நிற்கிற மூன்று யுவதிகள்-சோமா, சிறியலதா, அன்னம்.

இந்த பஸ்தரிப்பு நிலையத்திலே நின்றால் இலேசாக பஸ் பிடித்துவிடலாம் என்று, தேவி அறை எடுத்திருக்கின்ற வீட்டுக்காரர் பெர்ணாண்டோ முதல் நாளே சொல்லியிருந்தார். அந்த வார்த்தைகள் அளித்த ஆறுதலிலே வெகு நிதானமாக வீட்டு அலுவல்களைச் செய்து, குளித்து, அவசரப்படாமல் சாப்பிட்டுவிட்டு பஸ்தரிப்புக்கு நடந்து வந்தபோது அங்கு நின்ற சனக்கூட்டத்தைக் கண்டு மலைத்துப் போய் விட்டாள் தேவி.

முதல் நாளே அலுவலகத்திற்கு தாமதித்துப் போக வேண்டியதாகி விட்டதே என மனதினுள்ளே பயம் துளிர்ந்தது. எப்படியும் பத்து நிமிஷத்திற்குள் பஸ் கிடைத்து விட்டால் அலுவலகத்திற்குப் போய்விடலாம் என அவளை அவளே ஆறுதல் படுத்திக் கொண்டாள். பஸ்தரிப்பைப் பார்த்தாள். ஒவ்வொருவரும் மற்றவருக்கு அந்நியரே

போல யோசனைகளில் மூழ்கிப்போய் நின்றனர். கண்களிலே மௌனம். முகத்திலே மௌனம். பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகவென நிற்கிற சிறுவர்கள்கூட மௌனத்தினுள்ளே தேங்கிப்போய் நின்றனர்.

பஸ்தரிப்புப் பலகையில் உட்கார்ந்திருந்த காகம் ஒன்று, அலகை அப்பலகை விளிம்பிலே தேய்த்துக் கொண்டிருந்தது. தேவி நினைத்தாள்: 'என்னைப் போலத்தான் இவர்கள் எல்லாரும் விடியப்புறம் நாலு, நாலரை மணிக்கு நித்திரையால் எழுந்து வெளிக்கிட்டிருப்பார்கள். நாளாந்தம் இப்படி நின்று பழகிப்போய் விட்டதால் அலுப்பும், பிறகு அதனாலேயே இவர்களுக்குப் பொறுமையும் வந்திருக்கும். அதுதான் இப்படி மிகச் சாவகாசமாக நின்றார்கள்.....'

எண்ணிக் கொண்டிருக்கையிலே, உறைந்துபோய் நின்ற அந்தத் தரிப்பிடம் சிலிர்த்துக் கொண்டது. மீண்டும் அவர்கள் உயிர் பெற்றவர்கள் போல ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு தயார் நிலை பெற்றனர். பஸ் வந்து கொண்டிருந்தது. தொலைவில் அது வருகின்றபோதே பிதுங்கி வழிந்து கொண்டுதான் வந்தது. இரைக்க இரைக்க அது தரிப்பிடத்தின் முன்னே நின்றபோது தேவியின் நம்பிக்கை சிதைந்துபோய்விட்டது. பஸ்ஸின் எல்லாப் புறங்களிலும் மனிதத்தலைகள் பிரயத்தனத்தைப் 'பாவ'ங்காட்டி நசுங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஆயினும் சலனங்களற்ற முகம். ஏறுபவர்களை இறங்குபவர்கள் நெருக்கியும், ஏறுபவர்களோடு இன்னும் சிலர் மல்லுக்கட்டியும், தலைகளை நுழைத்தும், ஒற்றைக்காலை புட்போர்ட்டிற்குள் செருக இடியுண்டும் நெரிகையில் இவற்றுக்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்டு நிற்பவர்போல, பஸ் டிரைவர் பஸ்ஸை வேகத்துடன் நகர்த்தினார். பின்னர் மீண்டும் சனங்கள் மௌனத்தைச் சூழ்ந்தனர்.

மீண்டும் இப்படியே இரு பஸ்கள் சாகசங் காட்டிச் சென்றன. தேவிக்கு நெஞ்சு படக் படக்கென்று அடிக்கத் தொடங்கியது. அறியப்படாத முகங்களைத்தான் இன்று முதன் முதலாக அலுவலகத்திலே அவள் காணப் போகிறாள். அதுவும் அலுவலகத்திற்கு இன்று முதல் நாள். தொடக்க நாளே பிந்தித்தான் வருகிறாள் என்று அலுவலகம் அவளைப் பார்த்து முகம் சுழிக்கப் போகின்றது. மணிக் கூட்டைப் பார்த்தாள், எட்டு ஐம்பத்தைந்து. அவளுடைய மணிக்கூடு எப்போதும் ஐந்து நிமிஷங்கள் முன்னதாகக் காண்பிக்கின்றது. எப்படியும் இப்போது மணி எட்டு ஐம்பது. அலுவலக வேலை நேரம் எட்டரை மணி முதல் நாலேகால் மணி வரை,

நாலரை மணிக்கு நித்திரை விட்டெழுந்து, ஏழு மணிக்கு பஸ்தரிப்பு நிலையத்திற்கு வந்து... இப்போது ஒன்பது மணியாகி விட்டது. தேவியின் நெஞ்சினுள்ளே அழுகை மெதுமெதுவாக உருக்கொண்டு நெஞ்சு தளதளத்தது. இருநூறு மைல்களுக்கப்பாலுள்ள யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பிற்கு அரசாங்க விகிதராக உத்தியோகம் பார்க்க வந்து, முகத்துவாரத்திலே ஒரு அறை எடுத்து அங்கிருந்து ஒரு ரூபாவுக்கு டிக்கட் எடுத்து பஸ்ஸில் போய் வந்து உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டிய நிலைமையில்..... இன்னும் பஸ் வரவில்லை. கண்களிலே துளிர்ந்த கண்ணீரை லேஞ்சியினால் ஒற்றி எடுத்துவிட்டு தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த நடுத்தர வயதான பெண்ணைப் பார்த்து லேசாகத் திடுக்கிட்டாள் தேவி. பெரிய வட்டமான குங்கும திலகம் தரித்த, வெற்றிலை போட்டு வாய் சிவந்த, சிவப்பு நிறமான அந்தப் பெண் கையிலே பிரம்புக் கூடை வைத்திருந்தபடி நின்றாள். அவளை ஒரு போதும் கண்டதாகத் தேவிக்கு நினைவிலேசுவடு இல்லை, ஆனால் பார்த்தவுடன் மனதிலே பதிகின்ற செளந்தர்யமான பெண் அவள். பார்வையிலே இருந்த கனிவு தேவியை வசியப்படுத்தியது. மெதுவாக முறுவலித்தாள்.

“என்ன தங்கச்சி, வற்ற பஸ் ஒன்றிலும் ஏறாமல் விட்டிட்டு நிற்கிறீர்.....ஆளைப் பார்த்தால் கொழும்புக்குப் புதிசு போல இருக்குது. “மெல்லிய நிழலொன்று தன் மேலே கவிந்து, தன்னை அணைக்க தேவி லேசான நாணத்துடன் பதில் சொன்னாள். தான் வேலை செய்கிற அரசாங்க அலுவலகத்தின் பெயர், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடமாற்றலாகி இங்கு வந்த காரணம், முகத்துவாரத்தில் தான் தங்கியிருக்கிற வீட்டுக்காரர் கொடுத்த தகவல், ஏழு மணியிலிருந்து பஸ்ஸிற்காக நின்று, நெருக்கடியில்லாத பஸ்ஸில் ஏறிக்கொள்ள தான் செய்கிற பிரயத்தனங்கள் ஆகியவற்றை அவள் சொன்னதைக் கேட்டவாறிருந்த அந்தக் குங்குமப் பொட்டு, லேசான கனிந்த பார்வையால் அவளைத் தடவியவாறே மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

“கொழும்பிலை பஸ் பிரயாணம் செய்கிறதென்றால் இப்படித்தான் இடிபட வேண்டும். இப்பிடிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றீர் என்றால் ஒபிசிற்கு இன்றைக்கு போகவே மாட்டீர்... இடிச்சு நெருக்கிக்கொண்டு ஏறுகிற வழியைப் பாடும்...”

மெதுவாக முணுமுணுத்தாள் தேவி.

“பிசைந்து எடுக்கிற மாதிரி ஆளை ஆள் நெருக்கிக் கொண்டு ஏறுகிறார்கள். பார்க்கவே பயமாயிருக்குது...”

அந்த வார்த்தைகளின் நடுக்கத்தையும், அப்பாவித் தனத்தையும் உணர்ந்து கொண்ட அப்பெண், ஆறுதலான குரலிலே தேவியை உற்சாகப்படுத்தினாள் :

“இதுகளைப் பற்றி யோசித்து நீர் மனவருத்தப் பட்டால் ஒன்றுமே செய்யமாட்டீர். பெண்ணென்று இரங்காமல் இடித்துக் கொண்டு பிரயாணம் செய்ய ஒவ்வொரு வருக்கும் அவசரமான வேலைகள் இருக்குது. கஷ்டமில்லாமல் பிரயாணம் செய்கிற வசதியிருக்குமானால், இந்த பஸ்

வண்டிகளிலை போய்வாற ஒவ்வொருத்தருக்கும் இன்னும் பத்துப் பத்து வருஷங்கள் ஆயுள் அதிகரிக்கும்...''

அந்த மனநிலையிலும் குலுங்கிச் சிரித்தாள் தேவி.

“ஓம் தங்கச்சி. இந்த பஸ்ஸிலை பிரயாணம் செய்கிற தாலை எவ்வளவு ஆரோக்கியக் கேடு உண்டாகுது தெரியுமா?... அடி பட்டு நெரிபட்டு பஸ்க்குள்ளை கெட்ட காற்றைச் சுவாசிக்க வேண்டி இருக்குது. அழுக்கும் வியர்வையும் பிசுபிசுக்க, இடிபட்டு நின்று உடல் வலியைத் தேடிக்கொள்ளுகிறோம். ஒவ்வொரு நாளும் இப்படியே நோயைத் தேடித்தேடி எங்களின்ரை ஆயுளைக் குறுக்கிக்கொள்ளுறம். இந்தக் கரைச்சல் இல்லாமல் பிரயாணம் செய்கிற காலம் எப்பதான் வரப்போகிறதோ?”

இதய ஆழத்திலிருந்து வந்த அவளின் பெருமூச்சு, தேவியின் நெஞ்சைத் தொட்டது. இருவரும் அறிமுகமானார்கள். குங்குமத்தின் பெயர் சத்தியவாணி, கொழும்பிலே சிலகாலம் வேலை பார்த்து, திருமணமான பின் உத்தியோகத்தை உதறிவிட்டு வீட்டோடேயே இருக்கின்றாள். கணவன் தேவதாஸ் கொழும்பிலேயே உத்தியோகம் பார்க்கின்றான்.

பஸ்ஸொன்று ஏக ஆரவாரத்துடன் தரிப்பிற்கு வந்தது சத்தியவாணி காட்டிக்கொடுத்த உத்திகளைமேற்கொண்டு, இடித்து நெருக்கி பஸ்ஸினுள்ளே ஏறி இடம் பிடித்துக்கொண்டாள் தேவி.

மூன்று மாதங்கள் கழிந்து போன பின், இப்போது வெகு எளிதாக பஸ்ஸில் ஏறிக் கொள்கிறாள் தேவி. பஸ்தரிப்பில் நின்றால், எப்படி உள் நுழைவது என்பதை இப்போது வெகு தெளிவாக அவள் அறிந்து வைத்திருக்கின்றாள். தொடக்க நாட்களில் இன்னொருவரின் ஸ்பரிசும் படுவதை அவள் விரும்பாமல் வளைந்து நெளிவாள்.

ஸ்பரிசம் பட்டால் உடல் அருவருத்துக் குறுகிக் குமையும். இப்போது எந்த நெருக்கடியான சனக்கூட்டத்திற்கும் அவள் அச்சப்படுவதில்லை: உடம்பிலே சுரணையற்றுப் போன நிலை. மரங்களை இடித்து விலக்கிச் செல்லுகின்ற மன உணர்வு.

சோமாவும், சிறியலதாவும், அன்னமும் தேவியைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்கின்றனர். அவர்கள் ஆசிரியைகள். தேவி பிரயாணம் செய்கிற பஸ்ஸிலேயே வேலைக்கும் போய் வருபவர்கள். அவர்களின் புன்னகையினது மொழி பெயர்ப்பு இதுதான்: “தேவி, ஆரம்பத்தில் பஸ்ஸில் போவதற்காக ஆறரை மணிக்கு முதலே இங்கு வந்து நின்று ஒன்பது மணிக்குக் கிட்டவாகத்தான் பஸ்பிடிப்பாள். அதுவும் கலங்கிய கண்களுடனே. இப்போதோ ஏழரை மணிக்குப் பஸ் என்றால் ஏழு இருபத்தெட்டுக்குத்தான் பஸ்தரிப்பிற்கு வருகிறாள். பஸ் வந்த உடன் எப்படியோ ஏறி இடமும் பிடித்துவிடுகின்றாள். நல்ல கெட்டிக்காரி!”

பெர்னாண்டோவின் பெரிய வீட்டிலேயுள்ள கடைசி அறையிலேதான் வாடகைக்குக் குடியிருக்கிறாள் தேவி. பெர்னாண்டோவுக்கு அறுபது வயது. மனைவி திரேஸா பரமண்டலத்திலிருக்கிற பிதாவையும், தன்னுடைய பிற நாட்டிலிருக்கிற இரண்டு பிள்ளைகளையுமே ஓயாமல் ஸ்தோத்திரம் செய்து கொண்டிருப்பவள். தேவி தனது மகளைப் போன்றவள் என்ற காரணம் ஒன்றிற்காகவே தனது வீட்டிலே ஒரு அறையையும் ஏனைய வசதிகளையும் வழங்கி இருக்கின்றாள். அந்த வீட்டின் சமையல் அறையிலே தேவியையும் சமையல் செய்ய அனுமதித்த திரேஸா நாட்களின் இறப்பிலே தேவியின் சமையலையே விரும்பிச் சாப்பிடத்தொடங்கி திரேஸாவால் மகளைனவே அழைக்கப் பட்டு வருகிறாள்.

சமையலறையில் இருந்து வெங்காயம் வெட்டிக் கொண்டிருக்கையில் வீட்டு ஞாபகம் வந்தது. அவளின் வீடு

எந்த நேரமும் கலகலப்போடிருக்கும். நான்கு தங்கச்சிகளும், ஐந்தாவது ஆணாகப் பிறந்து பெண் இயல்பே பெற்றுவிட்ட சகோதரனும் கோழியைச் சுற்றி நிற்கிற குஞ்சுகளாகக் கலகலத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். பிள்ளைகள் களிப்புக் குரலிட்டால் தகப்பன் வேலாயுதத்திற்கு ஆத்திரம் பிய்த்து கொண்டு வரும். நெற்களஞ்சியச் சாலையின் இரவுக் காபற்காரரான வேலாயுதம், செய்யவேண்டிய ஓவர்டைம், ஏனைய வேலைகள் எல்லாவற்றைச் செய்தும் அன்றாடப் பொழுதைப் பிரச்சினையின்றிப் போக்க முடியவில்லை.

தேவிக்கு உத்தியோகம் கிடைத்த அன்றுதான் அவரின் முகம் புன்னகையைச் சுமந்து நிறைவு பெற்றது. எல்லோரையும் கூட்டிக்கொண்டு படம் பார்க்கப் போனார். தன் தகப்பனாரின் உள்ளே இதுவரை காலமும் ஒளிந்திருந்த தயவும், கருணையும், வாத்ஸல்யமும் நிறைந்த மனிதனை அன்றுதான் அவரது பிள்ளைகள் முதன் முதலாகத்தரிசித்தனர். அந்த மனிதனையே தங்களின் தகப்பனாராக நிரந்தரமாகவே அவர்கள் பெற விரும்பினர்.

“மக்கள் நீங்கள் எல்லாரும் நல்லாகப் படித்து அக்காவைப்போல உத்தியோகத்திற்கு வரவேணும். உங்களை நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டு வரவேணும் என்றதைத் தவிர எனக்கும் அம்மாவுக்கும் வேறே ஆசை இல்லை. என்னாலை இதைவிடக் கூடுதலாக உழைக்க முடியாது. உங்களின்ரை அம்மா உங்களை ஆளாக்கிறதுக்குப் பாடுபட்டதைத் தவிர வேறே சுகம் எதையும் அறியமாட்டாள். உங்கள் ஆறு பேரையும் ஆளாக்கிறதைத் தவிர எங்களுக்கு வேறே சிந்தனை இல்லை ....”

படம் பார்த்துவிட்டு பாலாய்ப் பொழியும்நிலவு வெளிச் சத்திலே நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கையில் வேலாயுதம் மனம் திறந்து பிள்ளைகளோடு கதைத்தார். தாங்கள் கண்டவுடன் ஒதுங்கிப் போக விரும்புகின்ற தகப்பனாரின்

ரூபம் விஸ்வரூபம் பெற்று வளர்வதினை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டனர். முழுச் சுமையையும் மனதிலே சுமந்து நிற்கிற மனிதனின் மனதிலும், முகத்திலும் துயரமும் கடுகடுப்புமன்றி வேறெதுதான் நிலைகொள்ள முடியும் எனத் தீர்வு கொண்ட தேவி அன்றிலிருந்து சில சபதங்களினை மனதிலே எடுத்துக் கொண்டாள்.

தங்கள் எல்லோரதும் வாழ்க்கையின் சுமையினைத் தலையிலே ஏற்றி வைத்திருக்கிற பெற்றோருக்கு உடன் பாடில்லாத எந்த விஷயங்களையுமே செய்வதில்லை என அன்று அவள் முடிவு கொண்டாள். தனது வீட்டின் பின் புறத்திலுள்ள அடர்ந்த கிளைகளாலும், செறிந்த தழைகளாலும், பசுங் கொழுந்துகளாலும் நிலைந்துபோயிருக்கிற மாமரத்தின் கீழே நின்று கள்ளத்தனமாகப் பார்த்தும், கண்களினால் பேசியும் வருகிற மனோகரனின் நினைவுகளையும், அவன் மேல் உள்ள மனோரதிய உணர்வுகளையும் நெஞ்சிலிருந்து மூர்க்கத்தனமான பிடிவாதத்தினோடு பிய்த்தெறிந்தாள்! மனதிலே இருந்த அவனது நினைவினை விரைவிலே புல்லைப் போல உலர்ந்துபோக வைத்தாள்.....

“மனோ, என்னைப் போல பிரச்சினைகள் உள்ள பெண்ணை நீங்கள் விரும்புகிறதாலை ஒரு பயனும் இல்லை. நான் உங்களை மனதார விரும்புகிறது உண்மைதான், ஆனால் அந்த நினைவுகளையெல்லாம் நெஞ்சிலையிருந்து எடுத்தெறிய வேணும்மென்ற முடிவுக்கு நானே வந்திட்டன். என்னை மறந்திருக்க.....”

அந்த ஆண்மை அவளின் வார்த்தைகளில் நெகிழ்வுற்று கண்களில் நீர் துளிர்க்க மிகப் பரிதாபகரமாக அவளைப் பார்த்தது.

“தேவி, நான் உமக்கு ஏதாவது குறை செய்தனா? அல்லது வெறுக்கும்படி நடந்தேனா?”

மாஞ்சருகு ஒன்று உதிர்ந்து அவனது சுருள் முடியிலே படுத்தது.

அவனது வார்த்தைகளைக் கேளாதவள் போல மீளவும் சொன்னாள் தேவி:

“என்னாலை எதையும் விவரிக்க முடியவில்லை மனோ. என்னை நீங்கள் மறந்து விடுங்க. அது இரண்டு பேருக்குமே நல்லது...”

அந்த வார்த்தைகள் அவனது நெஞ்சினுள்ளே நெருஞ்சி மழையாய் விழுந்திருக்க வேண்டும். முகம் பரிதாபகரமாக வெளிறிப் போயிற்று. அங்கிருந்து போய் விட்டான்.

பிறகு பல தடவைகளில் மனோகரனை தேவி கண்டிருக்கிறாள். துன்பத்தோடு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்ட அந்த முகத்தினை ஏறிட அவள் விரும்பாமல் வேறு பக்கத்தைப் பார்த்திடுவாள். இந்த மன நிலைக்கு இசைவாகவே வந்த தவிர்த்திட முடியாத இடமாற்றத்தினைக் கூட அதனாலேதான் அவள் எவ்வித கவலையுமின்றி ஏற்றுக் கொண்டாள்.

வெங்காயம் வெட்டிக் கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்து போயிருந்த தேவி திடீரென்று ஏதோ உறுத்துகிற நினைவிலே திடுக்கிட்டுப் பின்னாலே திரும்பிப் பார்த்தாள்.

சமையலறை வாசற்படியில் ஒரு இளைஞன் வெகு சுவாரஸ்யமாக அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். ஆத்திரம் பகீரென்று பற்றியது தேவியின் நெஞ்சினில். அவள் வாயைத் திறக்க முன்னே உள்ளேயிருந்து திரேஸாவின் குரல் கேட்டது.

“றொபேட், நீ எங்கே போய் விட்டாய்?”

பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் நின்றபோது அவளை உராசிக்கொண்டு நின்றது சிவப்பு நிறமான ஸ்போர்ட்ஸ் கார். கதவு வழியாக அவளை நோக்கி றொபேட்டின் சடைத்தலை நீண்டது. அவனது முகத்தைக் கண்டதும் தேவிக்கு மனம் அருவருத்தது. நீண்ட தலைமயிர் பிடரி யிலும், காதோரங்களிலும் வழிய, முகத்தை மழுமழு வென்று வழித்து, பெரிய கருப்புக் கண்ணாடி முகத்தில் பாதியை அடைத்திருக்க, உடலைக் கவ்விய பெல்ஸும், மார்பைக் காட்டுகிற விதமாய்த் திறந்திருக்கிற சேர்ட்டும், பெண்மை தழுவிய இயல்புமான றொபெட்.

“மிஸ், ஏறுங்கோ.. ஒபிஸ் வழியாகத்தான் போகிறேன்” ஆங்கிலத்தை முறித்துக் குழைந்தவாறு தனக்கு அருகிலுள்ள சிறிய இடத்தின் அளவிற்குச் சுட்டினான் றொபெட்.

பஸ்தரிப்பின் கண்களும், வாயும் அர்த்தப்பட்ட புன் முறுவலோடு இவர்களைப் பரிசீலனை செய்து முணுமுணுத்தன.

ஸ்போர்ட்ஸ் காருக்குப் பின்னால் நின்ற லொறி ஒன்று அசரக் குரலில் உறுமி வழிகேட்டது.

“நோ... தாங்ஸ்”

முகத்திலடித்த பதிலில், அவமதிப்புற்ற எதிரொலிப்பை உடனேயே றொபெட்டின் முகந் தெரிவிக்க அதேமன எரிச்சலினை காரிலே காட்டி விறுக்கென்று அங்கிருந்து சீறினான் றொபெட்.

பஸ்ஸில் ஏறியவளுக்கு வசதியான இடம் கிடைத்து விட்டது. யன்னல் புறம். இதமான காற்று முகத்தைச் செல்லமாக வருடி உற்சாகம் அளித்தது. வெளிப்புறத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளின் கண்களிலே புதிய சினிமாப் படத்திற்காக விளம்பர ‘கட் அவுட்’ ஒட்டிக்

கொள்கின்றது. ஹிந்திப் படம். சிறியலதாவின் அபிமானத்துக்குரிய அமிதாப்பச்சனும், ஜெயபாதுரியும் தழுவிய நிலையிலே மெய்மறந்து போய் நிற்கின்றனர். மோகனமான நிலையை அற்புதம் ததும்பச் சித்தரிக்கிற தூரிகையின் வெற்றி.

ஒரு பொறியென அவளது நினைவிலே மனோகரன் திடீரென ஒளிர்ந்து பற்றிக் கொண்டான்.

மனோ!

அந்த மாமரம். இரகசியப் பார்வை. அவனோடு கதைத்த கடைசியான நாள். அமைதியான அந்த உருவம். அமிதாப்பச்சனைப் போன்ற உதடுகள். அளவான முடி. அபூர்வமாகவே முகத்தினில் துளும்புகிற கவலை. மனோ, மனோ!

தேவி தன்னுடைய ஹாண்ட் பாக்கை எடுத்துத் திறந்தாள். எதிர்பார்த்திருந்தது போல துருத்திக் கொண்டு தலையை நீட்டியது அந்தக் கடிதம். தகப்பனாரின் அந்தக் கடிதத்தினைக் கண்டதும் அவளின் நினைவுகள் வீட்டிலே போய் நின்றன. மற்ற எல்லா நினைவுகளும் கீழே அமிழ்ந்திக் கரைந்தன. துன்பமிகு நிமிஷங்களில் அவள் அடைக்கலம் கோருவதற்கு கையாள்கிற உபாயம் இதுதான். இந்தக் கடிதத்திலே அவளுடைய சுகநல சேமங்களை விசாரித்து விட்டு, பெர்னாண்டோவின் முகவரிக்கு ரயில்வேப் பார்சலில் மாம்பழம் அனுப்பியுள்ளதாக எழுதியிருந்தார் வேலாயுதம்.

பெர்னாண்டோ... திரேஸஸா... பின்னர் றொபெட்... அவளின் நினைவில் மீண்டும் அந்த ஆண்மையை உதறிய பெண் முகம் தோன்றியது. திரேஸா அவனைப் பற்றியும் ஒருநாள் தேவியிடம் தொண தொணத்தாள். செல்வப் பெற்றோரின் ஏக புதல்வன். நாலு தலைமுறைக்கு காலை

ஆட்டிக் கொண்டு சாப்பிடக் கூடியவன் என்றாலும், 'அவனிடத்தில் கவனமாக நடந்து கொள்'

தன்னை அவன் அடிக்கடி பார்ப்பதையும், வேண்டுமென்று பெர்னாண்டோ வீட்டிற்கு வருவதையும் கவனித்துவிட்டு சத்தியவாணி சொன்ன எச்சரிக்கையையும் தேவி மறந்து போய் விடவில்லை.

தீணறிக் கொண்டு வந்த பஸ்ஸால், மெதுவாகவே தரிப்பிடத்தில் நிற்க முடிந்தது. நெரிசல், திட்டிகள், சினுங்கல்கள். புகார்கள். மனித உடல்கள் ஏறி இறங்கின. தேவி ஒருமாதிரியாக இடம் பிடித்துவிட்டு ஆறுதலாகப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

மெதுவாகக் கழுத்தை மடக்கி வெளியே பார்த்தாள். அமிதாப்பச்சன், ஜெயபாதுரியைத் தாண்டிப்போய் பஸ் நிற்கிறது.

தனது பின்புறத்தினில் லேசாக ஒரு கையின் ஸ்பரிசும் தொடுகிறாற்போல உணர்ந்தாள் தேவி. பின்னால் பிற நாட்டு சென்ட் வாசனை கமழ்ந்தது. மீண்டும் இடுப்பின் சரிவிலே விரலொன்று கொதித்து உராய...

சீறுகின்ற மனதோடு திரும்பினாள் தேவி.

—றொபேட்.

சுத்தியவாணியிடம் இதைச் சொன்னபோது அவளிற்கு முகம் சிவந்துபோய் விட்டது. 'அயோக்கிய ராஸ்கல்' என்று முணுமுணுத்தவாறே தேவியை இரக்கத்தோடு பார்த்தாள் அவள்.

“ஆண் துணை இல்லாமல் பெண் இருக்க முடியாது என்ற நிலைமையிலைதான் நாங்கள் வாழ வேண்டியிருக்குது. வாழக்கூடிய நிலைமை எப்பதான் வரப் போகுதோ?”

தேவி இடைமறித்தாள் :

“அக்கா, நான் ஒன்றுக்குமே பயப்பிடேல்லை. ஆனால் இவன் எனக்கு சரியான அருவருப்பை உண்டாக்குகிறான். என்னை எப்பிடியும் தனக்கு உடன்படச் செய்ய முடியுமென்றுதான் இந்தச் சேட்டை எல்லாம் செய்கிறான். இவனை தவிர்க்க வேணுமென்று நான் விரும்பினாலும் எப்படியோ பஸ்ஸிலை ஏறி எனக்குப் பக்கத்திலை வந்து நிற்கிறான்.”

அதன்பிறகு இரண்டு மூன்று தினங்கள், அவனது அருவருக்கத்தக்க விஷமங்கள் தொடர்ந்தன.

திங்கட்கிழமையன்று அலுவலகத்திலே நிறைய வேலைகள் குவிந்து போயிருந்தன. வேலைகளை முடித்து விட்டு மத்தியான உணவு சாப்பிட்டபோது ஒன்றரை மணி. உடம்பு அடித்து நொருக்கிப் போட்டது போல ஓய்விற்காகக் கெஞ்சியது. சாப்பிட்டு விட்டு வந்து கதிரையில் உட்கார்ந்து யன்னல் வழியாகச் சிறிது நேரம் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இலேசான தூக்கம் கண்களில் சூழ்ந்தது. எவ்வளவு முயன்றும் அந்த அயர்வினைத் தவித்துக் கொள்ள முடியாமல் மெதுவாக மேசையிலே தலைகவிழ்ந்தவள், தன்னையறியாமலே உறங்கிப் போய் விட்டாள்.

இப்பொழுது அவளின் நிம்மதியினைச் சிதைக்கிற முள்வேலி போல அவளினது நினைவுகளையெல்லாம் சுற்றி வளைத்து நிற்கிறான் றொபேட். இவனை என்ன செய்யலாம்? இந்தக் குரங்குப் பயலின் சேட்டைகளிலிருந்து எப்படி விடுபட்டுக் கொள்ளலாம்? இன்னொரு இடத்திற்குப் போய் குடியிருக்கலாம் என்றால் இதுபோல வசதியான, குறைந்த வாடகையுள்ள இடம் எப்படிக்கிடைக்க முடியும்? அப்படி வேறு வீடு பார்த்தாலும் இவன் அங்கும் வரமாட்டான் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்?

தன்னை மறந்து திடுக்கிட்டு எழுந்தாள் தேவி. மணியை பார்த்தாள். நான்கு பத்து. அவளின் மேசைக்கு அருகாமையிலிருந்த சந்தியா, அன்பு ததும்பத் தேவியைப் பார்த்தாள். 'உன்னை எழுப்ப வேண்டுமென்று நினைத்திருக்கையில் எழுந்து விட்டாய்' என்று சொன்னது அவளுடைய பார்வை. சந்தியா கதிரையைச் சிறிது பின்னாலே தள்ளி ஆயாசத்தோடு எழுந்தாள். ஒன்பது மாதப் பிள்ளைத்தாய்ச்சி.

அலுவலகம் வெறுமையாகிக் கொண்டிருந்தது.

வழமையாகவெனில் அலுவலகத்துக்கு முன்னே யுள்ள வட்டமான பாதை வழியாகவே அவள் செல்வாள். இன்று தன்னை அறியாமலே புல் படர்ந்த நிலத்திலே குறுக்கு வழியாக நடந்தாள்.

பஸ் நிறைமாத கர்ப்பினியாக வந்தது. தேவி இடித்து நெருக்கி ஏறிக் கொண்டாள். உடல் நன்றாகத் தளர்ந்து இலேசாக நடுங்கியது. தலைவலி வரப் போகும் அறிகுறி தெரிந்தது. தொண்டை கரகரத்து நொந்தது. வீட்டிற்குப் போன உடனே குளிர்ந்த நீரிலே நன்றாகக் குளித்துவிட்டு சுடச்சுடப் பாற்கோப்பியைக் குடித்துக் கட்டிலிலே விழுந்து விட வேண்டும்.

கழுத்துப்புறம் வேர்வைத் துளிகள் அரும்பியடைந்தன. முகத்திலே எண்ணெய்ப்பசை பொஸ்ஸிட்டது. வழமையாக நாலுமணி போல அலுவலகத்திலேயே முகம் அலம்பி, பவுடர் பூசிக் கொள்பவள் இன்றைய அவசரத்திலே அதையும் செய்யவில்லை.

பஸ் நின்று புறப்பட்டது. கழுத்தைப் பதித்து வெளியே பார்த்தாள். இதுவரையும் பஸ் இரண்டு தரிப்பு களைத்தான் தாண்டியிருந்தது. அவளிற்கு மனம் அலுத்தது. இன்னும் ஆறு தரிப்புகள் கழிய வேண்டும். இருப்

பதற்கு ஏதாவது இடங் கிடைக்குமா என்று நோட்டமிட்டாள். முன்னரைவிட பஸ் நிறைந்திருந்தது. பக்கத்துச் சீற்றில் இருந்தவனைப் பார்த்தாள். அவன் இவளின் மீதிருந்த தன்னுடைய பார்வையை வேறெங்கோ திருப்பினான். மனம் வெறுப்போடு அவனைத் திட்டிக்கொள்ள, தற்செயலாக விலகியிருந்த முந்தானையைச் சரிசெய்து கொண்டாள்.

‘என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்! எங்கேதான் சுதந்திரமாகப் போய்வர முடிகிறது. ஏன் இப்படிப் பெண்களை எல்லா விதங்களிலும் அவமானப் படுத்துகிறார்கள்... ஒரு பெண்ணின் உடலமைப்புத் தவிர அவளிடம் வேறு எதுவுமில்லை என்றா இவர்கள் நினைக்கிறார்கள்...’ மனதில் ஓடிய சிந்தனை திடீரென்று அறுந்தது. மெல்ல மீண்டும் காற்றோடு வந்த அந்த வாசனையை முகர்ந்து கொண்டு எதேச்சையாகத் திரும்புவள் போல பின்னே பார்த்தாள் தேவி. நெரிசலை விலக்கி நுழைந்து அவளின் அருகே வந்து நின்றான் றொபெட். அவனை சீறுகிற சினத்தோடு உறுத்துப் பார்த்தாள் தேவி. அப்பார்வை மழையினை, எருமை மாடாகி ஏற்றுக் கொண்டான் றொபெட்.

“முன்னுக்குப் போங்கள், முன்னுக்குப் போங்கள்” என்று பஸ் கொண்டக்டர் அடிக்குரலிலே கத்தினான். தேவி முன்னே செல்ல முயற்சிக்கையில், தான் முந்திப் போகிறவன் போல முன்னேறி அவளை அப்படியே பின்புறமாக அணைத்து நெருக்கினான் றொபெட். தேவியின் உடல் கோபத்தால் சிலிர்க்க தோளை உதறிவிட்டுத் தள்ளி நின்றாள்.

இன்னும் இரண்டு தரிப்புகள்தான்.

அந்தத் தலைவலி இப்போது அவளிற்குத் தெரியவில்லை. உடலின் தளர்வு பறந்துபோய், ஆத்திரத்திலே எரிந்தாள் அவள். றொபெட் ஒன்றுமே தெரியாதவன் போல இடுப்பின் சரிவிலே விரல்களை வைத்துத் தடவ

இப்போது சந்தர்ப்பம் வாய்த்திருந்தது. தருணத்தை விட்டால் அடுத்த தரிப்பில் அவள் இறங்கி விடுவாள். தேவி மெதுவாக இடுப்பை நெளித்தாள், றொபெட்டுக்கு பரம திருப்தி.

பஸ்தரிப்பில் அவளின் பின்னே பிருஷ்டத்தில் இடித்த வாறே கீழே இறங்கினான் றொபெட்.

அவ்வளவுதான்.

தன் காலிலிருந்த செருப்பை அவசரமாகக் கழற்றினாள் தேவி. ஒரு கையால் அவனது நீண்ட தலைமயிரைக் கவ்விப் பிடிந்து, மறுகையால் மாறி மாறிச் செருப்பினால் அவனை அடிக்கத் தொடங்கினாள் தேவி. அவனது பெரிய மூக்குக் கண்ணாடி கீழே விழுந்து சிதறியது. மூக்கினால் இரத்தம் வழிந்தோடியது. ஆனாலும் அவளின் ஆவேசம் இன்னமும் தணியவில்லை.

(1980)

நியாயங்கள்?

அந்தச் செய்தி எங்குமே பரபரப்பினை விளைத்திருந்தது. ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கு திட்டத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வனது வாயிலும் அந்தச் சம்பவமே இரண்டு தினங்களாகப் பேசப்பட்டு, இன்னும் முடிவடையாமலே நீண்டுகொண்டு போகின்றது. பிரதம பொறியியலாளர் பங்களாவின் திருட்டைப் பற்றிய செய்தியே அது.

பிறநாட்டு பொறியியலாளர், பொருளாதார உதவிகளோடு நிர்மாணிக்கப்பட்டு வரும் பாரிய வேலைத் திட்டத்தின் பிரதேசத்திலே நடந்த இத்திருட்டினை உடனடியாகவே கண்டுபிடிக்கும்படி பிரதேச பொலிஸ் அதிகாரிக்கு கொழும்பிலிருந்து கண்டிப்பான கட்டளை வந்து விட்டது. இவர்களுக்குத் துணையாக கொழும்பிலிருந்தும் விசேட சி-ஐ.டி. பொலிஸ் பிரிவினர் வந்துள்ளதாகவும் கதையடிபட்டது. அது உண்மையாக இருக்கலாம். இப்போது புதிதாக சிலமுகங்கள் அங்கு தென்பட்டன. முன்னர் போல இல்லாமல் ஒவ்வொருவரும் இப்போது மற்றவரைக் கண்டால் அவசரமாகப் பேசினர். அல்லது பேசாமலே பரபரப்போடு தமது வேலைகளினுள்ளே பீதியுற்ற முகத்துடன் அக்கறையுடன் புதைந்து கொண்டனர்,

நிர்வாக அதிகாரி பெட்டிஷன்களுக்காக இரண்டு பைல்களை திறந்துவிட்டார். புதிதாக மோசடிகள் பற்றி பெட்டிஷன்கள் வந்துகொண்டிருந்தன. தனது உதவியாளரிடம் அவர் கிசுகிசுத்துக் கொண்டார்.

“மடையன்கள், ஒருதனைப் பற்றி ஒருதன் தகவல்கள் கொடுத்து கடைசியில் எல்லாருமே முறையாக மாட்டுப்பட்டு நிற்கப் போறாங்கள். அதுவும் சி.ஐ.டி. வந்திருக்கிற நேரத்திலை...”

நிர்வாக அதிகாரி சில நிமிஷங்கள் வரை யோசித்தார். எழுந்து வெளியே போனவர் ஸ்டோர் கீப்பரைக் கண்டார். அவரது பிரச்சினைகளை நெஞ்சிலே அப்படியே சமந்து கொண்டுவந்த ஸ்டோர்கீப்பரது மனதினுள்ளே முடிவொன்று உருவாகியிருந்தது. அதைப்பற்றி நிர்வாக அதிகாரியோடு பேசி ஒரு தீர்வினை எடுத்தாக வேண்டுமென்று மனம் முடிவுகொண்டிருந்தது.

“இஞ்சினியர் வீட்டிலை இவ்வளவு லட்சம் ரூபாய் பொருட்களை களவெடுத்தவனை எல்லாருமாக பிடித்துக் கொடுக்கிறதுக்குப் பதிலாக ஒருதருக்கொருதர் குழி பறிக் கிததாலை ஆருக்குத் நீமையுண்டாகும்? எங்களுக்குத்தான் எப்படியும் எல்லாரும் இந்த விஷயத்திலே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வரவேணும்..... ஒத்துநின்று கள்வனைப் பிடிக்க வேணும். அதுக்காக எங்களினுடைய பணத்திலை நூறு ஆயிரம் போனாலும் பரவாயில்லை. இதைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீங்கள்? நீங்கள்தான் இந்த விஷயத்திலை முன்னுக்கு நிற்கவேணும்”

தான் நினைத்ததை இவர் சொல்கிறாரே என்ற மனப் பூரிப்பு நிர்வாக அதிகாரிக்கு.

“நீர் சொல்லுகிறது உண்மைதான், இஞ்சினியர் லட்சக்கணக்கிலை திருட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார். முதலில் அந்தக் கள்ளனைக் கண்டுபிடிக்க வேணும். அதைவிட்டு ஒருதருக்கொருதர் பெட்டிசம் போட்டுக் கொண்டிருந்தால் பலர் மறியலுக்கும், மிஞ்சியுள்ள சிலர் வீட்டுக்கும் போக வேண்டிவரும். இதை ஒவ்வொருவரும் உணரச் செய்ய வேணும்... நாங்கள் இரண்டுபேரும் அந்த வேலையை உடனேயே தொடங்க வேணும். இரண்டு அஸிஸ்டன்ட்

இஞ்சினியர்களும் நான் சொன்னால் அப்படியே கேட்டுக் கொள்ளுவினை. 86 பீல்ட் ஒபிசர்களையும் அவர்கள் கவனிக்க முடியும். இந்த ஒபிசிலையும் 64 பேரையும் நாங்கள் உடனே தனித்தனியே சந்திக்க வேணும்...”

“இஞ்சினியருக்கு பொலிசும் ஆதரவு என்று அறிந்தேன். இவருடைய மைத்துனர் கொழும்பிலை செல்வாக்கான ஒரு எஸ்.பி. பிரதி மந்திரியினுடைய மகளைத்தான் இஞ்சினியருக்கு திருமணம் பேசியிருப்பதாயும் அறிகிறேன்”

“ஓ...நீர் ஒரு ஸ்டோர் கீப்பராயிருப்பதைவிட, பத்திரிகை நிருபராக இருப்பதற்கு பொருத்தமான ஆள்.”

ஆச்சரியங் கலந்த குரலிலே நிர்வாக அதிகாரி கூறினார். ஸ்டோர்கீப்பரின் சர்வாங்கமும் பரவசம் பெற்றது.

“இஞ்சினியருக்கு நாங்கள் செய்கிற உதவி எங்களுக்கு நன்மை தரும். இல்லாவிட்டால் பெரிய கஷ்டங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிவரும்.”

நிர்வாக அதிகாரிக்கு மிகவும் சந்தோஷம். அவருடைய இருபத்தி ஆறுவருஷகால அரசாங்க சேவையிலே, இதுபோன்ற காரியமொன்று இவ்விதமாக நிறைவு பெற்றதில்லை. சென்ற வாரம் கதைத்த விஷயத்தை அவரும், ஸ்டோர்கீப்பரும் சேர்ந்து அந்த ஆற்றுப்பள்ளத்தாக்கு நிர்மாண அமைப்புத் திட்டத்திலே பணியாற்றுகின்ற மொத்தம் 150 பேருக்கும் விரிவாக விளக்கிச் சொல்லி அவர்களை தங்கள் கருத்தினை ஏற்கும்படி செய்துவிட்டார்கள். அதை உறுதிப்படுத்துகிறாற்போல இப்போது ‘பெட்டிச பைலு’க்கு ஒருவிதமான பெட்டிசமும் வராமல் அலமாரியின் அடித்தட்டுக்குள் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

புதன்கிழமை மத்தியானம் பதினோரு மணியளவில் அலுவலகத்துக்குள்ளே சந்தோஷத்தோடு புகுந்தார்

செக்கண்ட் கிளாக்கர். அவர் உத்தியோகத்திற்குப் போன நாளிலிருந்து ஜேம்ஸ் கார்ட்லிசேஸ், ஜேம்ஸ் பொண்ட் நாவல்களைத் தவறாது கொண்டு செல்பவர். தினசரி வரவு இடாப்புப் புத்தகம், சம்பளப்பட்டியலில் கையெழுத்துப் போடுவது தவிர்ந்த ஏனைய நேரங்களில் துப்பறியும் மர்ம நாவல்களினுள்ளேயே ஆழ்ந்து போயிருப்பவர். நிர்வாக அதிகாரி அவரைக்கூட அணுகியிருந்தார். தான் இவ்வளவு காலமும் பெற்ற அரசாங்க சம்பளத்திற்கு தனது துப்பறியும் அறிவினை பிரயோகிக்கப் போவதாக அவர் சூளுரைத்தார். ஐந்தாறு தினங்களாய் அப்பகுதி முழுவதும் பித்துப் பிடித்தவர் போல திரிந்த அவர், இன்று தான் மகிழ்வோடு அலுவலகத்துக்குள் பிரவேசிக்கின்றார்.

“எல்லாச் சிக்குகளுமே அவிழ்ந்து போய்விட்டன. கள்ளன் பிடிபட்டுவிட்டான்....”

அலுவலகப் பணியாட்கள் முழுப்பேருமே அவரை மொய்த்துக்கொண்டனர், காட்டிலுள்ள சிறு பழைய கட்டிடமொன்றிலுள்ள இரண்டுபேர் நின்றிருக்கின்றனர் சந்தேகத்திற்கிடமான முறையிலே. ஆட்களைப் பிடித்து நல்ல ‘சாப்பாடு’ கொடுத்த பின்னர் முழு உண்மையையும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். புதைத்த இடம், எவரெவரிடம் கொடுத்து மறைத்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்ற எல்லா விஷயமுமே அம்பலமாகிவிட்டது.

“கொழும்பிலிருந்து இன்று காலையிலேதான் ஏ.எஸ்.பி. ஒருவரும் விசாரணைபற்றி அறிவதற்காக வந்திருக்கிறார். இந்த எஸ்.பி. பிரதம பொறியியலாளரின் மைத்துனர் என்று சொன்னார் இங்குள்ள இன்ஸ்பெக்டர்....”

“பார்த்தீர்களா? எது எப்படியிருந்தாலும் சொந்தக் காரனின் ஆர்வத்தைவிட, பொலிஸ்காரனின் துப்பறியும் வேகந்தான் விஷயத்தையே அம்பலமாக்கியிருக்கிறது....”

ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமில்லாமல் அவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது ஏனையோர் பிரதமபொறியியலாளரின் பங்களாவை நோக்கிச் சென்றனர்.

பிரதம பொறியியலாளர் சந்தோஷகரமாகக் காணப்படுவார் என நினைத்துப் போன நிர்வாக அதிகாரிக்கு அதிசயமாகப் போய்விட்டது. முன்னரைவிடக் குழம்பிய முகம், கவலை தோய்ந்த கண்கள், திடீரென முதுமை தட்டிய தோற்றம்.

“ஏன் சேர்... இந்த விஷயத்துக்கெல்லாம் இப்படியா மனதைப் போட்டு யோசிக்கிறது.? அதுவும் மைத்துனர் இவ்வளவு செல்வாக்கோடும், உதவிசெய்து கொண்டும் இருக்கின்றபோது.”

பிரதம பொறியியலாளர், நிர்வாக அதிகாரியை நன்றியோடு பார்த்தார். என்றுமே நிர்வாக அதிகாரியை அவர் மதித்து நடப்பவர். இருபத்தாறு வருஷ அரசாங்க சேவையிலே கொண்டிருந்த அனுபவம் மட்டுமல்ல அதற்குக் காரணம்; நிர்வாக அதிகாரியின் எந்த ஆலோசனையையும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு கைப்பிடிக்கலாம். நிச்சயம் காப்பாற்றிவிடும்.

சிறிது நேரம் பொறியியலாளர் யோசித்தார். நிர்வாக அதிகாரியைப் பார்த்தார்.

“கொஞ்சம் பொறுங்க. சில விஷயங்கள் பேச வேண்டும்.”

நிர்வாக அதிகாரியை, பொறியியலாளர் தனது அறைக்குள்ளே அழைத்துச் செல்லவும், அவரது மைத்துனரான எஸ்.பி. அங்கே வரவும் சரியாக இருந்தது.

எஸ்.பி.யை நிர்வாக அதிகாரிக்கு அறிமுகப்படுத்திய பிரதம பொறியியலாளர், “நான் இவரோடு ஒரு அந்தரங்கமும் வைத்துக்கொள்ளவில்லை...” என்று கூறியபோது நிர்வாக அதிகாரிக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை.

எஸ்.பியே கதையைத் தொடங்கினார். “மொத்தமாய் ஏழு லட்சம் ரூபா காசாகவும், மூன்று சங்கிலிகள் ஒவ்வொன்றும் ஏழு தங்கப்பவுண் கொண்டதாகவும் மூன்று

வைடுரியக் கற்கள், இன்னும் பொலிசாரால் மதிப்பிடப்படவில்லை. மூன்று வைரமோ திரங்கள்...சாதாரண மோதிரம் நான்கு.... இவற்றோடு சில பேனாக்களையும் களவெடுத்ததாக கள்ளன் ஒப்புக் கொண்டு விட்டான். இருபதினாயிரம் ரூபாவரைதான் மீட்கமுடியவில்லை....”

நிர்வாக அதிகாரியின் மூளையிலே மின்னலடித்தது.

மூன்று மாதங்களின் முன்னே தான் பிரதம பொறியியலாளரின் ஆண்டு வருமானத் தொகையாக, தோட்ட வருமானமும் சேர்த்து எண்பதினாயிரம் ரூபா ‘வருமான வரிப் பணம்’ கட்டப்பட்டது. வேறொரு அரசாங்க உறுதி மொழிப் பத்திரத்திலும், ‘எனது அறிவுக் கெட்டியவரையில் உண்மையாக எனது ஆண்டின் தேறிய வருமானம் எண்பதினாயிரம்’ என்று சத்தியம் செய்து ஒப்பமிட்டிருந்தார் பொறியியலாளர்.

“வாக்குமூலம் பதிந்தாகி விட்டதா?...”

பரபரப்போடு கேட்டார் நிர்வாக அதிகாரி. அவரை அர்த்தபுஷ்டியாகப் பார்த்தார் எஸ்.பி. “நீங்கள் ஏன் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் புத்திசாலிதான். ஆனால் வாக்குமூலம் எடுப்பதை எவ்வளவு நாளைக்கு தாமதிக்க முடியும்...? அது மட்டுமல்ல நீதிபதியின் முன் இவனை ஆஜராக்க வேண்டும்...”

சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு எஸ்.பி. தொடர்ந்தார்.

“பிரதி மந்திரியின் மகளுக்கும் இவருக்கும் திருமணம் நடைபெறவுள்ளது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். போதாக்குறைக்கு இந்த ஸ்டேஷனிலையுள்ள எஸ். ஐயும். இரண்டு பொலிஸ்காரரும் எதிர்க்கட்சிக் காரருக்கு அணுசரணையானவர்கள்... இந்த விஷயம் வெளியிலை தெரிந்தால் எதிர்க்கட்சிக்காரர் எங்களெல்லாரையும் நார்நாராகக் கிழித்தெறிவார்கள்...”

“இந்தச் சொத்து விபரம் எவ்வளவென்று எதிர்க்கட்சியை ஆதரிக்கிற பொலிஸ்காரருக்குத் தெரியுமோ?” நிர்வாக அதிகாரி கூர்மையான பார்வையோடு கேட்டார்.

“வாக்குமூலம் பதியப்பட்டபிறகு இதெல்லாம் அம்பலத்துக்கு வருகிற விஷயந்தானே...” கவலையோடு பெருமூச்செறிந்தார் எஸ்.பி,

“வாக்குமூலம் பதியப்பட்டதற்குப் பிறகுதானே எஸ்.பி. சேர் இந்தப் பிரச்சினையெல்லாம்.. அதை விடுங்க எஸ்.பி. சேர் உங்களோடு நான் தனியாக ஒரு விஷயம் பேச வேணும்...” பொறியியலாளரின் முகம் ஆச்சரியங்கொண்டது.

அதிகாலையிலே அரைகுறைத் தூக்கத்திலிருந்த பொலிஸ்காரர் திடுமென விழித்தெழுந்தார்.

ஜெனரேட்டரின் மங்கிய ஒளி வெளிச்சத்தில் பொலிஸ் நிலையம் சோம்பித் தெரிந்தது.

ஏதோ நினைவில் நித்திரைக்கலக்கத்தோடு நிமாண்டறாமுக்கருகிலே போன பொலிஸ்காரர் கொஞ்சம் உற்றுப் பார்த்தார். மீண்டும் உற்றுப் பார்த்தார். வாசலிலே தலைகுப்புறவாய், பொறியியலாளர் வீட்டில் திருடிய கள்ளன் இரத்தம் வழிய அலங்கோலமாகக் கிடப்பதைக் கண்டார். கிட்டவாகச் சென்று கதவுக்கம்பியின் வழியாக கையை வைத்து அவனது தலையில் தொட, தலை அப்படியே முறிந்து சாய்ந்தது.

(1988)

615278

முன்றாவது பெண்

எந்தச் சிறுகதையும் வாசகனின் சிந்தனையில் சிறுபொறியாகவேனும் கனல் விடவேண்டும். கனல் சிந்தவைக்கும் ஆற்றல் அதற்கு இருக்கிறது. அப்படியான கதை மரபு, உலகில் நமக்கு விரிந்துபோய்க் கிடக்கிறது. சமூகப் பொறுப்புள்ள படைப்புகளை எழுதும் எழுத்தாளர்கள் இன்று பல்வேறு போராட்டங்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியுள்ளது.

செ. யோகநாதன்

செ. யோகநாதன் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல்கள் என எழுதிவளர்ந்தவர். சிறுகதை என்பது நாவலின் சுருக்கமல்ல. எழுத்தின் ஆரம்பக் காலங்களில் பலர் அவ்வாறு சிறுகதைகள் என எழுதித் தந்திருக்கலாம். காலப் போக்கில் சிறுகதை என்ற கலை வடிவம் அவர்களது கைவண்ணமாகி விடுகிறது. தேவைக்களவான கதைமாந்தர், சம்பவம், உரையாடல், விவரணம் யாவும் சிக்கனமாகக் கையாண்டு செ.யோ. கூறுவதுபோல் சிந்தனையில் சிறுபொறியாகக் கனல் சிந்துவதை, இச் சிறுகதைகளில் காணலாம்.

பதிப்புரையில்

87-50

3616

CHEMADU